

ПРИЯТЕЛСТВО С БОГА от Нийл Доналд Уоли

Въведение

Опитай се да кажеш на някого, че току-що си имал разговор с Бога и виж какво ще се случи.

Не се безпокой. Аз ще ти кажа какво ще се случи.

Целият ти живот ще се промени.

Първо, защото *си имал* този разговор, второ, защото *си разказал* на някого за него.

Ако бъдем честни, ще ти кажа, че съм имал повече от един разговор. Имал съм диалог, който продължи шест години. И направих нещо повече от това просто „да разкажа“ на някого. Водих си писмени бележки за всичко казано и ги изпратих на издателя.

Оттогава се случиха много интересни неща. Те малко ме изненадаха.

Първата изненада дойде от това, че издателят наистина прочете материала и дори го превърна в книга. Втората изненада - от това, че хората наистина купуваха книгата и дори я препоръчваха на своите приятели. Третата изненада е, че техните приятели я препоръчваха на *своите* приятели и дори я превърнаха в бестселър. Четвъртата изненада е, че сега тя се продава в двадесет и седем страни. Петата изненада е, че това съвсем не е изненадващо, като се има предвид кой е съавторът.

Когато Бог ти каже, че ще направи нещо, можеш да разчиташ на него. Бог винаги намира Своя път.

Когато стигнахме до средата на онова, което мислех за частен диалог, Бог ми каза, че „това ще стане книга“. Не Му повярвах. Разбира се, не бях повярвал и на две трети от онова, което Бог ми е казвал от деня, в който съм се родил. В това беше проблемът. Не само за мене, а и за целия човешки род.

Само да се бяхме вслушали...

Заглавието на току-що публикуваната книга, което не звучеше много оригинално, беше *Разговори с Бога*. Може да не повярвате, че съм имал такъв разговор. Нито ми е нужно да повярвате в това. То не би променило факта, че аз повярвах в него. Просто ще бъде по-лесно, ако изберете да направите същото, ако прогоните мисълта какво точно ми е било казано - както направиха някои. От друга страна, много хора не само се съгласиха, че такъв разговор е възможен, а дори превърнаха общуването с Бога в обичайна част от собствения си живот. При това общуват с Бога не едностранно, а *двустранно*. Тези хора, обаче, се научиха да внимават на кого казват за това. И в крайна сметка, когато човек каже, че всеки ден говори на Бога, го наричат благочестив, а когато каже, че всеки ден Бог му говори, го наричат побъркан.

В моя случай всичко е наред. Както казах, нямам нужда който и да било да повярва в каквото и да било от онова, което казвам. Всъщност аз предпочитам хората да се вслушват в собствените си сърца, да открият собствените си истини, да потърсят собствения си съвет, да достигнат до собствената си мъдрост и, ако пожелаят, да разговарят сами с Бога.

Ако нещо, което съм казал, ги *подтикне* да направят това - ако ги накара да се запитат как са живели и в какво са вярвали в миналото, ако ги доведе до широк обзор на собствения им опит, ако ги убеди да бъдат предани към собствената си истина - тогава идеята ми да споделя опита си, ще се окаже полезна.

През цялото време си мислех, че това е добра идея. Всъщност, и сега съм убеден, че е така. Точно затова книга 1 от *Разговори с Бога* се превърна в бестселър, както и нейните продължения, книгите 2 и 3. Мисля, че книгата, която сега четете, се е озовала в ръцете ви, за да ви накара още веднъж да се учудите, да опознаете и да потърсите своята собствена истина - но този път във връзка с една още по-широка тема... Възможно ли е да имате нещо повече от разговор с Бога? Възможно ли е да имате истинско *приятелство с него*?

Тази книга казва *да* и казва как. Чрез собствените думи на Бога. Тъй като в нея, за щастие, нашият диалог продължава. Разкрива ни нови простори и убедително повтаря част от онова, което вече ми беше казано.

Забелязвам, че разговорите ми с Бога се движат кръгообразно. Преоценяват разгледаното вече, а после ослепително се устремяват по спиралата към нови територии. Този подход на две крачки напред, една назад ми позволява да съхраня в паметта си споделената по-рано мъдрост, като я посадя дълбоко в съзнанието си като здрава основа за по-нататъшно вникване в нещата.

Ето как протича всичко. И макар в началото да се чувствах малко объркан и разстроен, по-късно оцених този ход на развитие, неговите предимства и успехи. Защото, като пусне здрави корени, Божията мъдрост ни помага да въздействаме върху своето съзнание. Да го събудим. Да го възвисим. И в същото време - да разберем повече; да си спомним по-добре Кои Сме Ние Всъщност и да започнем да показваме това.

На тези страници ще споделя част от миналото си и промяната, която настъпи в живота ми след излизането на трилогията *Разговори с Бога*. Не е чудно, че много хора са ме питали за това. Те искат да знаят нещо за човека, който казва, че неочаквано е имал разговори с Оня Горе.

Но не затова включвам тук някои анекдоти. Не за да задоволя нечие любопитство. Тези отрязъци от моята „лична история“ сочат нещо много важно - моят живот, както и животът на всеки от нас показва какво значи да имаш приятелство с Бога.

Разбира се, това е посланието. Всички ние имаме приятелство с Бога, независимо дали го знаем или не.

Аз бях един от онези, които не го знаеха. Нито пък знаех къде би могло да ме отведе това приятелство. Ето го чудото! Ето я великата изненада! Възможността да имаме приятелство с Бога, а още повече неговото предопределение - какво може да ни донесе то и къде може да ни отведе.

Тук ние предприемаме едно пътешествие. Приятелството, в което сме поканени да се включим, си има своя цел и основание да съществува. До неотдавна аз не знаех това основание. Не си го спомнях. Сега, след като ми стана ясно, вече не се боя от Бога и целият ми живот се промени.

На тези страници (както и в живота си) аз вече задавам много въпроси. Но сега предлагам и отговори. Това е разликата. Това е промяната. Сега аз говоря с Бога, не само *на* Бога. Крача *редом* с Него, вместо просто да Го следвам.

Най-дълбокото ми желание е и вашият живот да се промени по същия начин; вие също, с помощта и под ръководството на тази книга, да развиете истинско приятелство с Бога и в резултат на това да заговорите, да заживеете живота си с нова увереност в собствените си сили.

Надявам се, че вече ще бъдете не търсачи, а носители на Светлината. Защото каквото донесете, това и ще намерите.

Изглежда, че Бог търси не толкова последователи, колкото водачи. Можем да следваме Бога или да доведем други *при* Него. Първият път ще промени самите нас, вторият път ще промени света.

Нийл Доналд Уолш

Ашланд, Орегон

Юли 1999 г.

Едно

Спомням си точно *кога* реших, че трябва да се боя от Бога. Това стана, когато Той каза, че майка ми ще отиде в ада.

Всъщност, каза го не точно Той, а някой друг - *от Негово име*.

Бях шестгодишен и майка ми, която се смяташе донякъде за ясновидка, „хвърляше карти“ на кухненската маса, „гадаейки“ на една своя приятелка. През цялото време в дома ни се стичаха хора, за да видят какви предсказания може да изтръгне майка ми от едно обикновено тесте карти за игра. Казваха, че я бива за това и мълвата за способностите ѝ бързо се разпространяваше.

Точно този ден, докато Мама гледаше на карти, сестра ѝ неочаквано ни посети. Спомням си, че лея ми хич не се зарадва на картината, която се откри пред очите ѝ, когато, чукайки веднъж, се втурна вътре през вратата зад паравана. Мама се държеше, като че ли е хваната на местопрестъплението да върши нещо съвсем нередно. Несръчно представи приятелката си и бързо събра картите, натъпквайки ги в джоба на престилката си.

Нищо не беше казано в този момент, но по-късно леля ми дойде да се сбогува в задния двор, където бях отишъл да си играя.

„Знаеш ли“, каза тя, докато я изпращах до колата ѝ, „майка ти не бива да предсказва бъдещето на хората с това свое тесте карти. Бог ще я накаже.“

„Защо?“ попитах аз.

„Защото има вземане-даване с дявола“ - спомням си колко странно ми прозвуча тази фраза и как от нея ме побиха тръпки - „и Бог ще я прати право в ада.“ Каза това толкова безгрижно, сякаш съобщаваше, че утре ще вали. До ден днешен си спомням как треперех от страх, докато тя на заден ход се измъкваше на шосето. Бях изплашен до смърт, че мама тъй страшно е разгневила Бога. В този миг страхът от Бога се вкорени дълбоко в мен.

Как би могъл Бог, най-доброжелателният творец във Вселената, да накаже майка ми, най-доброжелателното създание в моя живот? И то - с вечно проклетие? Моето шестгодишно съзнание отчаяно се молеше да проумее как е възможно това. Така дойдох до заключението на едно шестгодишно дете: ако Бог е достатъчно жесток, за да стори такова нещо на моята майка - истинска светица в очите на всеки, който я познава, то сигурно е много лесно да Го вбесиш. По-лесно, отколкото да вбесиш *моя* баща. Тъй че най-добре е да си събираме ума.

Години наред се боях от Бога и страхът ми непрестанно беше засилван.

Спомням си как във втори клас, в един час по Катехизис ни казаха, че едно бебе не може да отиде в рая, ако не е кръстено. Това изглеждаше толкова невероятно дори за второкласници, че ние се опитахме да уличим в грешка монахинята, задавайки ѝ въпроси, с които да я притиснем в ъгъла, като например: „Сестро, Сестро, какво би станало, ако родителите водят бебето си, за да бъде кръстено, и по пътя цялото семейство загине в ужасна автомобилна катастрофа? Нима това бебе няма да иде с родителите си в рая?“

Монахинята ни сигурно беше от Старата Школа.

„Не“, въздъхна тежко тя, „боя се, че няма.“ За нея доктрината си беше доктрина, тя не допускаше никакви изключения.

„Но къде ще отиде бебето?“ попита сериозно един от съучениците ми. „В ада или в чистилището?“ (В добрите католически семейства деветгодишният е достатъчно голям, за да знае наистина какво означава „ад“.) „Бебето няма да отиде *ни*то в ада, *ни*то в чистилището,“ каза ни сестрата. „Бебето ще отиде в лимбо - предверието към ада.“

Лимбо - предверието към ада?

Лимбо - предверието към ада, обясни ни сестрата, е мястото, където Бог изпраща бебета и други хора, които, не по своя вина, са умрели, без да бъдат кръстени в правата вяра. Те няма да бъдат наказани в истинския смисъл на думата, но и никога няма да видят Бога.

Това е Бог, с когото отразнах. Може да ви се стори, че си измислям всичко това, но то е истина.

Страхът от Бога е създаден от много религии и, всъщност, *се поощрява* от много религии.

Но искрено ви казвам, че мен нямаше кой да ме поощри. Ако мислите, че съм бил уплашен от тия неща с лимбо - предверието към ада, почакайте да чуете какво ни учеха за Края на Света.

Някъде в началото на 50-те години чух историята за децата от Фатима. Това е село в централна Португалия, северно от Лисабон, където, казваха, Благословената Дева многократно се явявала пред едно младо момиче и неговите две братовчедки. Ето как ми беше разказана тази история.

Благословената Дева дала на децата Писмо до Света, което трябвало да бъде предадено лично на Папата. Той, на свой ред, трябвало да го отвори, да го прочете и после отново да го запечата, а години по-късно да открие публично посланието му, ако реши, че е необходимо.

Казваха, че Папата плакал цели три дни, след като прочел писмото. То съобщавало, че Бог е дълбоко разочарован от нас, и подробно разказвало как Той ще ни накаже, ако не се вслушаме в това последно предупреждение и не променим начина си на живот. Тогава сред стенания, тракане на зъби и невероятни мъчения би настанал краят на света.

Бяха ни учили по Катехизис, че Бог е достатъчно разгневен, за да ни наложи наказанието още тук и сега, но в своята милост ни дава тази последна възможност, за която се застъпва и Светата Майка.

Историята на Богородица от Фатима изпълни сърцето ми с ужас. Изтичах в къщи и попитах майка си дали всичко това е истина. Тя отвърна, че щом свещениците и монахините твърдят нещо, то трябва да е вярно. Изнервени и разтревожени, хлапетата от нашия клас обсипаха Сестрата с въпроси какво бихме могли да направим.

„Ходете всеки ден на литургия“, посъветва ни тя. „Казвайте си молитвата всяка вечер, кланяйте се често пред иконите и картините с христовите мъки. Изповядвайте се всяка седмица. Налагайте си покаяние и поднасяйте пред Бога страданието си като доказателство, че сте се отвърнали от греха. Получавайте Светото Причастие. И изричайте Съвършеното си Разкаяние всяка вечер преди да си легнете да спите. Така, ако бъдете отведени от тоя свят преди да се събудите, ще сте достойни да се наредите сред светците на небето.“

Всъщност никога не ми беше хрумвало, че може да *не* доживея утрото, докато не научих детската молитва:

Сега, като си лягам да спя, Моля Господа да запази душата ми. И, ако умра преди да се събудя, Моля Господа да отнесе душата ми.

След това седмици наред се страхувах вечер да си легна. Плачех всяка нощ и никой не можеше да разбере какво не е наред. До ден днешен ми остана фикс-идеята за внезапната смърт. Често, като излизам от къщи, за да летя извън града, та дори и понякога, като отивам до *бакалницата*, казвам на жена си Нанси: „Ако не се върна, запомни, че последните думи, които съм ти казал, са били: Обичам те!“ Това се превърна в постоянна шега, но една малка частица от мене наистина е умряла.

Следващата ми среща със страха от Бога дойде, когато бях 13-годишен. Живеещият срещу нас момък, който в детството ми се грижеше за мен, Франки Шулц, се женеше. И ме покани - *мене* - да бъда церемониалмайстор на сватбеното му тържество! Ах, колко бях горд! Докато не отидох на училище и не казах за това на монахинята.

„Къде ще се състои сватбата?“ попита подозрително тя.

Съобщих ѝ името на мястото.

Гласът ѝ стана леден. „Това е лютеранска църква, нали?“

„Ами, не знам. Не попитах. Предполагам, че...“

„Това е лютеранска църква и не бива да отиваш там.“

„Ама как така?“ попитах.

„Забранено ти е“, заяви тя и това прозвуча безапелационно.

„Но *защо*?“ настоявах въпреки всичко.

Сестрата ме погледна, сякаш не можеше да повярва, че продължавам да я разпитвам. После, очевидно черпейки безкрайно търпение от някакъв дълбок вътрешен източник, примигна два пъти и се усмихна. „Бог не желае да те види в една езическа църква, мое дете“, обясни монахинята. „Хората, които ходят там, не вярват по същия начин като нас. Те не проповядват истината. Грях е да влизаш в друга църква освен в католическа. Съжалявам, че приятелят ти Франки е избрал да се венчае там. Бог не ще освети брака му.“

„Сестро,“ продължавах да настоявам, прекрочвайки *многократно* границата на търпението ѝ, „какво ще стане, ако все пак бъда церемониалмайстор на сватбеното тържество?“

„Добре,“ каза тя с истинска загриженост, „тогава ще те сполети беда.“

И таз добра! Трудна работа! Бог се оказва корав мъж. Няма излизане от правия път.

Добре, аз излязох от правия път. Бих желал да споделя с вас, че протестът ми се е основавал на високи, морални подбуди, но в действителност не можех да понеса мисълта, че няма да облека своето бяло спортно сако (с розов карамфил - точно както е в песента на Пат Буун). Реших да не казвам никому какво беше рекла монахинята и отидох на сватбеното тържество като церемониалмайстор. Леле, колко бях уплашен! Може да си мислите, че преувеличавам, но аз през целия ден очаквах Бог

да ме цапардоса. И през време на цялата церемония все се оглеждах и ослушвах, за да открия лютеранските лъжи, за които бях предупреден, но всичко казано от свещеника беше топло, прекрасно и накара всекиго в църквата да се просълзи. При това и аз в края на службата бях целият облян в сълзи.

Тази нощ, паднал на колене, молах Бога да прости моето прегрешение. Изричах най-съвършените Молитви на Разкажание, които някога сте чули. (О, Боже мой, от сърце те моля да ми простиш, че съгреших пред Тебе...) Лежах в постелята си с часове, страхувайки се да заспя, повтаряйки отново и отново:

И, ако умра преди да се събудя,

Моля Господа да отнесе душата ми ...

Ето, разказах ви тези истории от детството си, а бих могъл да ви разкажа още много - с една и съща цел. Искам да ви впечатля, да почувствате колко истински беше страхът ми от Бога. *Защото моята история не е единствена.*

И, както казах, не само католиците живееха в страх пред Господа. Далеч съм от тази мисъл. Половината хора по света вярват, че Бог ще ги „вземе“, ако не са добри. Фундаменталистите от всички религии насаждат страх в сърцата на своите последователи. Не бива да правите това. Не го правете. Спрете или Бог ще ви накаже. И тук не говорим за големите забрани като Не Убивай. Говорим за това, че Бог ще бъде недоволен, ако ядеш месо в петък (но Той промени мнението си по този въпрос) или свинско *всеки* ден от седмицата, или ако се разведеш. Това е Бог, когото ще разгневиш, ако не закриеш с воал женското си лице, ако поне веднъж в живота си не отидеш на литургия, ако не спреш всяка работа, не развиеш килимчето си и не се проснеш на земята в поклони по пет пъти на ден, ако не се венчаеш в храма, ако не отидеш на изповед или не ходиш на църква всяка събота, ако не направиш *което и да е от* тези неща.

Трябва да бъдем внимателни с Бога. Единственият проблем е, че е трудно да научим правилата, защото са толкова много. А най-трудното нещо е, че изискванията на всяка религия са *правилни*. Или поне така казват. Но не могат *всички* те да бъдат правилни. Тъй че как да избереш? Откъде да знаеш? Това са заядливи въпроси, но не и маловажни, щом тук Бог не ни дава широк простор за грешки.

Сега при нас идва една книга, наречена *Приятелство с Бога*. Какво ли може да значи това? Как ли е станало? Възможно ли е в крайна сметка Бог да не е Светият Разбойник? Възможно ли е некръстените бебета да отиват в рая? Носенето на воали, кланянето на Изток, обетът за безбрачие или въздържанието от свинско да нямат нищо общо с каквото и да било? Аллах да ни обича без условия? Йехова да избере *всички* нас да бъдем с Него, когато дойдат дните на неговата слава?

А дали, разтърсвайки из основи системата си от възгледи, не бихме могли да приемем, че въобще не трябва да се отнасяме към Бога като към „Него“? Не би ли могъл Бог да е жена? Или, дори още по-невероятно - без пол?

За личност, възпитана както бях възпитан аз, дори *допускането на подобни мисли* може да се разглежда като грях.

Все пак трябва да ги обмислим. Трябва да приемем това предизвикателство. Нашата сляпа вяра ни е водила надолу по една сляпа пътека. През изминалите две хиляди години човешкият род не е напреднал много по пътя на своето духовно развитие. Слушали сме учител след учител, наставник след наставник, урок след урок и въпреки това все още се държим по начин, донесъл нещастие на човешкия род откакто свят светува.

Все още убиваме своите събрата, властта и алчността движат нашия свят, потискаме сексуално собственото си общество, измъчваме и възпитаваме зле децата си, игнорираме страданието и с това отново и отново го създаваме.

Изминали са две хиляди години от рождението на Христа, две хиляди и петстотин - от времето на Буда, още повече - откакто сме чули за пръв път думите на Конфуций или мъдростта на Тао, а все още не сме успели да проумеем Основния Въпрос. Ще намерим ли някога пътя, по който да превърнем получените вече отговори в нещо действено, полезно в ежедневието ни живот?

Мисля, че има такъв път. И се чувствам напълно сигурен в това, защото многократно съм го обсъждал в своите разговори с Бога.

Две

Въпросът, който ми задават най-често, е: „Откъде знаеш, че наистина говориш с Бога? Откъде знаеш, че това не става в твоето въображение? Или, още по-лошо, че *дяволът* не се опитва да те измами?”

Вторият най-често задаван въпрос е: „Защо ти? Защо Бог избра тебе?”

И третият: „Какъв стана животът ти, след като всичко това се случи? Как се промениха нещата?”

Може да си помислите, че най-често задаваният въпрос има нещо общо с *думите на Бога*, с необикновените прозрения, зашеметяващите откровения и предизвикателните конструкции на нашия диалог - бъдете сигурни, че често ме разпитваха по този начин

- но най-често задаваните въпроси бяха свързани с човешката страна на тази история.

И най-накрая, единственото, което искаме да научим, е да се опознаем един друг. Ненаситното ни любопитство към нашите събратя, другите човешки същества, е по-силно от любопитството ни към каквото и да било друго на света. Като че ли, ако узнаем повече един за друг, ще научим повече за самите себе си. А копнежът ни да узнаем повече за самите себе си

- за това Кои Сме Ние Всъщност - е най-дълбокият копнеж на света.

И тъй, нашите въпроси ни водят повече към опита на другия, отколкото към неговите разбирания. Как ти изглежда това? Откъде да знаеш дали е вярно? За какво мислиш точно сега? Защо се почувства така?

Ние съзнателно се стремим да влезем в кожата един на друг. Притежаваме някаква вътрешна ръководна система, която интуитивно и принудително ни насочва *един към друг*. Вярвам, че на равнището на нашия генетичен код има естествен механизъм, който съдържа универсална интелигентност. Тази интелигентност обосновава отговорите, които даваме като чувствителни, усещачи същества. Тя донася вечната мъдрост до клетъчно равнище, създавайки онова, което някои наричат Закон за Привличането.

Вярвам, че способността ни да се привличаме един друг е *вродена* и идва от дълбокото познание, че всеки един ще намери у другия Собственото си Аз. Може да не сме осмислили това съзнателно, да не сме го изrekli ясно и точно, но мисля, че сме го разбрали с клетките си. И вярвам, че това микроскопично разбиране произхожда от едно макроскопично разбиране. Вярвам, на най-високо равнище ние знаем, че Всички Сме Едно Цяло.

Това върховно осъзнаване ни притегля един към друг и пренебрегването му поражда най-дълбоката самота в човешкото сърце и чувството на човека, че е нещастен.

Моят разговор с Бога ми показва, че всяка тъга в човешкото сърце, всяко усещане за унижение и обида, всяка преживяна трагедия може да се счита причинена от едно човешко решение - решението да се отдръпнем един от друг. Решението да игнорираме нашето върховно осъзнаване. Решението да наречем естественото привличане, което изпитваме към другия, „лошо”, а усещането, че Сме Едно Цяло - фикция.

По този начин ние сме отrekli своето Истинско Аз. И точно от това отричане е произлязъл негативизмът, духът на отрицанието. Родил се е изцяло от нашата ярост, от нашето разочарование, от нашата горчивина, за да донесе смъртта на най-голямата ни радост. Радостта да бъдем Едно Цяло.

И конфликтът в човешките срещи се поражда от това, че дори когато преживеем на молекулярно равнище своето усещане за Единство, на интелектуално равнище настойчиво се опитваме да го отречем. Така мислите ни за живота и за това какъв е той влизат в противоречие с дълбокото ни вътрешно познание. Всъщност, всеки ден ние вървим срещу инстинктите си. И това ни е довело до постоянно умопомрачение. То настойчиво ни кара да действаме, изхождайки от безумната идея за своята изолираност, докато през цялото време копнеем да познаем отново цялата радост на Единението.

Може ли този конфликт някога да бъде разрешен? Да. Той ще завърши, когато разрешим конфликта си с Бога. Ето кое ме подтикна да напиша тази книга.

Нямах никаква представа, че ще я напиша. Както при *Разговори с Бога*, беше ми дадено да я споделя с вас. Мислех, че като завърша трилогията *Разговори с Бога*, това ще е краят и на моята „кариера“ като „автор по случайност“. Но когато седнах да напиша страниците на Признателност и Благодарност за *Наръчника* към книга 1, внезапно изпитах някакво мистично усещане.

Разказвам ви какво се случи тогава, за да разберете по-добре защо сега пиша тази книга. Като чуа, че я пиша, някои хора ме попитаха: „Предполагах, че ще бъде само една трилогия?“ Изглеждаше, като че ли създаването на нова творба нарушава по някакъв начин цялостността на първоначалния замисъл. Така че аз искам да знаете как се появи тази книга; как ми стана ясно, че трябва да я напиша - дори и само затова, че сега седя тук, без да имам представа накъде е тръгнала тя или какво ще има да каже.

Беше пролетта на 1997 година. Бях приключил работата над „*Наръчника*“. Бях изнервен, очаквайки реакцията на издателя ми, Хемптън Роудс. Накрая телефонът звънна.

„Хей, Нийл, великолепна книга!“ каза Боб Фридман.

„Така ли мислиш? Или се шегуваш?“ Една част от мене никога не може да повярва в най-доброто и очаква най-лошото. Така аз бях готов да чуя от него: „Съжалявам. Не можем да приемем книгата ти. Трябва изцяло да я напишеш наново.“

„Разбира се, че мисля така“, засмя се добродушно той. „Мога ли да те лъжа за такова нещо? Мислиш ли, че ми се ще да публикувам една лоша книга?“

„Добре де, просто си помислих, че се опитваш да ми създадеш добро настроение, като ми кажеш, че сте получили великолепна книга, докато всъщност сте получили боклук“.

„Повярвай ми, Нийл. Не бих се опитал да ти създавам добро настроение, като ти кажа, че сме получили великолепна книга, ако сме получили боклук.“

„Добре“ казах недоверчиво.

Боб отново ми се присмя добродушно:

„Хей, човече, вие, авторите, сте най-неуверените в себе си хора, които познавам. Не можете да повярвате дори на някого, който си вади хляба с това да ви казва истината. Повтарям, това е великолепна книга. Ще помогне на много хора.“

Отдъхнах си. „Добре, вярвам ти.“

„Има само едно нещо.“

„Знаех си! Знаех си. Какво не е наред?“

„Няма нещо, което да не е наред. Просто не си ми изпратил обичайния за една книга израз на признателност към хората, които са ти помогнали да я напишеш. Искаме само да знаем дали просто си забравил този текст или въобще няма да го има. Това е всичко.“

„Това е всичко?“

„Това е всичко.“

„Слава Богу!“

Боб се засмя: „Това ли е изразът на твоята признателност?“

„Наистина би могъл да е тоя.“ Казах на Боб, че току-що съм му изпратил нещо по електронната поща. Като окачих слушалката, издадох вик на радост, после въздъхнах с облекчение.

„Какво става там?“ обади се от съседната стая жена ми Нанси. Триумфално влязох при нея.

„Боб каза, че книгата е великолепна.“

„О, хубаво,“ светна лицето й.

„Смяташ ли, че той наистина мисли така?“

Нанси се усмихна радостно и малко недоверчиво. „Сигурна съм, че Боб няма да те лъже за такова нещо.“

„Той каза същото. Но има още нещо.“

„Какво?“

„Забравил съм да изразя признателността си към хората, които ми помогнаха.“

„Добре, това не е проблем. Можеш да изтракаш нещо за петнадесет минути.“

Очевидно, жена ми е трябвало да стане издател.

Така една съботна сутрин аз седнах и се заех със задачата си. Зададох си въпроса: „Към кого искам да изразя признателността си за написването на *Наръчника?*“ Разумът ми тутакси отвърна: „Разбира се, към Бога.“ Добре де, възразих сам на себе си, но аз благодаря на Бога за всичко, не само за тази книга. „Тогава *направи го*“, отвърна разумът ми, на свой ред влязъл в спор с мене. Хванах молива и написах: *За пълнотата на моя живот, за всичко добро, почитено, съзидателно и чудесно, което съм успял да сторя, благодаря на Бога, своя най-близък спътник и най-скъп приятел.*

Спомням си колко бях изненадан от начина, по който се изразявах. Никога не бях характеризирал Бога с подобни думи, но ясно осъзнах, че точно такава беше чувството ми към него. Понякога, докато пиша, успявам да узная как точно се чувствам. Имали ли сте някога това усещане? Бях там, пишейки това, и внезапно разбрах... представяте ли си, аз действително *имам* приятелство с Бога. Почувствах се точно така. А разумът ми каза: „Е, тогава напиши го! Давай! И *кажи* това!“ Започнах втория параграф от израза на признателност.

Никога не съм познавал такава чудесно приятелство. Точно това чувствам, че става с мене. И за нищо на света не бих пропуснал случая да изразя признателността си за него.

После написах нещо, без да имам и най-малката представа защо го правя.

Надявам се един ден да обясня на всеки с най-малки подробности как точно да развие такава приятелство и как да го използва. Защото Бог иска повече от всичко да бъде използван. Същото искаме и ние. Аз искам приятелство с Бога. Приятелство, което е действено и полезно.

Точно в този миг ръката ми замръзна. Студ пробягна нагоре по гърба ми. Усетих силен натиск в цялото си тяло. Приседнах за момент спокойно. Потресен, осъзнах нещо, за което преди миг не бях си и помислял. Сега то ми изглеждаше напълно очевидно.

Туй странно преживяване не беше ново. Бях го изпитвал често, докато пишех *Разговори с Бога*. Няколко думи, няколко изречения изчезваха от съзнанието ми. После ги виждах на хартията пред себе си и внезапно ми ставаше ясно: това е, така е! Въпреки че такава преживяване биваше последвано от някакво физическо усещане - внезапно изтръпване или, както го наричат, радостна тръпка, или пък - радостни сълзи. А в някои случаи - и трите заедно.

Този път бяха трите заедно. Троен удар. Така узнах, че онова, което пиша, е абсолютна истина.

Освен това получих и едно важно лично откровение - това също се беше случвало по-рано. Като че ли внезапно „осъзнаваш“ нещо в цялата му пълнота. Узнаваш го „наведнъж“.

Беше ми съдено да узная (мога да го опиша само по този начин), че няма да приключи писането си със завършването на трилогията. Внезапно стана ясно, че ще се появят поне още две книги. А после над мен започна да витае познанието за тези две книги и за онова, което те ще кажат. Чух шепота на Божия глас:

Нийл, връзката ти с мене не е по-различна от връзката ти с всеки друг. Ти започваш взаимоотношенията си с всеки друг, разговаряйки с него. Ако потръгне добре, приятелявате се. И, ако потръгне добре, изпитваш чувство на Единство - приобщаване към личността на другия. *Същото ти се случва и при срещата с Мене.*

Най-напред водихме разговор.

Всеки от вас преживява разговора с Бога по свой собствен начин - и в различно време по различен начин. Винаги ще се води двустранен разговор, такъв, какъвто водим точно сега, в момента. Това би могло да бъде разговор „наум“ или на хартия, или с отговорите Ми, отнемащи само малко повече време и достигащи до тебе чрез следващата песен, която ще чуеш, или следващия филм, който ще видиш, или следващата лекция, която ще посетиш, или следващата статия в списание, която ще прочетеш, или в неочаквания разговор с приятел, с когото „съвсем случайно“ си се сблъскал на улицата.

След като веднъж вече ти е станало ясно, че ние непрестанно разговаряме, можем да преминем към приятелство. Накрая ще усетим, че сме се приобщили един към Друг. Затова ти трябва

да напишеш още две книги: *Приятелство с Бога и Общуване с Бога*. Първата ще разгледа начина, по който можеш въз основа на принципите, споделени в разговорите си с Бога, да превърнеш новата си връзка с него в пълноценно, действено приятелство. Втората ще разкрие начина, по който можеш да издигнеш това приятелство до равнището на общуване и какво ще се случи, когато го направиш. Тя ще даде план за действие на всеки търсещ истината и ще съдържа смайващо послание към човешкия род.

Точно сега, в този миг, ти и Аз сме Едно Цяло. Само че ти не го знаеш. Не можеш да избереш дали да го преживееш - също както не можете да узнаете или изберете дали да преживеете Единението си един с Друг.

Твоите книги, Нийл, ще сложат край на това разделение в съзнанието на всички, които ги прочетат. Ще разрушат илюзията за разделяне. В това винаги се е заключавала мисията ти. Никога - в нещо по-малко. Разговорите ти с Бога са били винаги и само началото.

Бях смаян, поразен. Отново мраз пробягна нагоре по гърба ми. Започнах да чувствам вътрешно треперене, каквото никой от страни не би могъл да долови, но вие усещате с всяка клетка на тялото си. И това става наистина. Всяка клетка на тялото затрептява по-бързо. Вибрира с по-висока честота. Танцува с енергията на Бога.

Колко добре го каза! С чудесна метафора!

Я виж ти! Не Те очаквах да се появиш толкова скоро. Свързвах очакването си за твоята поява с онова, което беше казал по-рано, през 1997 година.

Зная. Не можах да се стърпя. Щях да чакам някъде докъм средата на книгата, но ти я започна, пишейки много поетично, и аз не можех да остана настрана.

Хубаво. Това е много хубаво.

Добре, то стана наистина почти от само себе си. Винаги, когато пишеш лирично, говориш поетично, усмихнеш се мило, запееш или затанцуваш, аз трябва да се появя.

Наистина ли?

Нека да се изразя така. Аз винаги съм там, в твоя живот. Винаги и Всякак. Но ти по-ясно осъзнаваш моето присъствие, докато правиш някои неща: докато се усмихваш, или любиш, или пееш, или танцуваш, или пишеш от сърце. Всяко от тях е най-висшата проява на това Кой Съм Аз и като изразяваш тези свои качества, ти изразяваш Мене. В буквален смисъл. Което значи да *ме изтласкаш навън, наяве*.

Ти ме изваждаш от своята душа, където аз постоянно пребивавам, и Ме показваш на света извън себе си, на външния свят. Така изглежда, като че ли Аз просто „се появявам“. Истината е, че Аз съм винаги там, но ти само в тези моменти осъзнаваш присъствието Ми.

Е, добре, аз щях да кажа много повече, преди да вляза в диалог с Тебе.

Продължавай! И го кажи.

Извинявай, но някак си ми е трудно да не ти обръщам внимание. Щом Ти си тук, мъчно ще се престоря, че Те няма. Все едно, че говори борсов агент и всички го слушат. След като Ти започна диалога, кой ще иска мене да ме чуе?

Мнозина. Вероятно всички. Ще пожелаят да чуют какво си преживял. Ще искат да узнаят какво си научил. Не се отдръпвай само защото Аз съм се появил. Това е проблемът при толкова много хора. Бог се появява и те си мислят, че трябва да се снишат. Мислят си, че трябва да се смирят.

Не трябва ли да се смирим в присъствието на Бога?

Не съм дошъл, за да ви смиря, а за да ви въздигна.

Така ли?

Когато вие сте въздигнати, такъв съм и Аз. Когато сте смирени, такъв съм също и Аз. Всички Ние сме Един. Вие и Аз сме Едно Цяло.

Да, това проумях и аз. Натам бях се запътил...

Върви тогава. Не Ме оставяй да те спра. Разкажи на читателите за своето преживяване. Те *наистина* искат да узнаят това. Ти *беше* прав. Като те опознаят, хората ще опознаят себе си. Ще

видят себе си у тебе, а като видят, че у теб съм аз, ще видят, че съм и у тях. И това ще бъде един велик дар. Тъй че продължавай с твоята история.

Добре, разказвах как всяка клетка в тялото ми сякаш се люшкеше, трептеше, вибрираше. Тресях се в чудесен трепет на вълнение. И една сълза капна от окото ми, проби си път надолу по бузата ми и стигна със соления си вкус до езика ми, все едно, че я бях облизал с език от сърцето си. Отново почувствах същото. Мислех, че ще прелея отвътре навън, преизпълнен... с любов.

Не можех да напиша нито дума повече за Израза на признателност. Трябваше да направя нещо с онова, което току-що ми бе дарено. Исках да започна да пиша *Приятелство с Бога* още тогава и още там.

„Хей, хей, не можеш да постъпиш тъй“, посъветва ме разумът ми. „Още не си написал дори третата книга“ (разбира се, ставаше дума за последната книга в трилогията *Разговори с Бога*).

Знаех, че трябва да завърша трилогията, преди да се осмеля да пристъпя към нов проект. Въпреки това ми се искаше да направя *нещо* с енергията, която струеше по вените ми. Затова реших да се обадя на моята редакторка при другите ми издатели, Putnam Publishing Group в Ню Йорк.

„Няма да повярваш“, измърморих, като чух гласа ѝ по телефона, „но току-що ми беше дадена темата на *още две книги* и командата да ги напиша.“

Аз никога не командвам никого да прави каквото и да било.

Добре, използвах думата „команда“ в разговор с редакторката си. Може би е трябвало да кажа „И *вдъхновението* да ги напиша.“

Тази дума щеше да бъде по-подходяща, поточна.

Толкова бях развълнуван, че не можех да оглеждам всяка изречена дума, да меря точността ѝ.

Разбирам, и все пак точно по този начин е била създадена през годините невярната, изопачена представа за Мене.

Сега дойдох тук, за да поправа това впечатление. Дойдох, за да ви кажа какво значи да имаш истинско *приятелство с Бога* - и как можеш да го имаш.

Отново съм страхотно развълнуван! Започвай, започвай!

Завърши разказа си.

Че кой ли ще иска да слуша за онова? Искам да чуя за *това*.

Завърши историята си. Тя е свързана с всичко това. И ще ни доведе до днешния ден.

Добре, казах на редакторката си точно това, което Ти ми беше казал за следващите две книги и тя занемя. Попитах я дали мисли, че Putnam ще се заинтересува от издаването им.

„Шегуваш ли се? Разбира се, че ще проявим интерес“, рече тя, добавяйки, че би желала да ѝ напиша накратко онова, което току-що ѝ бях казал.

На следващия ден изпратих нещичко по факса и компанията учтиво ми предложи договор за две книги.

Защо просто не пусна книгите по Интернет? Какво?

Защо просто не ги предложи безплатно? Защо ме питаш за това?

Защото много хора искат да го знаят. предложи ли ти издателят много пари?

Е, да, предложи ми.

Защо се съгласи да ги приемеш? „Ако беше Божи човек, би се съгласил да споделиш със света тази информация безплатно. Нямах да тичаш насам-натам, подписвайки договори за издаването на много книги.“ Не казват ли това мнозина?

Да. Точно това. Да, те *казват* точно това. Казват, че го правя за пари.

Е, и?

Не го правя за пари. Но няма това е причина да се откажа от тях?

Един Божи човек не би приел пари. Не би го направил.

Не би ли го направил? Нима свещениците не получават заплати? Нима равините не ядат?

Да, но не *много*. Проповедниците на Божието слово живеят в бедност, не искат цяло състояние, за да споделят прости истини.

Не съм искал цяло състояние. Не съм поискал нищо. Било ми е предложено.

Да беше отказал да го приемеш.

Защо? Защо казваш, че парите са нещо лошо? Ако бих имал шанса да спечеля много пари, споделяйки вечната истина, защо да не го сторя?

Ами ако, освен всичко друго, мечтая с част от тези пари да направя необикновени неща? Ами ако мечтая да създам и учредя фондация с идеална цел, която да разпространява Твоето послание из целия свят? Ами ако мечтая да направя живота на другите по-щастлив?

Това би могло малко да помогне. Би могло да направи образа ми не толкова шур.

Ами ако аз просто давам част от парите на другите? Ако им помагам в нужда?

Това също би помогнало. Бихме могли да го разберем. Бихме започнали дори да го приемаме. Но ти самият би трябвало да живееш съвсем скромно. Не би трябвало да харчиш за самия себе си.

Да не харча? Да не се радвам на това, което съм? Да не живея в разкош? Да нямам красива къща? Да не карам хубава кола?

Не. Нито пък да носиш най-модни дрехи, да се храниш в скъпи ресторанти или да си купуваш луксозни предмети. Трябва да даваш парите си на бедните, да живееш, като че ли парите нямат значение.

Но аз *живея* точно тъй! Живея, като че ли парите наистина *нямат значение*. Харча ги свободно и ги давам лесно, споделям ги щедро и се държа наистина *точно тъй* - все едно, че *те нямат значение*.

Като видя нещо скъпо, което искам да имам или да направя, действам като че ли парите нямат значение. А когато сърцето ми ме призове да помогна на друг, или да направя публично нещо великолепно, също действам като че ли парите нямат значение.

Продължавай да действаш така с парите си и ще ги изгубиш всичките.

Искаш да кажеш, че ще ги *използвам* всичките! Не > можеш да *изгубиш* пари. Можеш само да ги *използваш*. Използваните пари не са изгубени. Някой ги *има*! Не са изчезнали. Въпросът е кой ги има. Ако са отишли у хора, които са ми продали някои неща или са направили за мен неща, които съм искал, как бих могъл да „изгубя“ нещо? А ако са отишли за извършване на добри дела или за посрещане нуждите на другите, каква загуба има в това?

Но ако не държиш на тях, от тях нищо няма да остане.

Не „държа на“ нищо, което имам! Научих, че когато държа на нещо, го губя. Ако „държа на“ любовта, мога да остана без нея. Ако държа на парите, те нямат стойност. Единственият начин, по който можеш да „имаш“ нещо, е да *го раздадеш*. Тогава - и *само* тогава - можеш да разбереш, че го имаш.

Ти се изплъзна от Моя най-важен въпрос. Със своята словесна гимнастика изцяло излезе извън темата. Но аз няма да те оставя да се изплъзнеш така. Ще те върна обратно.

Най-важният въпрос е, че който проповядва *истинското* слово Божие, не би трябвало да го прави за пари.

Кой Ти каза това?

Ти. Аз?

Да, ти Ми го каза. През целия си живот си Ми го казвал. Преди да напишеш тези книги и да спечелиш много пари. Какво те накара да се промениш?

Ти ме накара.

Аз те накарах?

Ти ме накара. Каза ми, че не парите са коренът на всяко зло, но може би аз съм решил, че *мярката* им е този корен. Ти ми каза, че животът е създаден, за да му се радваме и че е добре да го правим. *Повече* от добре. Ти ми каза, че парите не са по-различни от каквото и да било *друго* на света - че всичко е Божествена енергия. Ти ми каза, че не съществува място, където Тебе да Те няма, че Ти изразяваш Себе си вътре, наоколо, чрез всяко нещо - наистина, че Ти *си* всяко нещо, Всичко във Всичко - а това включва и парите.

Ти ми каза, че през целия си живот съм се придържал към неточен възглед върху парите. Че съм ги считал за нещо нередно. Мръсно. Недостойно. И че когато съм мислил така, съм считал *Бога* за нещо нередно, мръсно и недостойно, защото парите са част от това, Което Си Ти.

Ти ми каза, че съм си създал интересна житейска философия, в която парите са „зло“, а любовта „добро“. Затова, колкото по-любящо или важно за обществото е нещо, толкова по-малко пари трябва да печелим от него - Аз или някой друг.

В тази насока, каза ми Ти, половината *свят гледа на нещата и постъпва наопаки*.

Плащаме на нашите стриптизьорки или играчи на първа база невъобразими суми, за да правят това, което правят, докато учените ни, които търсят лек срещу СПИН-а, учителите, които са с децата ни в класните стаи, свещениците, равините и жреците, които се грижат за душите ни, са оставени на хляб и вода.

Каза ми, че това е създало обърнат надолу с главата свят, където нещата, които ценим *най-високо*, получават най-ниското възнаграждение. Каза ми също, че това не само не ни върши добра работа (ако наистина искаме да създадем света, който казваме, че искаме да създадем), но че то дори не е и нужно, защото *съвсем не изразява Твоята воля*.

Каза ми, че Твоята воля е всяко човешко същество да живее в разкош и че в разкоша няма нищо нередно, а единственият ни проблем тук, на Земята, е, че още не сме се научили да *споделяме* този разкош - дори и след хиляди години.

Ти ми обясни също, че не проповядвам истината за парите, като бягам от тях. Само възпроизвеждам лошата подредба на света и така я подкрепям.

Ти ми каза, че много по-могъща проповед би било *да приема радостно* парите - и *всички* хубави неща на света, като също толкова радостно ги споделям с другите.

Казах ли ти всички тези неща? Да. Недвусмислено. И ти ми повярва?

Разбира се. Всъщност, тази нова вяра промени живота ми.

Добре. Това е много добре. Ти добре научи всичко, сине Мой. Ти слушаше внимателно и добре научи всичко.

Знаех си! Ти просто ме изпитваш. Знаех си, че просто искаш да видиш как ще отговоря на тези въпроси.

Да, но сега имам за тебе още въпроси. Хайде де!

Защо хората трябва да плащат за това послание? Забрави защо каза, че е редно ти да получиш пари за него. Но защо хората трябва да *дават* пари за него? Не трябва ли Божието слово да бъде безплатно за всички? Защо просто не го *пуснеш по Интернет*а?

Защото хората натъпкват денонощно Интернет а с хиляди думи, разказвайки на другите за вярванията си, и защото другите трябва да приемат всичко това. Сърфирал ли си по Мрежата напоследък? Това няма *край*. Отворили сме кутията на Пандора.

Можеш ли да си представиш колко души биха ми обърнали внимание, ако бях скочил в Интернет а, когато всичко това започна, за да оповестя, че имам разговори с Бога? Вярваш ли наистина, че това би било новина по Интернет а? Да ме прощаваш.

Добре, но сега книгите ти станаха много популярни. Всеки е чул за тях. Защо да не ги пуснеш сега по Интернет а?

Ако хората знаят, че книгите *Разговори с Бога имат* стойност, то е, защото други хора са дали за тях нещо, което ценят. Стойността, която хората са вложили в тях, е основание за стойността, която имат. Целият смисъл на живота е в това хората да създават добри неща едни за други. Тук всички ние вършим само това. Просто предлагаме на света своите „блага“. Когато светът се *съгласи*, че онова, което предлагаме, си струва - независимо дали то е поправка на водопровод, печене на хляб или лечение на хора - светът казва, че то е „ценно“, „стойностно“, тоест достойно да има цена, стойност. И ако *придадем* на нещо стойност, като го предложим в замяна на нещо стойностно, което притежаваме, ние не само получаваме стойността, която даваме - ние внезапно правим и за другите по-стойностно притежаването на това нещо.

И така, другите са привлечени от него, защото хората винаги искат да внесат нещо стойностно в живота си. Нашата търговска система ни позволява да определим кое е стойностно и кое не е.

Тази система не е съвършена, както не са съвършени и решенията ни за това кое да ценим. Но тази несъвършена система е единственото, с което разполагаме в момента. Аз работя в рамките на системата, за да я променя.

А какво ще стане с бедняците, които нямат пари да си купят книгите ти?

Почти във всеки дом на тази страна има книги. Въпросът не е в това *дали* там има книги, а какви *книги има там*.

Освен това *Разговори с Бога* могат да бъдат намерени наистина във всяка библиотека. А чрез програмата Книги за Приятели са станали достъпни и за затворниците, и за хората в нужда.

И тъй, тук аз не твърдя, че този материал не е достъпен. Той е преведен на много езици и хората по целия свят са намерили пътя си към него. От Хонг Конг до Тел Авив, от Полша до Япония, от Берлин до Бостън те го четат, изучават в групи и споделят помежду си.

Все пак ще призная, че този въпрос беше труден за мене. Темата за парите в моя живот - какво е редно да имаш и да правиш - ме е измъчвала десетилетия наред. Както Ти беше казал, в това отношение аз не се различавам от целия човешки род.

Дори и днес една част от мене мисли, че трябва да се откажа от славата, да се откажа от финансовото благополучие и всяка друга отплата, която ми донесе трилогията *Разговори с Бога*. Част от мене настойчиво иска да нося власеница, да живея в колиба и да не приемам нищо от благата на света в замяна на благата, които съм му дал. Като че ли това някакси би повишило стойността на даденото от мене.

Виждаш ли колко коварно е всичко това? Изградих структура, в която *искам от другите да ценят онова, за което няма да приема никаква отплата, като че ли то няма цена*.

Но как да очаквам от другите да оценят нещо, което аз не ценя? Това не е просто въпрос, който си задавам. За мен то е нещо прекалено дълбоко, прекалено близко до същността на нещата. И доколко ценя самия себе си, ако повярвам, че трябва да страдам заради другите, за да видя собствената си стойност? Ето друг същностен въпрос. Друга тема, която пренебрегваме.

Но, след като Ти постави въпроса, аз питам: Нима стойността на Тед Търнър е по-ниска от стойността на Майка Тереза? Нима Джордж Сорос е по-малко добър (човек) от Че Гевара? Нима политиката на Джеси Джексън, който, изглежда, живее по-богато, има по-ниска стойност от политиката на Вацлав Хавел, който може би живее по-бедно? Може ли папата, чиито одежди струват повече от годишната прехрана на едно бедно дете, да обяви думите си за богохулство само защото живее по царски като глава на една църква, притежаваща милиарди?

Тед Търнър и Джордж Сорос са дарили милиони долари. Използвали са възнаграждението за своите претворени в живота мечти, за да открият простор пред мечтите на човечеството.

Да разкрием простор пред мечтите на човечеството чрез претворяване в живота на собствените *си* мечти. Каква великолепна идея!

Джеси Джексън донесе надежда на милиони чрез надеждата, която го доведе до позиция с голямо обществено влияние. Папата вдъхновява хората от целия свят, но нямаше да бъде вдъхновител дори само на католиците в света (въсщност много по-малобройни), ако се явяваше облечен в дрипи.

Така аз се примирих с факта, че *Разговори с Бога* ми донесоха по-голямата част от земните блага - както и възможността да споделя тези блага с други хора.

Аз обаче искам да посоча тук, че не публикуването на тези книги е *причина* за станалото. *Ти* постави причината на истинското й място, *преди* книгите да бъдат публикувани. Въсщност те *затова* бяха и публикувани, затова станаха и толкова популярни.

Да, разбирам, че това е вярно.

Можеш да бъдеш *сигурен* в това. Животът ти и реализмът ти по отношение на парите - и *всички* хубави неща - се промениха, когато ти се промени.

Те се промениха *за* тебе, когато ти промени мнението си за *тях*.

Добре, сега, както виждаш, мисля, че Ти направи това. Продължавам да казвам на хората, че тези книги станаха популярни, защото Ти пожела това. В някаква степен съм убеден, че това беше Божията воля.

Разбира се, че си убеден. Това те освобождава от отговорността за станалото, нещо повече - придава на всичко това по-голяма достоверност. Не ми се ще да ти спукам балона още тук, но идеята не беше *моя*.

Не беше ли Твоя? Не. Твоя беше.

О, великолепно. Сега вече мога да кажа, че съм бил вдъхновен от Бога. Но как стои въпросът с книгата, която сега пиша? *Ти дойде при мен и ми каза да го направя.*

Добре, това място не е по-лошо от всяко друго, за да започнем от него дискусията си на тема: Как да осъществим своето *приятелство с Бога*.

Три

Ако двамата с тебе ще имаме истинско приятелство - действено приятелство, а не само приятелство на теория...

Това е важно. Хайде да спрем тук и да направим това разграничение, защото то е важно. Много хора си мислят, че Бог им е приятел, но не знаят как да използват това приятелство. Виждат го като далечна, не като близка връзка.

Много хора въобще не мислят за Мене като за приятел. Това е тъжната част от цялото. Много хора мислят за Мене, като за *родител*, не като за приятел, при това - като за суров, жесток, взискателен родител. Като за Баща, който няма да търпи никакви грешки в определени области, като например - как да се прекланят пред Мене.

В представите на тези хора Аз не само изисквам вашето преклонение, а го изисквам и по определен, специфичен начин. Не е достатъчно, че си дошъл при Мене. Трябва да дойдеш при Мене по определен път. Ако дойдеш по друг път - по *който и да било* друг път- ще отблъсна любовта ти, ще пренебрегна горещите ти молби и, всъщност, ще те осъдя да отидеш в ада.

Въпреки че Те търся искрено, с чисти намерения и с най-доброто разбиране, което мога да постигна?

Въпреки това. Да, въпреки това. В представите на тези хора Аз съм строг родител, който няма да приеме нищо по-малко от абсолютна точност в разбирането ти за това Кой Съм Аз.

Ако не си точен в разбирането, до което си достигнал, Аз ще те накажа. Можеш да имаш най-чисти намерения; можеш да бъдеш изпълнен с преливаща любов към Мене. Въпреки това Аз ще те хвърля в пламъците на ада и ще гориш там вечно, ако си дошъл при Мене с погрешно име на уста, с погрешни представи в главата си.

Казват, че мнозина Те виждат по този начин. Но един приятел съвсем не се държи така.

Не, не се държи така. И тъй, самата идея да имаш приятелство с Бога, такава връзка, каквато имаш с най-добрия си *приятел*, им е необяснима.

Освен това, ти имаш право, дори сред хората, които Ме *разглеждат* като свой приятел, повечето Ме държат на голямо разстояние от себе си. Те нямат действено приятелство с Мене. Това е по-скоро една много далечна връзка, на която се надяват, че могат да разчитат, ако въобще някога им потрябва. Но то не е приятелство ден-за-ден, час-за-час, минута-за-минута, постоянно приятелство каквото би могло да бъде.

И Ти започваш да ми казваш какво трябва да направя, за да имам *такова* приятелство с Тебе.

Промяна в ума и промяна в сърцето. Това трябва да се направи. Промяна в ума и промяна в сърцето.

И смелост.

Смелост?

Да. Смелостта да отхвърлиш всяка представа, всяка идея, всяко учение за Бог, който би те отблъснал.

Това ще изисква огромна храброст, защото светът е изобретил начини, измислил е как да ти напълни главата с тези представи, идеи и учения. Ще трябва да възприемеш ново мислене за всичко това, мислене, което да си дава сметка за абсолютно всичко, което ти е било казано или си чул за Мене.

Това ще е трудно. За някои ще е много трудно. Но ще бъде необходимо, защото не можеш да имаш приятелство - истинско, близко, действено, работещо на принципа „даваш, за да вземеш“ приятелство - с някого, от когото се боиш.

И тъй, да изградиш приятелство с Бога значи преди всичко да забравиш „страхопочитателството“ към Бога.

О, това ми харесва. Не е дума, която се среща в езика ви, но тя ми харесва.

Точно това си имал с Мене през всичките тези години - „*страхопочитателство*“ към Бога.

Зная. Обясних това в началото. От времето, когато бях малко момче, винаги са ме учили да се боя от Бога. И се боях от Бога. Дори когато се отървах от този страх, ме придумваха да се върна обратно към него.

Накрая, когато бях деветнадесетгодишен, отхвърлих Бога на Гнева от моята младост. Но не го замених с Бога на Любовта, а въобще отхвърлих Бога. Ти просто вече не беше част от живота ми.

Озовах се толкова далече от мястото, където се намирах само преди пет години! Когато бях на четиринадесет, единственото, за което можех да мисля, беше Бог. Вярвах, че ще избегна Божия гняв, ако накарам Бога да ме обича. Мечтаех да стана свещеник.

Всеки мислеше, че ще стана свещеник. Сестрите в училище бяха сигурни в това. Майка ми също беше сигурна. Гледаше ме как издигам олтар в кухнята и обличам „одеждите си“, за да изиграя отслужване на литургия. Другите малчугани носеха направени от пешкир шапчици на Супермен и скачаха от столовете. Аз превърнах пешкира в свещенически одежди.

После, като преминах в последния клас на енорийското начално училище, баща ми внезапно сложи край на цялата тази работа. Един ден, докато си говорехме за нея с Мама, Татко влезе в кухнята.

„Няма да постъпиш в Семинарията“, прекъсна ни той, „тъй че не си го и помисляй“.

„Няма да постъпя ли?“ Почувствах се изгубен. Бях поразен. Считах въпроса за предрешен.

„Не“, спокойно каза Татко.

„Защо?“ тихо приседна Мама.

„Защото не си достатъчно голям, за да вземеш подобно решение“, заяви баща ми. „Не знаеш какво решаваш.“

„Много добре знам! Решавам да стана свещеник!“ възкликнах аз. „Искам да стана свещеник.“

„Ах, ти не знаеш какво искаш“, изръмжа Татко. „Прекалено млад си, за да знаеш какво искаш.“

Накрая Мама каза нещо от рода на: „Ох, Алекс, остави момчето да си има свои мечти.“

Татко не споделяше нито една от тях. „Не го окуражавай“, изкомандва той, после изстреля едно от своите: „Дискусията приключи!“ и ме погледна. „Няма да постъпиш в Семинарията. Избий си го от главата!“

Побягнах от кухнята надолу по стълбите към задния двор. Подирих убежище под любимото си люляково дърво, онова, което бе пунало корени в далечния ъгъл на двора, онова, което никога не цъфтеше достатъчно често, никога не цъфтеше достатъчно дълго. Спомням си как вдъхвах невероятно сладкия аромат на пурпурните цветове. Забих си носа в тях като Бика Фердинанд. После заплаках.

Не за пръв път баща ми гасеше светлината на радостта в моя живот.

В този етап от развитието си мислех, че ще стана пианист. Искам да кажа, професионалист, като Либерас, идола на моето детство. Всяка седмица го гледах по телевизията.

Той беше от Милуоки и всеки в града беше развълнуван и горд, че едно местно момче е направило такава кариера. Наистина не във всеки дом имаше телевизор - поне не в южния работнически квартал на Милуоки - но, божичко, Татко бе успял да купи 12-инчов Емерсон с черно-

бял екран, на който образите изглеждаха извити като скоби. Сядах пред него всяка седмица, хипнотизирай от усмивката на Либерас, от свещниците и от онези, отрупани с пръстени ръце, прелитащи над клавиатурата.

Веднъж някой беше казал, че имам съвършен слух. Не знам дали това е вярно или не, но знам, че можех да седна на пианото, да уловя и изсвирия по слух една проста мелодия, с такава лекота, с как-вата бих могъл да я изпея. Винаги, когато Мама ни водеше в къщата на баба, се втурвах право към пианото, изправено до стената на дневната и започвах да си дрънкам *Mary Had a Little Lamb* или *Twinkle, Twinkle, Little Star*. Точно две минути ми бяха достатъчни, за да намеря верните ноти за всяка нова песен, която исках да опитам, после я свирех отново и отново, развълнуван до дъното на душата си от музиката, която се раждаше под пръстите ми.

През същия период от живота си (както и много години след това) се прекланях и пред поголемия си брат Уейн, който също можеше да свири на пиано, без да знае нотите.

Син на Мама от предишната ѝ връзка, Уейн не беше любимец на баща ми. Всъщност, това е меко казано. Татко мразеше всичко, което Уейн обичаше, Татко отричаше всичко, което Уейн правеше. Затова свиренето на пиано беше занимание „за нехранимайковци“.

Не можех да разбера защо продължаваше да казва това. *Обичах* да свиря на пиано - колкото и малка възможност да имах за това - само у баба ми, но Мама и всеки друг съзираха у мен очевидна дарба.

Тогава един ден Мама направи нещо невероятно дръзко. Отиде някъде или се обади на някакъв специалист и купи едно старо пиано. Спомням си, че похарчи за него двадесет и пет долара (много пари в началото на 50-те години), защото Татко беше ядосан, а Мама му каза, че няма право, тъй като тя месеци наред е отделяла от парите за храна и ги е спестила за пиано. Каза, че с това съвсем не е ошетила семейния бюджет.

Трябва да ѝ го е бил доставил продавачът, защото един ден, като се върнах от училище, вече го заварих в къщи. Пощурях от радост и веднага седнах да свиря. Не след дълго пианото стана моят най-добър приятел. Аз бях единственото десетгодишно дете в Южния квартал, което не трябваше да бъде насилвано да се упражнява на пианото. Не можеха да ме *отделят* от това нещо. Не само ловях отсам и оттам познати мелодии, а и ги създавах!

Въодушевляването ми от откриването на песни в собствената ми душа и от плисването им по цялата клавиатура ме наелектризираще. Най-вълнуващата част от деня ми настъпваше, като се върнех от училище или от игрището и се втурвах към пианото.

Баща ми далеч не беше така ентузиазизиран. „Стига си дрънкал на това проклето пиано“, беше начинът, по който, струва ми се, той искаше да омаловажи това. Но аз бях влюбен в музиката и в уменията си да я създавам. Мечтите ми, че един ден ще стана велик пианист, препускаха с шеметна скорост.

И тогава, в един летен ден, ме събуди ужасна врява. Навлякох дрехите си и се втурнах през глава по стълбите надолу, за да видя какво по дяволите става там.

Татко правеше пианото на парчета.

Не го правеше на парчета, а го *разбиваше* на парчета. Халосвайки го отвътре с тежък ковашки чук, той после го раздираше с лост, докато дървото се изви и разцепи на пластове с ужасно скърцане и пронизителен писък.

Стоях, прикован на място и напълно шокиран. Сълзи се стичаха по бузите ми. Брат ми ме видя, разтърсван от безмълвно ридание и не можа да се стърпи: „Нийл е плачливо бебе.“ Татко се обърна, прекъсвайки за миг заниманието си. „Я не бъди ревльо“, рече. „Това заема прекалено много място тук. Време беше да се отървем от него.“

Обърнах се, втурнах се в стаята си, хлопнах вратата (много опасна постъпка за дете в нашата къща) и се хвърлих на леглото. Спомням си как виех - буквално виех: „Не, не-е-е-е...“, като че ли горещите молби можеха да спасят най-добрия ми приятел. Но блъскането и разбиването продължаваха и аз зарових глава във възглавницата си, гърчейки се от мъка.

До ден днешен чувствам болката, която преживях тогава.

До този момент.

Когато цял дял ден отказвах да изляза от стаята си, баща ми не ми обърна никакво внимание. Но когато през следващите три дни не се вдигнах от леглото, той ставаше все по-раздражителен. Чувах го да спори с майка ми дали да ми се носи храна. Ако ми се яде, мога да сляза и да седна на масата като всеки друг. И ако сляза долу, не трябва да се цупя. Цупене-то и мусенето не бяха разрешени в нашата къща, най-малкото - не по повод на някое решение, което Татко е взел. Той разглеждаше подобна демонстрация като открито неподчинение и не би го търпял в никакъв случай. В нашия дом властта на Татко не само трябваше да се приема, а и да се приема с усмивка.

„Продължавай да плачеш и аз ще дойда да направя нещо, от което наистина ще ти се доплаче“, обади се той от долния етаж и видимо си вярваше.

Когато, въпреки забраната на татко да ми носят храна, аз не излязох от стаята си, той сигурно е разбрал, че в отношенията си с мене е минал границата, която не е искал да прекрачи. Тук трябва да кажа, че татко не беше безсърдечен човек, а само беше свикнал твърдо да следва собствения си път. Беше свикнал да не бъде разпитван и да не търси мил, любезен начин за оповестяване и прилагане на своите решения. Беше отрасъл във време, когато да бъдеш баща значеше да бъдеш „господар“ и не понасяше леко признаците на нелоялност.

Затова не му е било лесно да дойде накрая в стаята ми и наистина да почука на вратата, прилагайки изискването ми: влиза се само с мое разрешение. Можех само да гадая колко усърдно трябва да е работила майка ми над неговото превъзпитание.

„Аз съм, Татко“, обяви той, като че ли аз не знаех това или пък той не знаеше, че аз знам. „Бих искал да говоря с тебе.“ Изглеждаше, като че ли поне веднъж в живота си ще ми се извини за нещо.

„Добре“, успях да отвърна и той влезе.

Говорихме си дълго, той - седнал от едната страна на леглото, аз - подпрян на лицевата му дъска. Това беше един от най-хубавите разговори, които някога съм водил с баща си. Той каза, че макар да е знаел, че обичам да свиря на пиано, не е разбирал колко много значи то за мене. Каза, че единственото нещо, което се е опитвал да направи, е било да отвори повече място в хола, за да сложим кушетката до стената, защото ще си вземем още мебели за дневната стая. После добави нещо, което никога няма да забравя.

„Ще ти вземем едно ново пиано, спинет, което ще е достатъчно малко, за да си го поставиш тук, в спалнята си.“

Бях толкова развълнуван, че едва си поемах дъх. Той каза, че вече е започнал за спестява пари и съвсем скоро ще получи пианото.

Прегръщах баща си дълго и силно. Той ме беше разбрал. Всичко щеше да бъде наред.

Слязох за обяд.

Минаха седмици, но нищо не се случваше. Мислех си: „О, той чака да дойде рожденият ми ден.“ !

Дойде десети септември, но пианото го нямаше. Не казах нищо, но си помислих: „Той чака да дойде Коледа.“

Когато наближи декември, започнах да притаявам дъх. Очакването беше почти непоносимо. Също толкова непоносимо беше разочарованието, когато спинетът ми не дойде.

Минаваха седмици, месеци. Не знам кога точно разбрах, че баща ми няма да изпълни обещанието си. Едва като станах на тридесет години, разбрах, че той вероятно никога не е имал намерение да го стори.

Току-що бях дал на по-голямата си дъщеря обещание, което знаех, че няма да изпълня. Направих го, за да спре да плаче. Направих го, за да я измъкна от някаква детска тъга, която вече не си спомням. Не си спомням дори и какво беше обещанието. Спомням си само, че казах нещо, за да я успокоя. То подежда. Тя се хвърли към мене и ме обгърна с малките си ръчички, викайки: „Ти си най-добрият Татко на света!“

И греховете на бащите падат върху синовете...

Много време ти беше нужно, за да разкажеш тази история...

Прощавай. Аз...

Не, не, не - това не беше оплакване - то беше наблюдение. Искях само да посоча, че този епизод очевидно е бил много важен за тебе.

Така е. Наистина.

И какво научи от него?

Никога да не давам обещание, което не мога да изпълня. Особено - на децата си.

Това ли е всичко?

Никога да не използвам знанието си за това, какво иска някой като инструмент, за да го манипулирам и да получа това, което искам аз.

Но хората непрестанно „търгуват“ помежду си. Тази търговия е в основата на цялата ни икономика и на повечето от обществените ни институции.

Но съществува нещо, наречено „почтена търговия“, и нещо, наречено манипулация.

Каква е разликата?

Почтената търговия е честна сделка. Ти имаш нещо, което аз искам, аз имам нещо, което ти искаш, съгласяваме се, че те са повече или по-малко равностойни и така ги разменяме. Това е чиста сделка.

Но има и експлоатация. Това става, когато ти имаш нещо, което аз искам, и аз имам нещо, което ти искаш, но те *не* са равностойни. И ето че ние ги разменяме, единият от нас - отчаян, защото му е нужно това, което другият има, и е готов да заплати за него всякаква цена. Това правят някои мултинационални корпорации, като предлагат по седемдесет и пет цента за работен час в Малайзия, Индонезия или Тайван. Наричат това икономическа възможност, но то си е чисто и просто експлоатация.

Накрая, съществува и манипулация. Когато нямам дори и намерение да ти дам онова, което предлагам. В някои случаи тя се прави несъзнателно. Това е много лошо. Особено когато е направено с пълното съзнание, че обещанието няма да бъде изпълнено. Това е измама, техника, създадена, за да накараш другия да млъкне, да го укротиш тук-и-сега. То е лъжа, най-лошият вид лъжа, защото облекчава болката на рана, която по-късно ще зейне още по-дълбоко.

Много добре. Израстваш в разбирането си за това какво означава *почтеност* - *цялостно, докрай*. Цялостта има голямо значение за всички системи. Ако цялостта на една система се наруши, самата система ще рухне. Независимо от това колко майсторски е изградена постройката, тя не може да издържи нищо, ако цялостта ѝ е подложена на риск. Като се има предвид накъде си се запътил в живота си, това е добре.

Уф, не знам. Има ли нещо по-особено, което искаш да кажеш?

Надявах се, че си научил и нещо за мъченичеството. Надявах се, че си спомняш истината - няма жертви, няма и злодеи.

О, това ли?

Да, това. Защо не ми кажеш всичко, което знаеш за него? Сега ти си учителят, ти си вестоносецът.

Не съществуват жертви и злодеи. Не съществуват „добри момчета“ и „лоши момчета“. Бог не е сътворил нищо друго освен Съвършенство. Всеки дух е съвършен, чист и красив. В състоянието на забравата, в която пребивават тук, на Земята, съвършените Божии творения могат да вършат несъвършени неща - или онова, което *наричаме* несъвършени неща, но всичко, което се появява в живота, има съвършено основание за появата си. В Божия свят не съществуват грешки и нищо не става случайно. И няма човек, който да идва при Тебе без дар за Тебе в ръце.

Прекрасно. Това е много добре.

Но за някои хора е трудно да го разберат. Знаем, че Ти го обясни чудесно в трилогията *Разговори с Бога*, но на някои хора още им е трудно да вникнат в него.

Всички неща ще станат ясни, като им дойде времето. Онзи, който се стреми към дълбоко разбиране на тази истина, ще го постигне.

Четенето на *Малкото Пухче и Слънцето* несъмнено ще помогне, както ще помогне и четенето на трилогията.

Да, и на мнозина би им се отразило добре, ако се съди по писмата, които получаваш.

Почакай за минута! Видял си и кореспонденцията ми?

Моля? Ох.

Представяш ли си, че в живота ти може да се случи нещо, за което Аз да не знам?

Предполагам, че не може. Само че не ми е приятно да мисля за това.

Защо не ти е приятно?

Сигурно, защото с част от онова, което става, не мога да се гордея.

Така ли?

Затова представата, че Ти знаеш всичко за него, ме кара да се чувствам малко неудобно.

Помогни ми да разбера защо. Години наред си разказвал за някои от тези неща на най-добрите си приятели. Късно през нощта си водил дълги разговори, в които си ги споделял с любовниците си.

Това е по-различно. Къде е разликата?

Нито любовницата, нито приятелят е Бог. Не е едно и също любовницата или приятелят ти да знаят тези неща и да ги знае Бог.

Защо да не е едно и също?

Защото любовницата или приятелят няма да те съдят, нито ще те накажат.

Ще ти кажа нещо, което може би не ти се ще да чуеш. Години наред любовниците и приятелите ти са те съдили и наказвали много повече, отколкото Аз съм го правил, когато и да било. Всъщност Аз *никога* не съм го правил.

Добре де, не си го правил, още не. Но в Деня на Страшния Съд...

Пак стигнахме до него.

Добре, добре, но кажи ми го още веднъж. Все ми се иска да го чуя пак.

Не съществува Ден на Страшния Съд.

И никога няма да има никакво осъждане и наказание.

Никакво, освен онова, което сам си наложиш.

Но само мисълта, че Ти знаеш всичко, което някога съм казал или направил...

...ти си забравил всичко, което някога си си помислял.

Добре, всичко, което някога съм си *помислял*, казал или направил... това не ми е удобно.

Бих желал да бъде. Знам, че би желал.

Това е темата на тази книга - как да имаш приятелство с Бога.

Зная. И *наистина* мисля, че вече имам приятелство с Тебе. От дълго време вече се чувствам така. Точно това е...

Кое? Точно това е - кое?

Само това, че от време навреме се връщам назад към старите образци и понякога ми е трудно да мисля за Тебе по този начин. Просто продължавам да мисля за Тебе като за Бог.

Добре, защото Аз съм Бог.

Знам. В това е цялата работа. Понякога не мога да се преструвам, че мисля за Тебе като за „Бог“ и като за „Приятел“ едновременно. Не мога да се правя, че поставям тези две думи в едно изречение.

Звучи много тъжно, защото мястото им е в едно изречение.

Зная, зная. Ти продължаваш да ми го повтаряш.

Какво би означавало за тебе да имаш истинско приятелство с Мене, не само никакво Друго, изкуствено?

Не знам. Не съм сигурен.

Знам, че не си, но ако беше сигурен, какво щеше да отговориш?

Сигурно щях да отговоря, че би трябвало да ти се доверя.

Добре. Това е добро начало.

Сигурно щях да отговоря, че би трябвало да те обичам.

Отлично. Продължавай. Да продължавам?

Продължавай. Не знам какво друго да кажа.

Какво още правиш с приятелите си, освен да им се доверяваш и да ги обичаш?

Предполагам, че се опитвам да върша разни неща заедно с тях.

За да спечелиш приятелството им ли? Не, защото вече сме приятели.

Прекрасно. Какво още?

Хм... Не съм сигурен.

Оставяш ли ги да направят нещо за тебе?

Опитвам се да искам от приятелите си колкото може по-малко.

Защо? Защото искам да ги задържа като свои приятели.

Мислиш, че да задържиш приятелите си значи да не искаш нищо от тях?

Да, така мисля. Поне така са ме учили. Най-прекият, път да загубиш един приятел е да го използваш.

Не, това е най-прекият път да разбереш, кои са ти приятелите.

Може би...

Не може би. *Точно така е.* Приятел е някой, когото можеш да използваш. Всеки друг е просто познат.

Брей, ти очерта сурово основните правила.

Това са Моите правила. Това са и твоите собствени определения. Просто си ги забравил.

Истинското приятелство е нещо, което трябва да бъде *използвано*.

То не е като скъп китайски порцелан, който никога не използваш от страх да не го счупиш.

Истинското приятелство е като изделие на Корел. Не можеш да го счупиш, независимо колко пъти го използваш.

Трудно ми е да приема това.

Знам, че ти е трудно и в това е проблемът. Затова и не си имал досега действено приятелство с Мене.

И как мога да преодоля това?

Ще трябва прозреш истината за всички взаимодействия между хората. Ще трябва да разбереш как всъщност вървят нещата и защо хората правят това, което правят. Ще трябва да хвърлиш светлина върху някои основни принципи в Живота.

Това е темата на тази книга. И Аз ще ти помогна.

Но ние съвсем изгубихме пътечката, по която бяхме тръгнали. Говорехме за това, че не съществуват жертви и злодеи.

Не сме изгубили никаква пътечка. Това си е все същата дискусия.

Не го разбирам.

Почакай за минутка и ще го разбереш.

Добре. И тъй, как мога да имам приятелство с Бога?

Прави същото, които би правил, ако имаше приятелство с някой друг.

Да Ти се доверя.

Довери Ми се. Да Те обичам.

Обичай Ме. Да съм често с Тебе.

Да, кани ме отново и отново. Може би дори и за по-дълго време.

Да правя различни неща за Тебе... макар и да нямам и най-малка представа какво *бих* могъл да направя за Тебе.

Има много такива неща. Повярвай ми, те са много.

Добре. И накрая... да Те оставям да правиш различни неща за мене.
Не само да Ме „оставиш“. Да Ме *молиш*. Да *искаш* от Мене. Да Ми *нареждаш*.
Да Ти нареждам?
Да Ми нареждаш.
Това също ми е много трудно. Дори не мога да си представя, че ще го направя.
В това е целият проблем, приятелю Мой. В това е целият проблем.

Четири

Мисля си, че човек трябва да бъде доста нахален, за да иска различни неща от Бога.
Предпочитам думата „смелост“. Да, вече ти казах, че за да имаш истинско, действено приятелство с Бога, е нужна промяна в ума, промяна в сърцето и много смелост.

Как мога да променя из основи цялото си разбиране за своето истинско приятелство с Бога и накрая да реша, че е редно да искам различни неща от Него?

Това не само е редно, а е и най-добрият път, за да се постигнат резултати.

Добре, но как мога да го осъществя? Как мога да достигна това разбиране?

Както ти казах, най-напред трябва да разбереш как наистина се движат нещата. А то значи . всъщност - как протича *животът*. Но ние не можем да вникнем в това толкова бързо. Нека формулираме най-напред Седемте Стъпки към Приятелството с Бога.

Добре. Готов съм.

Едно: Познай Бога. Две: Довери се на Бога.

Три: Обичай Бога. Четири: Прегърни Бога. Пет: Използвай Бога. Шест: Помагай на Бога.
Седем: Благодарни на Бога.

Можеш да използваш същите тези Седем Стъпки във взаимоотношенията си с всекиго, когото си избрал да направиш свой приятел.

Можеш наистина да го сториш, нали?

Да. Всъщност ти вероятно ги използваш несъзнателно. Ако използваш съзнателно тези стъпки, би се сприятелил с всекиго, когото срещнеш.

Хубаво щеше да бъде, ако знаех тези стъпки, когато бях млад. Тогава съвсем не умеех да общувам. Брат ми винаги се сприятеляваше лесно, а аз никога не можех да го сторя. Тогава се опитвах да се сближа с неговите приятели. Това му създаваше трудности, защото винаги исках да отида с него, накъдето и да се запъти, да правя същото, което и той искаше да прави.

По времето, когато постъпих в гимназията, вече бях развил свои собствени интереси. Обичах музиката и затова се включих в духовия състав, в хора и в оркестъра. Участвах също и в клуба по фотография, в редакцията на годишника, бях дописник в училищния вестник. Бях в драматичния състав, в клуба на шахматистите и, което беше най-забележителното - в отбора за състезанието по дебати.

В гимназията започнах да участвам в радиопредавания. Една от местните радиостанции започна да излъчва всяка вечер по едно предаване за училищния спорт, а говорителите бяха ученици. Бях вече официален коментатор на всички футболни и баскетболни мачове, така че беше естествено да ме изберат за представител на нашето училище. Това беше първото ми участие в радиопредаване и то сложи начало на една тридесет и пет годишна кариера.

Но въпреки всичко, което правех (или благодарение на него), не си създадох много приятели. Сигурен съм, че това в голяма степен се дължеше на факта, че бях развил едно огромно его. Отчасти като компенсация за по-ранните ми години, когато баща ми непрекъснато ми повтаряше, че „трябва да ме гледат, а не да ме слушат“, отчасти защото винаги малко съм обичал да се перча. Боя се, че бях станал непоносим; малко хлапета в гимназията можеха да ме изтърпят.

Сега знам защо ставаше всичко това. Търсех да получа от други одобрението, което не чувствах у баща си. Татко беше много язвителен по отношение на похвалите. Помня как веднъж спечелих едно състезание по дебати и се върнах у дома с наградата. Единствената забележка на баща ми беше: „Не съм очаквал нищо по-малко от това“.

Трудно е да се чувстваш добре, когато дори шампионската титла не е достатъчна, за да получиш поне малка похвала от баща си. (Най-тъжното беше, че, както разбихах, той считаше забележката си за похвала.)

Така у мен се разви навикът да разказвам на баща си за всичко, което правя, и за всички свои постижения. Надявах се, че един ден ще го чуя да каже: „Синко, това е невероятно. Поздравявам те. Горд съм с тебе.“ Никога не чух това и започнах да го търся у другите.

Този мой навик не се е разклатил и до ден днешен. Опитах се да го приглуша, но не успях да го разклатя. Нещо по-лошо, собствените ми деца вероятно биха ви казали, че аз съм Мазе от техните успехи.

И греховете на бащите падат върху синовете...

Ти май *наистина* имаш „проблем с бащата“, нали?

Имам ли такъв проблем? Не бях мислил за него по този начин.

Не е чудно, че ти е било трудно да мислиш за Мене, като за някого, който знае всичко за тебе. Не е чудно, че си имал проблем с представата за Бога въобще.

Кой казва, че съм имал проблем с представата... за Бога?

Хайде де, няма нищо. Можеш да си го признаеш. Половината от жителите на планетата има този проблем и най-вече по същата причина: хората виждат в Бога нещо като „родител“. Представят си, че ще бъде като майка им и баща им.

Добре де, наричат Те „Бог Отец“, „Баща“.

Да, но всеки, който използва тези думи, би трябвало да се срамува.

Струва ми се, че го е направил Исус.

Не. Исус само е използвал този идиом и езика на своето време - точно както сега го правиш и ти. Не той е измислил представата за Бога като за баща.

Не е ли той?

Патриарсите със своите патриархални религии са закрепили тази представа дълго преди Исуса.

Така че Ти не си „Бог Отец, който е на небето“?

Не, не съм. Не повече, отколкото бих бил Майка ви на небето.

Добре, тогава кой *си Ти*? Опитвали сме се да проумеем това вече хиляди години. Защо не сложиш край на това и просто не ни *кажеш истината*“?

Проблемът е, че вие настоявате да Ме олицетворите, а аз *не съм личност, нямам лице*.

Зная това. И мисля, че повечето хора го знаят. Но някакси ни е по-лесно да мислим за Тебе като за личност. По-добре можем да се свържем с Тебе.

Наистина ли така *можете* по-добре да се свържете с Мене? Това е въпросът. Можете ли наистина? Не съм сигурен.

Едно ще ви кажа: Продължавайте да мислите за мене като за *родител* и ще видите дявол по пладне.

Сигурен съм, че това беше само игра на думи. Разбира се.

Добре де, ако не бива да мислим за Тебе като за родител, как би трябвало да мислим за Тебе?

Като за приятел.

„Приятелю наш, който си на небето“? Точно така.

Майчице, та това би накарало някои хора в неделя сутрин да превъртят, да се обърнат надолу с главата.

Да, то може да обърне и *някои възгледи* надолу с главата.

Но ако всички *бихме могли* да мислим за Тебе по-скоро като за приятел, отколкото като за родител, това би позволило на някои хора най-после да се свържат тясно с Тебе.

Имаш предвид, че един ден някои ще се почувстват много удобно с Мене, след като вече съм узнал онова, което приятелите и любовниците им знаят?

Touche (трогнат от фр. Ез.)

И така, какво решаваш - искаш ли приятелство с Бога?

Мислех, че вече го имам.

Имаш го. Но не се държиш така, като че ли го имаш. Държиш се, като че ли съм ти родител.

Добре, готов съм да се отърва от всичко това. Готов съм да имам пълноценно, действено приятелство с Тебе.

Великолепно. Ето как ще го направиш. Ето как целият човешки род може да има приятелство с Бога...

Пет

Най-напред трябва да Ме познаеш. Мислех, че Те познавам.

Само повърхностно. Не Ме познаваш отблизо. Най-последно имавме хубав разговор, но ни е нужно много повече от него.

Чудесно. И как да Те позная по-добре?

С готовност за това. Готовност?

Трябва да имаш истинска готовност за това. Трябва да си готов да Ме видиш където и да Ме намериш, не само където очакваш да Ме намериш.

Трябва да Ме видиш, където и да Ме намериш - и да Ме намериш, където и да Ме видиш.

Не разбирам какво означава това.

Мнозина Ме виждат, но не Ме намират. То е като компютърната космическа игра *Къде е Уалдо?* Те гледат право в Мен, а не ме намират.

Но как мога да съм сигурен, че съм Те разпознал?

Тук реши да използваш велика дума. Да „разпознаеш“ значи „да познаеш отново“. Това е да *разпознаеш*.

Трябва да стигнеш до познаването Ми отново.

Как ще направя това?

Първо, трябва да повярваш, че съществувам. Вярата предшества готовността като инструмент, с който да се познае Бог. Трябва да вярваш, че съществува Бог, който да бъде познат.

V

Повечето хора вярват в Бога. Изследванията показват, че в последните години на нашата планета вярата в Бога наистина расте.

Да, щастлив съм да кажа, че по-голямата част от вас *наистина* вярват в Мене. Така че не вярата ви в Мене създава проблеми, а вярванията ви *по отношение на Мене*.

Едно от нещата, в които вярвате по отношение на Мене, е, че Аз не искам да Ме познаете. Някои от вас вярват дори, че не бива да се осмелявате толкова често да изричате Моето име. Други пък чувстват, че не бива да пишат думата „Бог“, а от уважение към Мене трябва да пишат „Б-Г“. Други от вас пък казват, че макар да е редно да се изговаря името Ми, то трябва да бъде *Моето точно* име и че ако то е неточно изречено, ще сте извършили богохулство.

Но независимо дали ме наричате Йехова, Бог, Аллах или Чарли, Аз винаги съм единствено Който съм, Което съм, Където съм и няма да спра да ви обичам само защото погрешно сте схванали моето име.

Така че спрете да се препирате как да Ме наричате.

Това е милостиво, нали?

Това е ваша дума, отразяваща едно съждение. А аз само наблюдавам какво става.

Има Дори и религии, които *не спорят* за името Ми, но проповядват, че да се търси широко познание за Бога е неразумно, а твърдението, че Бог наистина *е говорил с вас*, си е чиста ерес.

Така че, докато вярата В БОГА е необходима, вашите вярвания ПО ОТНОШЕНИЕ НА Бога, също са важни.

Ето тук е мястото на готовността. За да Ме познаете, трябва не само да *вярвате* в Бога, а и да сте готови *наистина да Ме познаете* - не просто да знаете какво *мислите*, че знаете по отношение на Мене.

Ако вярванията ви за Мене ви пречат да Ме опознаете такъв, какъвто съм в действителност, тогава всички вярвания на света буквално не работят. Ще продължавате да знаете онова, което мислите, че знаете, вместо онова, което е в действителност.

Трябва да си готов да се разделиш с представите си, които си считал като познание за Бога. Само тогава ще познаеш Бога такъв, какъвто никога не си си го представял.

Това е ключът, защото много от представите ти за Бога нямат никакво сходство с действителността .

Как мога да достигна този етап на готовност?

Ти вече си там, иначе нямаше да отделиш време за тази книга. Сега разшири това преживяване. Отвори съзнанието си за нови идеи, нови възможности по отношение на връзката си с Мене. Помисли си какво би могъл да Ми кажеш, какво би могъл да поискаш от Мене, ако не бях твой „баща“, а твой най-добър приятел.

За да можеш да познаеш. Бога, трябва да бъдеш „готов, склонен и годен“ за това. Вярата в Бога е само началото. Вярата ти в *някаква* висша сила, в някакво Божество те прави „готов“.

След това, съзнанието ти, отворено към нови мисли за Бога - мисли, каквито не си имал никога по-рано, мисли, които биха могли дори малко да те поразтърсят, като „Приятелю наш, който си на небето“ - показва, че вече си „склонен“.

Накрая, трябва да бъдеш „годен“ да го сториш. Ако не си годен да видиш Бога по който и да било от новите начини, за които си отворил съзнанието си, ти ще направиш съвършено не-годен и механизма, с чиято помощ би достигнал до истинското познаване на Бога.

Трябва да бъдеш годен да прегърнеш Бога, който те обича и прегръща безусловно; да бъдеш годен да приветстваш в живота си един Бог, който те приветства в царството си, без да ти задава въпроси; да бъдеш годен да спреш да се самонаказваш, защото признаваш един Бог, който няма да те наказва; да бъдеш годен да говориш с един Бог, който никога не е спирал да говори с тебе.

Всички тези идеи променят коренно нещата. Църквите имат нужда да ги наричат ереси. И така, по ирония на съдбата, ти ще трябва да напуснеш църквата, за да познаеш Бога. Без съмнение, ще трябва да напуснеш поне някои от църковните учения. Защото църквите проповядват, че има Бог, когото не можеш да познаеш и когото не би могъл да избереш за приятел. Защото кой приятел би те наказвал за всяко злодеяние? И кой ли приятел би приел, че ако просто го наречеш с невярно име, това е злодеяние?

В моите *Разговори с Бога* бяха ми казани много неща, противоречащи на всичко, на което са ме учили за Тебе.

Зная, че вярваш в Бога, иначе никога нямаше да започнеш разговор с Бога. Така ти беше „готов“ да имаш приятелство с Мене, но беше ли „склонен“ да го сториш? Виждам, че си бил склонен, защото склонността изисква голяма смелост, а ти показва такава смелост, като не само изследваше други, нетрадиционни гледни точки, а дори го направи публично. Тъй твоят разговор не само ти позволи да предприемеш тези изследвания, той позволи и на милиони други хора да го сторят заедно с тебе. Те го сториха чрез другото, посредством трите ти публикувани книги, които бяха четени с горещ интерес по целия свят - много ясен знак, че широката общественост също вече е склонна да направи това.

„Годен“ ли си вече да Ме познаеш и по този начин да имаш не само разговор, а и нещо повече - истинско приятелство с Бога?

Да, защото без проблеми минах от старите си вярвания за Тебе към новите представи за Тебе, които ми бяха предложени в *Разговорите*. Всъщност, мога искрено да кажа, че вече бях стигнал сам до някои от тези представи.

В този смисъл трилогията *Разговори с Бога* беше за мене не толкова откритие, колкото потвърждение.

Писмата, които получих през последните пет години, ме убеждават, че за хиляди други хора нещата са стояли по същия начин. И на това място, не по-зле отколкото на което и да било друго, бих могъл да разкажа как беше написана тази книга.

Диалогът *Разговори с Бога* не беше написан *като* книга. За разлика от материала, който пиша сега. Когато диалогът започна, няхах никаква представа, че той някога ще бъде публикуван. Доколкото знаех, случваше ми се нещо дълбоко лично, в което никоой друг няма да бъде посветен.

Всичко започна през една февруарска нощ на 1992 година, когато бях пред прага на хронична депресия. Нищо в живота ми не беше наред. Връзката с най-близкия ми човек бе рухнала, кариерата ми беше стигнала в задънена улица, та дори и здравето ми беше подкопано.

Обикновено в живота ми се случваше едно или друго нещо от този род, но сега всички тези беди се бяха стоварили едновременно. Цялата постройка се сригваше и не виждах с какво бих могъл да спра това.

Не за пръв път в живота си стоях безпомощен и гледах как онова, което считам за постоянна връзка, изчезва, направо се стопява пред очите ми.

Не беше за втори, нито за трети, нито за четвърти път.

Бях много ядосан, че съм неспособен да съхраня една връзка, че не разбирам как бих могъл да го сторя, че нищо, което опитвам, не води до добър край.

Бях стигнал до усещането, че просто не ми е дадена екипировка, за да играя играта на Живота и това ме беше вбесило.

Кариерата ми не вървеше по-добре. Нещата западаха, движех се към нулата. Над тридесет години кръжах около бизнеса на радиопредаванията и журналистиката и това ми беше донесло съвсем мизерно възнаграждение. Бях на четиридесет и осем години и не бях успял да покажа нищо особено през своето полувековно пребиваване на планетата.

Не е чудно, че и здравето ми се сригваше. Преди няколко години вратът ми се беше счупил при автомобилна катастрофа и никога не се възстанови напълно. В още по-ранен период на живота си бях развил сериозно заболяване на белия дроб, страдах от язва, артрит и тежка алергия. На четиридесет и осем години имах усещането, че тялото ми се разпада на части. И така, през февруарската нощ на 1992 година се събудих с гняв в сърцето.

Въртейки се, мятайки се в опита си отново да заспя, се чувствах като грамада от отчаяние. Накрая отхвърлих завивките и с тежка стъпка се измъкнах от спалнята. Озовах се там, където отивам винаги по среднощ, когато търся мъдрост - но в хладилника не беше останало нищо свястно, така че вместо това се намерих на кушетката.

Седнах там, пържейки се в собствения си сос.

Накрая, в лунната светлина, струяща през прозореца, зърнах на масичката за кафе пред мен жълт бележник. Взех го, намерих молив, запалих лампата и започнах да пиша гневно писмо до Бога.

Какво трябва да направя, за да накарам живота ми да ЗАРАБОТИ????? Какво съм сторил, за да заслужи живот, изпълнен с такава продължителна борба? И какви са правилата тук? Някой да ми каже ПРАВИЛАТА! Ще играя, но нека първо някой да ми каже правилата. И след като ми ги кажеш, не ги променяй!!!

Продължавах и продължавах да пиша така, драскайки бясно по целия бележник - пишейки много едро, както правя, когато съм ядосан, натискайки толкова силно, че човек би могъл да вземе петия лист отгоре надолу и, като го вдигне към светлината, да види какво съм написал.

Накрая вече чувствата ми се бяха излели. Гневът, отчаянието и почти истеричното състояние бяха изчезнали и си спомням как мислех, че трябва да разкажа на приятелите си за това. В края на краищата един жълт бележник посред нощ може да се окаже най-добрата терапия.

Протегнах ръка, за да оставя молива, но той сякаш беше залепнал за пръстите ми. Това е смайващо, помислих си аз. Няколко минути интензивно писане и ръката ти се схваща толкова силно, че дори не можеш да пуснеш молива.

Почаках мускулите ми да се отпуснат, но вместо това ясно усетих, че имам нужда да напиша още нещо. Гледах как доближавам отново молива до хартията, хипнотизирай от това, което правя, защото знаех, че нищо повече не искам да напиша. Въпреки това се държех така, като че ли имам да напиша още нещо.

Щом моливът стигна до бележника, една мисъл изпълни съзнанието ми. Мисълта ми беше *казана* от един *глас*. Това беше най-мекият, мил, нежен глас, който някога съм чувал. Само дето не беше глас. Беше... нещо, което мога да нарека само безгласен глас... или може би... повече приличаше на усещане, изцяло изпълнено с думи.

Думите, които „чух“ по тоя начин, бяха:

Нийл, наистина ли искаш да получиш отговори на всички тези въпроси или просто си изливаш душата?

Помня как си мислех: *А З НАИСТИНА си изливам душата, но ако имаш отговори, адски съм сигурен, че искам да зная какви са те*, на което получих отговора:

Ти СИ „адски сигурен“ - в много неща. Но не би ли предпочел да бъдеш „райски сигурен“?

И открих, че си отговарям: *Какво, по дяволите, трябва да означава това?*

После дойдоха най-необикновените мисли, представи, съобщения, наричайте ги както щете, които съм срещал когато и да било. Мислите бяха толкова изумителни, че се видях да ги записвам - *и да им отговарям*. Идеите, които ми бяха дадени (или предадени чрез мене), не само съдържаха отговори на въпросите ми, а едновременно с това пораждаха и други, нови въпроси, които никога не бях си задавал. И ето ме в „диалог“ с-молив-и-хартия.

Той продължи три часа и изведнъж се оказа, че вече е седем и половина сутринта и къщата е започнала да оживява, така че аз оставих молива и бележника. Беше интересно преживяване, но аз не му придадох голямо значение - до следващата нощ, когато бях събуден от здравия си сън в четири и двайсет сутринта, тъй рязко, като че ли някой беше влязъл в стаята и беше щракнал ключа на лампата. Седнах в леглото, *чудейки се какво се случва*, когато усетих настойчив тласък да стана от леглото и да се върна към жълтия бележник.

Все още чудейки се какво става и защо се препъвам из цялата къща, намерих бележника и се върнах към моето уютно местенце на дивана в дневната стая. Започнах да пиша отново, продължавайки точно оттам, където бях спрял, задавайки въпроси и получавайки отговори.

И до ден днешен не знам какво ме накара да започна да записвам всичко това или пък - да пазя записките си. Вероятно съм мислил, че ще си водя дневник. Нямах представа, че един ден това ще бъде издадено, камо ли - че ще бъде четено от Токио до Торонто, от Сан Франциско до Сао Паоло.

Вярно е, че в един момент от диалога гласът рече: „Един ден това ще стане книга.“ Но аз си помислих: *Да, ти и още стотина други ще пратите своите среднощни криволици на един издател, който ще ви каже: „Разбира се! Че защо, ще издадем всичко това НАВЕДНЪЖ.“*¹¹ И този пръв диалог продължи години наред, нещо ме будеше в мрака поне три пъти седмично.

Един от въпросите, които най-често ми задават, е: Кога съм решил, кога съм разбрал, че Бог е този, с когото разговарям? През първите няколко седмици на това свое преживяване не знаех какво всъщност се случва. В началото една част от мене мислеше, че просто говоря на себе си. След това, някъде през деня, се почудих дали това, което чувах и чиито отговори на въпросите си записвах, не би могло да бъде моето тъй наречено „висше аз“. Но накрая трябваше да се освободя от самопреценките си и от страха да стана смешен и да назова случващото се с точното име, което, както изглежда, му подходеше - разговор с Бога.

Това ми хрумна през нощта, когато чух твърдението: „Не съществува такова нещо като Десет Божии Заповеди.“

Бях вече написал близо половината от онова, което накрая се превърна в книга, когато прозвуча това странно твърдение. Занимавах се с въпроса за пътя към Бога и за това кой е „правият“ път. Исках да знам дали трябва да „бъдем добри“, за да заслужим пътя си към небето или сме свободни да живеем, както ни се иска, без Бог да ни накаже.

„Кой път да следвам, какво да ме води“, питах аз, „традиционните ценности или принципът „проправий-нови-пътища“? Десетте Божии Заповеди или Седемте Стъпки към Просветлението?“

Когато дойде отговорът, че Десетте Божии Заповеди не съществуват, бях смаян. Но още по-смайващо беше обяснението.

Наистина, имало е десет твърдения и действително, те са били дадени на Мойсей, но не са били „заповеди“. Бяха ме учили, че „заповедите“ са създадени от Бога и предназначени за човешкия род; чрез тях можем да узнаем дали сме отново на правия път към Бога.

Това не приличаше на нищо друго, прозвучало до този момент в диалога. Беше нова, променяща всичко информация. Знаех, че някои от нещата, които бях чул до този момент в диалога, съм ги чувал и по-рано - от други учители или други източници, а може и да съм ги прочел някъде. Но знаех, че такава смайващо твърдение за Десетте Божии Заповеди не бях чувал никога по-рано. По-нататък, тези представи оскверняваха всичко, на което някога съм бил учен или което някога съм мислил по този въпрос.

Години по-късно получих писмо от един професор по теология в голям университет на Източното Крайбрежие. В него той твърдеше, че това е най-оригиналната нова перспектива във връзка с Десетте Божии Заповеди, публикувана през последните триста години и въпреки че не е сигурен дали приема твърденията в *Разговори с Бога*, те ще предоставят на неговите курсове по теология богат материал за дебати и дискусии през много от предстоящите семестри. По това време, обаче, аз вече не се нуждаех от писмата на професори по теология, за да се убедя, че чутото от мене е много ценно и че идва от много ценен източник.

Започнах да възприемам този източник като Бог. Оттогава досега нищо не промени мнението ми. Всъщност информацията, която дойде в рамките на остатъка от този, изложен на осемстотин страници диалог, включително и необикновената информация за живота сред Високо Развитите Същества във Вселената в книга 3 и схемата за изграждането на ново общество на Планетата Земя в книга 2. Те затвърдиха повече от всякога това мое убеждение.

Много се радвам да го чуя това. Интересно е, че сочиш тази част от диалога ни, защото тя беше и последният му дял, където накрая говорих за познаването на Бога.

Точно там аз казах: „За Да познаеш истински Бога, трябва да си изгубил разсъдъка си“.

Ела при Мене, казах аз, по пътя на сърцето си, не чрез пътешествие на разума си. Никога няма да Ме намериш в разума си.

С други думи, никога няма да Ме познаеш, ако прекалено много мислиш за Мене. Защото мислите ти не съдържат нищо друго, освен предишните ти представи за Бога. Но истината за мене не може да бъде намерена в предишните ти представи, а в преживяването ти точно в този момент.

Мисли за това по следния начин: разумът ти съдържа миналото, тялото ти съдържа настоящето, душата ти съдържа бъдещето.

С други думи, разумът анализира спомените, тялото преживява усещанията, душата наблюдава и знае.

Ако търсиш достъп до онова, което си спомняш за Бога, взри се в разума си. Ако търсиш достъп до онова, което чувстваш за Бога, взри се в тялото си. Ако търсиш достъп до онова, което искаш да знаеш за Бога, взри се в душата си.

Объркан съм. Мислех, че чувствата са езикът на душата.

Това е вярно. Само че душата ти говори чрез тялото ти, което ти дава преживяване за истината тук-и-сега. Ако искаш да узнаеш своята истина по който и да било въпрос, взри се в чувствата си. Най-бързо можеш да направиш това, ако го провериш чрез тялото си.

Разбирам. аз наричам това - да се направи „Проверка чрез Коремчето“. Има стара поговорка: „Коремчето знае.“

И това е вярно. Коремът ти действително е един много добър барометър. Така че, ако искаш да влезеш в допир с онова, което душата ти знае за бъдещето, включително - и за възможностите, свързани с бъдещето ти преживяване на Бога, вслушай се в тялото си, вслушай се в онова, което в момента ти казва твоето тяло.

Душата ти знае всичко: минало, настояще и бъдеще. Тя знае Кой Си Ти и Кой Искаш да Бъдеш. Накрая тя познава и Мене, защото е онай част от Мене, която е най-близо до теб.

Уха! Това ми харесва. „Душата е онази част от Бога, която е най-близо до тебе.“ Каква велика мисъл!

При това вярна. Така че, за да Ме познаеш, трябва истински да познаеш собствената си душа. Всичко, което трябва да направя, за да имам приятелство с Бога, е да имам приятелство със Самия Себе Си.

Точно така.

Звучи толкова *просто*. Изглежда прекалено хубаво, за да е вярно.

Вярно е. Повярвай Ми. Довери Ми се. Но не е толкова просто. Виж, да познаеш Себе Си е нещо много по-малко от това да имаш приятелство със Себе си. Ако това беше лесно, ти отдавна щеше да си го сторил.

Можеш ли да ми помогнеш?

Тук ще направя това. Ще те върна обратно при Твоето Собствено Аз... и така ще те върна обратно при Себе Си. А един ден ти ще сториш същото за другите. Ще върнеш хората към самите тях, а по този начин ще ги върнеш и при Мене. Защото, когато намериш Себе си, ти намиращ и Мене. Аз винаги съм бил там и винаги ще бъда там.

Как мога да имам приятелство със Себе си?

Като успееш да узнаеш Кой Си Ти Всъщност. И като си изясниш кой не си.

Мислех, че съм *имал* приятелство със Себе си. Аз много се харесвам! Може би дори малко *прекалено*. Както вече казах, ако съм имал в живота си някакъв личен проблем, той е бил с моето его.

Голямото его не е признак, че някой харесва себе си. По-скоро е признак за обратното.

Когато хората много „се хвалят“ и „се перчат“, това поражда въпроса: Какво толкова силно не харесват у себе си, та имат нужда - като компенсация - да накарат другите да ги харесват?

Олеле. От това почти ме заболя.

Едно мъчително наблюдение почти винаги е вярно.

Болката ти, расте, сине Мой. Значи всичко е наред. Така и трябва да бъде.

И тъй, няма според Тебе аз наистина толкова много *не се харесвам*, че се опитвам да компенсирам недостига на обич към себе си с обичта на другите - като заместител?

Само ти можеш да знаеш това. Ти си единственият, който казва, че има проблем с егото си. Аз наблюдавам как обичта към себе си не увеличава прекаленото его, а го намалява. С други думи, колкото по-добре разбираш Кой Си Ти Всъщност, толкова по-малко е твоето его.

Когато узнаеш напълно Кой Си Ти Всъщност, егото ти ще изчезне изцяло.

Но нали егото ми е моето самоосъзнаване?

Не. Егото ти е онова, което мислиш че си. *То няма нищо общо* с това Кой Си Ти Всъщност.

Нима казаното не влиза в противоречие с онова, на което Ти ме учеше по-рано - че е редно да имам его?

Редно е да имаш его. Това всъщност е съвсем редно, тъй като „егото“ ти е необходимо,- за~д а имаш преживяването, което имаш в момента като отделна единица в един свят на относителност. Е добре, сега вече съм напълно объркан.

Това е в реда на нещата. Объркването е първата крачка към мъдростта. Безумието е мисленето, в което намиращ всички отговори.

Би ли ми помогнал да се оправя във всичко това? Добре ли е да имам его или не е добре?

Това е голям въпрос.

Ти си влязъл в свят на относителност - който Аз наричам Царство на Относителното - за да изживееш онова, което не можеш да изживееш в Царството на Абсолютното. Стремиш се да изживееш Кой Си Ти Всъщност. В Царството на Абсолютното можеш да го знаеш, но не можеш да го изживееш. Душата ти жадува да познае себе си *чрез опит, изживяване*. Причината, поради която не можеш да научиш от опит Кой Си Ти в Царството на Абсолютното, е, че в това царство не съществува нещо, което ти *не* си.

Абсолютното е точно това - нещо *абсолютно*. Цялото във Всяко Нещо. Алфата и Омегата с нищичко, стоящо между тях. Няма степени на „Абсолютност“. Степени могат да съществуват само в Относителното.

Царството на Относителното беше създадено Така, че да можеш да познаеш Себе Си като великолепен чрез опита си, изживяването си. В Царството на Абсолютното няма нищо друго освен великолепието и затова великолепието „го няма“. Това значи, че то не може да бъде изживяно, не може да бъде познато чрез изживяването му, защото няма начин да изживееш великолепието в отсъствието на онова, което не е великолепно. В действителност ти си Едно Цяло с всичко в света. В това е твоето величие! Но не можеш да познаеш величието на това да бъдеш Едно Цяло с всичко в света докато си Едно Цяло с всичко, защото не съществува нищо друго и така да бъдеш Едно Цяло с всичко не означава нищо. В своето изживяване ти си само „ти“ и нямаш изживяването за величието на това.

Затова единственият начин да изживееш величието на това да бъдеш Едно Цяло с всичко в света е временно да се окажеш в състояние, в което е възможно да *не* бъдеш Едно Цяло с всичко в света. Но тъй като в Царството на Абсолютното - което е основната действителност - всичко е Едно Цяло, там съществуването на нещо, което не е Едно Цяло с всичко, е невъзможно.

Това, което не е невъзможно, обаче, е *илюзията*, че не си Едно Цяло с всичко останало. Създаването на тази илюзия стана причината да бъде сътворено и Царството на Относителното. То е като света на Алиса-в-страната-на-чудесата, в който нещата не са такива, каквито изглеждат, и в който нещата изглеждат такива, каквито не са.

Егото ти е твоят основен инструмент за създаването на тази илюзия. То е средството, -което ти позволява Да си представиш Себе Си като отделен от Всички Останали. То е онази част от тебе, която мисли за тебе като за индивид.

Ти *не* си индивид, но трябва да бъдеш индивидуализиран, за да разбереш и оцениш изживяването за цялото. И тъй, " в този смисъл е „добре“ да имаш его. От гледна точка на онова, което се опитваш да направиш, то е „добро“.

Прекалено *голямо* его обаче, от гледна точка на онова, което се опитваш да направиш, „не е добро“. Защото онова, което се опитваш да направиш, е да използваш илюзията за обособеността и тъй да разбереш и оцениш по-добре изживяването на Единството с Цялото, което показва Кой Всъщност Си Ти.

Когато егото ти нарасне Дотолкова, че вече можеш да виждаш единствено обособеното Свое Аз, всички шансове да изживееш свързаното с другите Свое Аз вече са изчезнали и ти си изгубен. Ти буквално си се изгубил в света на своята илюзия и можеш да останеш изгубен там за много жизнени цикли, докато накрая измъкнеш Свое Аз от всичко това или докато някой Друг - нечия друга душа - те издърпа оттам. Точно това имаме предвид, като говорим за „връщане към себе си“. Това имат предвид християнските църкви с концепцията си за „спасител“. Единствената грешка, която тези църкви правят, е, че обявяват себе си и своите религии за единствен път към „спасение“ и с това още веднъж подсилват илюзията за обособеност - точно оная илюзия, от която се стараят да ви спасят!

И тъй, ти питаш дали е добре да имаш его, а това се оказва огромен и сложен въпрос. Всичко зависи от това какво се опитваш да направиш.

Ако използваш егото си като инструмент, с който накрая ще изживееш Единствената Действителност, това е нещо добро, полезно. Ако егото те използва *тебе*, за да *те спре* - да не изживееш тази действителност - тогава това *не* е добро. В степента, в която то те спира - да не направиш онова, което си дошъл тук да направиш, то „не е добро“.

Но ти винаги имаш свободен избор да решиш какво още ти е останало да свършиш тук. Ако намиращ за приятно да не изживееш Свое Аз като част от Единното Цяло, ще ти бъде дадена възможността за избор - да не изживееш това точно сега. Само когато си се наситил на обособеността си, на илюзията, на самотата и тъгата, ще потърсиш пътя си обратно към дома и ще видиш, че Аз ще бъде там - че Аз *винаги* ще бъде там.

По всякакъв начин. Уха! Попиташ и ти отговорят. Особено, ако попиташ Бога.

Да, разбирам. Мисля, че не Ти е нужно да спреш и да размислиш за всички тези неща.

Не, отговорът вече е тук, на върха на езика Ми. Трябва да добавя, че той е вече и на върха на твоя език.

Какво значи това?

Значи, че няма да пазя тези отговори за Себе Си. И никога не съм го правил. Отговорите на всички жизнено важни въпроси са буквално на върха на езика ти.

Това е друг начин да изразиш мисълта: „И както го кажеш, тъй ще бъде“.

Добре, в съответствие с това, ако кажа, че всичко, изречено от Тебе, е чиста глупост, тогава всичко, което Ти току-що ми каза, няма да е вярно.

Вярно е. Не, *не* е вярно.

Искам да кажа, вярно е, че то не е вярно.

Но ако кажа, че всичко, казано от Тебе, не е вярно, тогава *не е вярно*, че то не е вярно.

Вярно е. Освен ако не е вярно.

Освен ако не е вярно.

Виждаш, че ти създаваш своя собствена действителност.

Това твърдиш Ти.

Вярно е. Но ако не вярвам на това, което Ти казваш...

... тогава няма да го изживееш като твоя действителност. Но хвани затворения кръг тук и го разкъсай - защото, ако не вярваш, че създаваш своя собствена действителност, ти ще изживееш своята действителност като нещо, което не си създал... доказвайки, че *създаваш своя собствена действителност*.

Олеле, чувствам се като в Залата на Огледалата.

Там си, чудесни човече. В повече отношения, отколкото можеш да си представиш. Защото единственото, което виждаш, е твоето отражение. И ако огледалото на живота ти показва изопачен образ, той е отражение на твоите изопачени представи за самия себе си.

Това ме връща към мястото, където бях, преди да достигнем до тази допирателна.

Няма допирателни, сине Мой, има само различни пътища към същата цел.

Питах те как мога да имам приятелство със себе си. Ти каза, че мога да позная Бога, когато позная своята собствена душа; че мога да имам приятелство с Бога, когато имам приятелство със самия себе си. Тогава Те попитах как мога да го сторя. Мислех си, че вече имам приятелство със самия себе си.

Някои успяват да постигнат това, а други - не. За някои най-добрият път, който виждат пред себе си, е примирението.

Може би думите Ти, че голямото ми его е признак за нехаресване на самия себе си, са верни. Няма да мисля за това.

То не значи, че хората съвсем не харесват себе си. То значи само, че те не харесват *една част* от себе си, така че егото компенсира това чрез опита да се накарат други хора да ги харесват. Разбира се, те не *показват* на другите тази част от себе си, която не харесват, докато растящата близост в една връзка не направи това невъзможно. Когато те накрая го сторят и когато другата личност реагира с изненада, та дори и с отрицание, те уверяват себе си, че са били прави, че тази страна от личността им не е за харесване - и така целият цикъл продължава.

Това е много сложен процес и ти ежедневно минаваш през него.

Трябвало е да станеш психолог. Аз *изнамерих* психологията. Зная. Просто се пошегувах.

Зная. Виждаш ли, „шегувам се“ е нещо, което хората правят, когато те...

Стига!

Прав си. Стига. Просто се пошегувах. Знаеш ли, че ме караш да се смея?!

Карам *те* да се смееш? Ти Ме караш да се смея.

Такъв Бог обичам! С чувство за хумор. Смахът е полезен за душата.

Съгласен съм напълно се Тебе, но можем ли да се върнем към въпроса? Как да бъда приятел със себе си?

Като си изясниш напълно Кой Си Ти Наистина - и кой не си.

Щом веднъж разбереш Кой Си Ти Наистина, ще се влюбиш в Себе Си.

Щом веднъж се влюбиш в Себе Си, ще се влюбиш и в Мене.

Как мога да си изясня кой съм и кой не съм?

Да почнем най-напред с това кой не си, защото там се крие най-големият проблем.

Добре. Кой не съм?

Ти не си - първо и най-важно, искам да ти кажа, че ти не си - своето минало. Ти не си своето вчера.

Ти не си онова, което си направил вчера, което си казал вчера, което си мислил вчера.

На много хора ще им се иска да *мислиш*, че си своето вчера. Всъщност някои други *ще настояват*, че см. Защото биха се радвали, ако продължаваш да изглеждаш по същия начин. От една страна, за да могат после да се окажат „прави“ по отношение на тебе. От друга страна, за да могат после да „зависят“ от тебе.

Когато други хора те виждат като „лош“, те не искат да се променяш, защото искат да продължават да бъдат „прави“ по отношение на тебе. Това им позволява да *оправдаят* начина, по който се отнасят към тебе.

Когато Други хора те виждат като „добър“, те не искат да се променяш, защото искат да могат и занапред да „зависят“ от тебе. Това им позволява да оправдаят своето очакване за начина, по който ще се отнасяш към тях.

Ти си поканен да правиш само едно - да живееш в момента. *Да* пресътвориш Своето Аз в настоящия момент.

Това ти помага да отделиш Своето Аз от предишните си представи за себе си - основани в по-голямата си част върху представите на *други* хора за *тебе*.

Как мога да забравя миналото си? Представите на другите за мене са основани, поне отчасти, на преживяванията и опита им, свързани с мене - с поведението ми - в миналото. Какво трябва да направя, чисто и просто да забравя, че съм направил тези неща? Да се престоря, че те нямат значение?

Нито едното, нито другото. Не се опитвай да забравиш миналото си, опитай се да промениш бъдещето си.

Най-лошото, което можеш да сториш, е да забравиш миналото си. Забрави миналото си и ще забравиш всичко, което то трябва да ти покаже, всичко, което то ти е поднесло като дар.

Нито пък трябва да се преструваш, че то няма значение. По-скоро признай, че то *има* значение. И точно защото има значение, ти си решил никога вече да не повтаряш някои свои постъпки.

Но след като веднъж си взел това решение, *раздели се* с миналото си. Да се разделиш с него не значи да го забравиш. Значи да спреш да се държиш здраво за него, да престанеш да стоиш, прилепен към миналото си, като че ли без него ще потънеш. Ти потъваш *заради* него.

Спри да използваш миналото си, за да се държиш на повърхността чрез представите си за това Кой Си Ти. *Раздели се* с тези стари ориентири и плувай към нов бряг.

Дори и хората с чудесно минало нямат полза да се държат за него, като че ли то е онова, Което Са Те. Това се нарича „да почиваш върху лаврите си“ и нищо друго не те спира повече в бързото ти израстване нагоре.

Недей нито да почиваш върху лаврите си, нито да бъдеш спъван от неуспехите си. По-скоро поставяй ново начало; започвай отново във всеки златен момент от Сега.

Но как мога да променя поведението си, което се е превърнало в низ от привички или вкоренени вече черти на характера ми?

Като си зададеш един прост въпрос: Това ли показва наистина Кой Съм Аз?

Това е най-важният въпрос, който някога можеш да си зададеш. Можеш да си го зададеш с успех преди и след всяко решение в живота си - от това какви дрехи ще облечеш до това каква работа ще приемеш, от това за кого ще се ожениш до това дали въобще ще се ожениш. Този ключов въпрос има особено значение, когато се уловиш, че вършиш неща, от които искаш да се откажеш.

И той трайно ще промени чертите на характера и поведението ми?

Опитай го... Хубаво. Ще опитам. Добре.

След като реша кой не съм и след като се освободя от представата, че аз съм моето минало, как ще открия Кой Съм Аз?

Това е процес на откриване, а процес на сътворяване. Не можеш да „откриеш“ Кой Си Ти, защото би трябвало да тръгнеш от нулата, когато го решаващ. Ти не решаващ това въз основа на своите открития, а по-скоро въз основа на своите *предпочитания*.

Бъди не оня, който си мислил, че си, а оня, който *би искал да бъдеш*.

Между двете има голяма разлика.

Най-голямата разлика, с която си се сблъсквал в живота си. Досега ти си бил „съществото“, което си мислил, че си. От сега нататък ти ще бъдеш творение на най-висшите си желаня и мечти.

Наистина ли мога да се променя толкова много?

Разбира се, че можеш. Но запомни: Не става дума за промяна, чрез която внезапно ще станеш приемлив. И сега, в момента, ти си приемлив в очите на Бога. Ти се променяш само защото *ти* си направил избора да се промениш, избрал си нов вариант на Своето Аз.

Най-величествения вариант на най-възвишеното прозрение за това кой съм аз.

Точно така.

И нима един прост въпрос като: *Това ли Съм Аз Наистина*, ще ме доведе до него?

Ще те доведе, освен ако не успее да го стори. Но, повярвай ми, това е един много, много мощен инструмент. Той може коренно да промени нещата.

Той е могъщ, защото поставя протичащото в момента на точното му място. Изяснява точно какво правиш. Наблюдавам как много хора не знаят какво всъщност правят.

Какво имаш предвид? Какво *правят* те?

Те сътворяват самите себе си. Много хора не разбират това. Не виждат, че точно това се случва, че правят точно това. Не знаят, че това е всъщност *целта на целия им живот*.

И точно понеже не знаят това, те не разбират колко важно, колко значително е всяко решение, което вземат.

Всяко решение, което вземаш - *всяко* решение - не е решение за това какво да правиш. То е решение за това Кой Си Ти.

Когато видиш това, когато го разбереш, всичко ще се промени. Ще започнеш по нов начин Да виждаш света. Всички събития, възникващи обстоятелства и ситуации ще се превърнат във възможности да направиш онова, заради което си дошъл тук.

Дошли сме с мисия, нали...

О, да. Това е несъмнено. Целта на вашите Души е да обявят и оповестят, да бъдат и да изразят, да изживеят и да осъществят на дело Кой Всъщност Сте Вие.

И кои всъщност?

Който и да кажете, че сте! Животът, който живеете, е вашата декларация. Изборите, които правите, определят кои сте.

Всяко действие е акт на самоопределение.

И така, да, един прост въпрос от пет думи, като този, може да промени живота ти. Защото този въпрос, ако си спомняш, че го зададе, поставя случващото се в нов контекст, в много по-широк контекст.

Особено, ако зададеш въпроса в решаващ момент от живота си.

Не съществува момент, който *не* е „решаващ момент“. Ти вземаш решения *винаги*, във всеки момент. Няма момент, в който не вземаш решение. Дори докато спиш, ти вземаш решения. (В действителност някои от най-важните си решения си взел, докато спиш. А някои хора спят, дори когато изглеждат будни.)

Някой беше казал, че сме Планета от сомнамбули.

Това не е било далеч от истината. И тъй, това е вълшебният въпрос, а?

Това е вълшебният въпрос. Въпросът от пет думи.

Всъщност има два вълшебни въпроса от по пет думи. Тези въпроси, зададени в подходящия момент, могат да те тласнат напред в твоето собствено развитие дори по-бързо, отколкото би могъл да си представиш. Тези въпроси са:

Това ли Съм Аз наистина?

Какво искам да направя сега?

С решението си да зададеш тези въпроси и да им отговориш при всички обстоятелства ти ще се превърнеш от ученик в учител, проповядващ Новото Евангелие.

Новото Евангелие? Това пък какво е?

Всичко с времето си, приятелю Мой. В уреченото време. Имаме още много да си кажем, докато стигнем дотам.

Тогава мога ли да се върна още веднъж към вината? Какво ще стане с хората, които са извършили такива ужасни неща - например са убили хора, или са изнасилили жени, или са поругали деца - могат ли те, ей тъй, да си простят всичко това?

Онова, което са сторили в миналото, ще повторя пак, не е онова, което те са днес. Би могло да е онова, което *други* мислят, че са, дори онова което *самите те* мислят, че са, но не и Кой Са Те Всъщност.

Но повечето от тези хора не могат да чуят това. Те са прекалено погълнати от собствената си вина - или може би от горчивината, че животът им е раздал такива карти. Някои от тях дори се боят, че ще извършат същото отново. Така, те разглеждат живота си като безнадежден. Безсмислен.

Няма живот, който да е безсмислен. И ти казвам, че *никой* живот не е безсмислен.

Страхът и вината са единствените врагове на човека.

И по-рано си ми го казвал.

И пак ще ти го кажа. Страхът и вината са единствените ти врагове.

Ако се разделиш със страха и страхът ще се раздели с тебе. Ако избягаш от вината и вината ще избяга от тебе.

Как да *направим* това? Как да се разделим със страха и вината?

Като решите да го сторите. То няма да бъде случайно решение, основано само на лично предпочитание. Просто ще промениш мнението си за самия себе си и за това как си решил да се чувстваш.

То е все едно твоят Хари Палмер да каже: *За да промениш начина си на мислене, е нужно само едно решение.*

Дори един убиец може да промени начина си на мислене. Дори един изнасилван може да се пре-сътвори наново. Дори един насилник над деца може да се поправи. Всичко това изисква само едно решение, взето дълбоко в сърцето, в душата, в разума: Този човек не Съм Аз.

Нима това се отнася за всеки от нас, каквото и да е злодеянието му - голямо или малко?

Това се отнася за всеки от вас!

Но как мога да си простя, ако съм извършил неппростимото?

Не съществува нищо неппростимо. Няма по-голямо престъпление от това, което бих извършил, ако откажа да ти простя. Дори и най-строгите ви религии учат така.

Те може да не приемат начина на изкупление, може да не приемат пътя, но приемат, че *има* начин, че *има* път.

Какъв е начинът? Какъв е пътят? Как мога да постигна изкупление, ако аз, *самият* аз, считам престъплението си за неппростимо?

Възможността за изкупление идва при теб от само себе си с това, което наричате смърт.

Трябва да разбереш, че „изкупление“ е точно това - то е „сливане в едно“. То е осъзнаването, че ти и всички останали сте Едно Цяло. То е разбирането, че ти си Едно Цяло с всичко, включително - и с Мене.

Ти ще изживееш това - ще си спомниш това - веднага след смъртта си, след като напуснеш тялото си.

Всички души преживяват своето изкупление, което значи - осъзнаване на принадлежността си към Цялото, по най-интересния начин. Разрешава им се да преминат още веднъж през всеки момент от техния току-що приключил живот и да го изживеят не само от *своята* гледна точка, но и от гледната точка на всеки друг, който е бил засегнат от този момент. Те трябва да премислят отново всяка мисъл, да кажат отново всяка дума, да извършат отново всяка постъпка и да изпитат последиците от тях за всяка засегната личност, сякаш са тази друга личност - която всъщност те са.

Те трябва да *познаят*, че са тази личност - *чрез собствен опит, чрез собственото си преживяване*. От този момент твърдението „Всички Ние Сме Едно Цяло“ престава да 'бъде понятие, то става собствен опит, преживяване.

Това би могло да бъде жив ад. Мисля, Ти беше казал в *Разговори с Бога*, че ад не съществува.

Не съществува място на вечно изтезание и проклетие, като онова, което сте сътворили в науките си по богословие. Но всички вие - всеки от нас - ще изпита въздействието, изхода и резултата от своя избор и своите решения. Но целта на това е израстване, а не „осъждане“. То е процес на развитие, а не Божие „наказание“.

И през време на това „повторно оглеждане“, този „поглед назад“ към живота ви, както някои го наричат, никой от вас няма да бъде съден от никого, а всеки от вас ще има възможност да изживее онова, което Вашата Общност е изживяла като цяло, а не онова, което е изживяла като свой вариант, поместен в неговото тяло през всеки миг на живота му.

Уф. Звучи, като че ли ще е мъчително.

Не, не е. Няма да изпитате болка, а само ясно осъзнаване на всичко. Ще бъдете в дълбоко съзвучие с всеки миг, дълбоко ще осъзнаете неговата цялост, неговото съдържание. Но това няма да бъде мъчително, а по-скоро облекчаващо.

Не „Ох!“ а „А-а-ах...“ Така ли? С въздишка на облекчение?

Точно така.

Но щом няма „Ох!“, къде е „разплатата“ за раните, които сме нанесли, и вредите, които сме причинили?

Бог не е заинтересован от това да ви върне *назад*. Бог е заинтересован да ви води *напред*.

Това е пътеката на развитие, по която сте поели, а не пътят към ада.

Целта е *осъзнаване*, а не възмездие.

Бог не е заинтересован от това „да ни върне назад“. Бог иска само „да ни подкрепи да го направим!“

Не е лошо казано. Съвсем не...

Добре, аз мисля, че тук е важно да си отдъхнем с леко сърце. Прекарах години окалян, покрит с позора на вината, а има хора, които, изглежда, си мислят, че човек никога не може да се освободи от чувството за вина. Но вината и съжалението не са едно и също. Това, че съм спрял да се чувствам виновен за нещо, не означава, че не съжалявам за него. Съжалението може да ни даде поука, докато вината може само да ни омаломощи.

Ти си свършено прав. Много добре го каза.

Когато сме освободени от вина, по думите Ти, можем да се движим напред по своя житейски път. Можем да го превърнем в нещо, което има смисъл.

Тогава можем да станем отново приятели със себе си - а после можем да станем и приятели с Тебе.

Наистина можете. Ще станете отново приятели със Себе Си, ще се *влюбите в Себе Си*, когато узнаете и накрая признаете *Кои Сте Вие Всъщност*.

А когато познаете *Своето Аз*, ще познаете и Мене.

И първата стъпка към едно истинско, действено приятелство с Бога ще бъде завършена.

Да.

Иска ми се да е тъй просто, както звучи. Така е. Повярвай Ми. Довери Ми се.

Шест

Това е Втората Стъпка, Втората Крачка, нали?

Това е Втората Стъпка, Втората Крачка, при това - гигантска.

Гигантска, защото не зная дали *мога* да ти се доверя.

Благодаря ти за откровеността. Наистина съжбялявам.

Не съжбялявай. Никога не съжбялявай за откровеността.

Не съжбялявам за това, което казах. Съжбялявам, че Те засегнах.

Не можеш да Ме засегнеш. Там е работата. Не мога да Те засегна?

Не. Дори ако извърша нещо ужасно?

Дори ако извършиш нещо ужасно... Ти няма да се разсърдиш и да ме накажеш?

Не, няма.

И това значи, че мога да изляза и да правя каквото си искам?

Винаги си можел да го направиш.

Да, но не съм го искал. Страхът от наказанието, което ще последва, ме е спирал.

Нужен ти е бил страх от Бога, за да не бъдеш

„лош“?

Да, понякога. Когато изкушението е много силно, ми е нужен страхът от онова, което ще се случи след смъртта ми - страхът за моята безсмъртна душа - като предупреждение, което да ме спре.

Наистина ли? Мислиш ли, че си искал да извършиш такива ужасни неща? Неща, толкова страшни, че заради тях би загубил своята безсмъртна душа?

Да, мисля, че в живота ми има един подобен пример.

И какъв е той?

Точно тук? Искаш да Ти го разкажа точно тук? Пред Бога и пред всички други?

Колко мило!

Е, хайде, давай. Изповедта е нещо добро за душата.

Е, добре, ако трябва да знаеш - самоубийство.

Искал си да се самоубиеш?

Веднъж обмислях това много сериозно. И не се прави на толкова изненадан. Ти знаеше за всичко това. Ти беше единственият, който успя да ме спре.

С любов, не със страх. Абе, там имаше и мъничко страх. Имаше ли?

Боях се от онова, което ще се случи, ако отнема собствения си живот.

Така започнахме диалога си.

Да.

И сега, след като излязоха трите книги на *Разговори с Бога*, все още ли се боиш от Мене?

Не.

Добре. Освен когато се боя.

И кога се случва това?

Когато не Ти се доверявам. Когато не мога дори да повярвам, че Ти си оня, който ми говори, а още по-малко мога да повярвам в необикновените обещания, които ми даваш.

Още не можеш да повярваш, че Бог ти говори? Ох, колко интересно ще е това за читателите ти!

Кое? Това, че съм човек? Те, струва ми се, знаят, че съм човек.

Да, но те, струва ми се, си представят, че някои неща ти са ясни - или най-малкото, си убеден, че *имаш* разговор с Бога.

Убеден съм в това.

Така е по-добре. Освен когато не съм убеден.

И кога се случва това?

Когато не чувствам, че мога да се доверя на онова, което Ти ми казваш.

И кога се случва това?

Когато то е прекалено хубаво, за да бъде вярно. Разбирам.

Обзема ме страх. Ами, ако *не* е вярно? Ами, ако съм си измислил всичко това? Ами, ако съм си измислил Бог, който ще каже всичко, което ми се иска да чуя от Него? Ами, ако Ти казваш точно онова, което искам да чуя, така че да мога непрестанно да оправдавам постъпките си? Имам предвид - въз основа на казаното от Тебе. Мога да върша безнаказано каквото си искам. Без грижа, тревога и суматоха. Без очакване за разплата. По дяволите, кой не би си мечтал за *такъв* Бог?

Ти, както ми изглежда.

Но аз *мечтая* за такъв Бог - освен когато не го правя.

И кога се случва това?

Когато се боя. Когато мисля, че не мога да Ти се доверя.

От какво се боиш? Какво мислиш, че може да ти се случи?

Имаш предвид, ако повярвам на думите Ти, а излезе, че Ти не си бил истинският Бог?

Да. Боя се, че Бог ще ме хвърли в ада.

За какво? За това, че в най-лошия случай си провел един въображаем разговор?

За това, че съм отрекъл единствения истински Бог и съм подвел други да направят същото. Казал съм да не очакват последици от действията си. Така съм ги подтикнал да не се боят от Тебе и да сторят неща, които иначе не биха сторили, защото страхът от Бога би ги спрял.

Наистина ли си мислиш, че си толкова всемогъщ?

Не, мисля, че други хора са толкова податливи на влияния.

Тогава защо не са били достатъчно податливи към влиянието на ония, които им казват, че трябва да се боят от Мене, за да спрат саморазрушителното си поведение?

Брей?

Столетия наред са шествали религии, които са учели хората, че Аз ще ги пратя в ада, ако не вярват в Мене по един или Друг определен начин и ако не се въздържат от едни или други постъпки.

Зная. Зная това.

Добре. Виждаш ли този тип постъпки да са били изкоренени?

Не, всъщност не. Човешкият род продължава да се самоунищожава, както винаги го е правил.

Дори по-бързо от всякога, защото днес имате оръжия за масово унищожение.

И не сме по-малко жестоки от когато и да било.

И Аз наблюдавам същото. А какво те кара да мислиш, че след като столетия, всъщност хилядолетия наред, хората не са се оказали податливи към влиянието на религиите, сега ще се окажат податливи към твоето влияние и ти лично ще отговаряш за действията им?

Не зная. Струва ми се, че от време навреме ми е нужно да мисля така, за да уравни действията си.

Защо? Какво те е страх, че би направил, ако не уравниш действията си?

Бих викнал от най-високия връх на някой покрив, че накрая съм намерил Бог, когато да мога да обичам! Бих поканил всички останали да се срещнат с моя Бог и да Го познаят, както аз съм го познал! Бих споделил всичко, което зная за Тебе, с всекиго, до чийто живот съм се докоснал! Бих освободил хората от техния страх от Тебе, а след това - и от страха им един от друг! Бих ги освободил от техния страх от смъртта!

И си мислиш, че Бог ще те накаже за това?

Добре де, ако кажа нещо *погрешно* за Тебе, Ти ще ме накажеш. Или Той ще ме накаже. Или То - каквото и да било То...

Аз няма да те накажа. Ох, Нийл, Нийл, Нийл..., ако най-голямото ти престъпление е, че си нарисувал картината на един прекалено любящ Бог, мисля, че това ще ти бъде простено - в случай, че *трябва* да продължиш да вярваш в Бога на Възмездието и Наказанието.

И ако другите хора вършат лоши неща, например убиват, изнасилват и лъжат, а аз съм причината за това?

Тогава всеки философ, живял откак свят светува, щом някога е говорил или писал срещу общоприетата тогава система от вярвания, трябва също тъй да се счита виновен за всичко, сторено от хората.

Може и да е така.

Такъв ли е Богът, в когото искаш да вярваш? Такъв ли е Богът, когото избираш?

Това не е въпрос на *избор*. Не сме в супермаркет за Богове. Не сме се заловили да правим подобен избор. Бог си е Бог и по-добре е правилно да разберем това или ще отидем право в ада.

Вярваш ли в това? Не. Освен когато вярвам в него. И кога се случва това?

Когато не Ти се доверявам. Когато не се доверявам на Божията доброта и на безусловната обич на Бога. Тогава виждам всички нас тук, на Земята, като деца на един по-малък, второстепенен Бог.

Често ли става това? Често ли се чувстваш по този начин?

Не. Трябва да кажа не, не много често. Бях свикнал с това. Човече, наистина ли някога бях свикнал! Но не и след нашия разговор. Промених си мнението за много неща. Добре де, всъщност не си *промения* мнението. Това, което наистина се случи, е, че аз си позволих да вярвам в онова, което винаги съм знаел в сърцето си и в което съм искал да вярвам по отношение на Бога.

Лошо ли беше това за тебе?

Лошо? Не, то беше *добро*. Целият ми живот се промени. Отново бях в състояние да вярвам в Божията доброта. Отново бях в състояние да вярвам в *моята собствена* доброта. Тъй като бях в състояние да вярвам, че Ти ми прощаваш за всичко, което съм сторил, аз вече бях в състояние и да простя *сам на себе си*. Тъй като спрях да вярвам, че някога, някак, някъде ще бъда наказан от Бога, спрях да се самонаказвам.

Е да, има някои, които казват, че ако спреш да вярваш в наказващия Бог, това е нещо *лошо*. Но аз не виждам от това да произтича нищо друго, освен добро, защото ако някога направя *каквото и да било*, което има смисъл - дори ако съм в затвора и убеждавам друг затворник да спре да наранява някого или да спре да наранява себе си - само заради това ще трябва да си простя и да спра да се самонаказвам.

Прекрасно. Разбираш го добре.

Разбирам го. Наистина разбирам. И *не съм* се отказал от всичко онова, което ми беше казано в нашите разговори. Сега ми е нужен само инструмент. Инструмент, с който накрая ще мога да изградя истинско приятелство с Тебе.

Ето, точно тук ти давам тези инструменти.

Да. Даваш ми ги. Още преди да помоля, преди да попитам, Ти ми отговори.

Както винаги.

Както винаги. И така, кажи ми как да се науча да се доверявам.

Като не се чувстваш задължен да го правиш.

Мога да се науча да се доверявам, като не се чувствам задължен да го правя?

Точно така.

Помогни ми да разбере това.

Ако не изисквам от тебе нищо или нямам нужда да правиш нищо, длъжен ли съм да ти се доверя за каквото и да било?

Предполагам, че не. Прав си.

И тъй, най-висшето ниво на доверието е да не *си задължен* да се довериш?

Отново си прав.

Но как да стигна дотам, че да не искам и да не се нуждая да получа нещо от Тебе?

Като разбереш, че вече го имаш. Че от каквото и да имаш нужда, то вече е твое. Че дори преди да поискаш, да попиташ, аз вече ще съм ти отговорил. Затова не е нужно да искаш и да питаш.

Защото не е нужно да поискам нещо, което вече имам.

Точно така.

Но ако вече го имам, защо изобщо бих *помислил*, че имам нужда от него?

Защото не *знаеш*, че вече го имаш. Това е въпрос на усещане.

Считаш ли, че ако аз усетя нужда от нещо, наистина имам такава нужда?

Ще *мислиш*, че имаш такава нужда.

Но ако помисля, че Бог ще посрещне всичките ми нужди, тогава няма „да мисля, че имам такава нужда“?

Точно така. Точно затова вярата е толкова могъща. Ако имаш вяра, че всички твои нужди ще бъдат задоволени, тогава, технически, ти няма да имаш никакви нужди. И това, разбира се, е *истината*, то ще се превърне в твой личен опит, и тъй твоята вяра ще бъде „оправдана“. Но единственото, което ще трябва да направиш, е да смениш своето усещане.

Каквото очаквам, това ще получа?

Нещо подобно. Но истинският Майстор живее отвъд пределите на очакването. Той не очаква нищо и не желае нищо повече от това, което „се появява“.

Защо?

Защото той вече знае, че има всичко. И така приема щастливо която и да било част от това Всичко, щом тя се появи в който и да било отделен момент.

Той знае, че всичко е свършено, че животът е съвършенство, което се осъществява докрай.

При тези обстоятелства не се изисква доверие.

Или, с други думи, „доверието“ се превръща в знание“.

Да. Има три равнища за осъзнаване на всичко наоколо. Те са: надежда, вяра и знание.

Когато имаш „надежда“ за нещо, ти искаш то да е вярно или да се случи. Ти не си сигурен в каквото и да било смисъл на думата.

Когато имаш „вяра“ в нещо, ти мислиш, че то е вярно или че ще се случи. Ти не си сигурен, но *мислиш*, че си сигурен и продължаваш да мислиш така, освен ако нещо противоположно не се появи в твоята действителност.

Когато имаш „знание“ за нещо, ти си наясно, че то е вярно или че ще се случи. Ти си сигурен във всеки смисъл на тази дума и *продължаваш* да бъдеш сигурен, дори ако нещо противоположно се появи в твоята действителност.

Ти не съдиш в съответствие с появата, защото *знаеш*, че е така.

Тъй че аз мога да се науча да Ти се доверявам, като зная, че не съм *длъжен* да Ти се доверявам.

Точно така. Ти достигна до ясното знание, че съвършеното нещо ще се появи.

Не че определено нещо ще се появи, а че съвършеното нещо ще се появи. Не че онова, което ти предпочиташ, ще се появи, а че *съвършеното* ще се появи. И колкото повече се доближаваш до майсторството, толкова повече тези две неща се сливат. Нещо се появява и ти не предпочиташ да се появи нещо друго, освен това, което се е появило. Твоето истинско предпочитание към онова, което се появява, прави неговата поява свършена. Това се нарича „да оставиш нещата да се движат и да оставиш Бог да ги движи“.

Един Майстор винаги предпочита онова, което се появява. Ти също ще достигнеш майсторството, ако винаги предпочиташ онова, което се появява.

Но... но... това е все едно въобще да нямаш никакви предпочитания. Мислех, че Ти винаги си казал: „Животът ти протича, следвайки твоите намерения.“ Нима това може да бъде вярно, ако нямаш никакви предпочитания?

Имай предпочитания, но нямай очаквания и най-важното - нямай изисквания. Не се пристрастявай към определен резултат. Дори не проявявай предпочитание към него. Издигни своите Пристрастия до Предпочитания и своите Предпочитания до Приемане на нещата.

Това е пътят към мира. Това е пътят към майсторството.

Един чудесен учител и писател Кен Кейс Младши е развил точно тази идея в една изключителна книга, озаглавена *Наръчник към По-висше Съзнание*.

Наистина. Формулировките му в тази книга са много важни и за много хора - основополагащи.

Той говори за превръщането на пристрастията в предпочитания. Трябвало е да се научи как да осъществява това в собствения си живот, защото през по-голямата част от него е бил в инвалидна количка, неподвижен от кръста надолу. Ако би бил „пристрастен“ към по-голяма подвижност, той

никога не би могъл да намери нов начин да бъде щастлив. Но той успял да осъзнае, че външните условия вече не могат да бъдат предишния източник на щастие и че по-скоро от вътрешната му решимост зависи изборът - как да ги използва и изживее по най-добър начин. Това изградило сърцевината на неговото литературно творчество, макар че в повечето му книги въобще не се споменава за неговите физически проблеми. Така че, когато бил канен да изнася лекции, хората често бивали шокирани да го видят фактически неподвижен в неговата инвалидна количка. Радостта от любовта и живота, която лъхала от творбите му, създавала във въображението на читателя представата, че той притежава всичко, което някога си е поискал.

Той *наистина* е имал всичко, *което някога си е поискал*. Но тези последни пет думи съдържат една огромна тайна. Тайната на живота не е в това да имаш всичко, което си поискаш, а да поискаш *всичко, което имаш*.

Можем да го заимстваме и от друг чудесен писател, Джон Грей.

Джон наистина е чудесен писател, но как мислиш - кой от кого е „заимствал“? Аз му дадох тези чудесни идеи, точно както вдъхнових и Кен Кейс.

Който сега е с Тебе.

Който наистина сега е с Мене, при това мога да добавя - освободен от своята инвалидна количка.

Толкова се радвам! Срам е, че толкова голяма част от живота си той е прекарал в инвалидна количка.

Не е срам! А е благослов! Кен Кейс успя да промени живота на *милиони* хора, точно защото беше в инвалидна количка. Живота на милиони хора. Да не се заблуждаваме относно това. Животът на Кен беше благослов, както беше и всяко обстоятелство в него. Той предложи най-подходящите и свършени хора, места и събития, така че душата, наричаща себе си Кен, да преживее всичко, за което е копняла и което е възнамерявала да осъществи.

Това е вярно за живота на всекиго. Не съществува такова нещо като злощастие, нищо не става случайно, няма съвпадения, Бог не прави грешки.

С други думи, всичко е свършено, точно каквото си е.

Вярно е. Дори когато нещата не изглеждат свършени.

Особено когато те не изглеждат свършени. Това е сигурен знак, че тук имаш да си спомниш нещо с огромно значение.

Казваш, че трябва да бъдем *благодарни* за най-лошите неща, които ни се случват?

Благодарността е най-бързата форма на лечение.

Това, срещу което се съпротивляваш, става по-упорито. А онова, за което си благодарен, може после да ти послужи - в това е неговото предназначение.

Казах ти вече:

Изпратил съм ти само ангели.

Сега ще прибавя:

Изпратил съм ти само чудеса.

Нима войните са чудеса? Нима престъпленията са чудеса? Нима нещастията и болестите са чудеса?

Как мислиш? Ако беше започнал да отговаряш, вместо да задаваш всички тези въпроси, какво щеше да кажеш?

Имаш предвид - какво щях да кажа, ако бях на Твое място?

Да.

Щях да кажа... Всяко събитие в живота е чудо, каквото е и самият живот. Животът е замислен така, че да предостави на душата ти свършените инструменти, свършените, обстоятелства, свършените условия, чрез които да осъзнаеш и изпиташ, да провъзгласиш и възвестиш, да изпълниш и станеш Този, Който Си Наистина. Затова не осъждай и не порицавай. Обичай враговете си, моли се за гонителите си и прегърни всеки момент и всяко обстоятелство в живота си като съкровище, като свършен дар от един свършен Творец.

Щях да кажа... търси резултатите и последиците от нещата, но не ги изисквай.

Ти би говорил добре, приятелю Мой. Вече ставаш посланик, вестносец, какъвто беше Кен Кейс. Но сега нека направим още една стъпка напред в учението на Кен Кейс, защото Кен учеше: издигнете своите Пристрастия до равнището на Предпочитания. Сега пък ти ще учиш: нямайте дори и Предпочитания.

Аз ще уча, ще проповядвам?

Да, Ти. Кога?

Сега. Продължавай и проповядвай това. Какво щеше да кажеш, ако проповядваше това?

Имаш предвид, какво щях да кажа, ако бях на Твое място?

Да.

Щях да кажа..., че ако изискваш определен резултат, за да бъдеш щастлив, имаш Пристрастие. Ако просто желаеш известен резултат, имаш Предпочитание. Ако нямаш каквото и да било Предпочитание, си достигнал Приемането на нещата. Постигнал си майсторство.

Добре. Много добре казано.

Но имам въпрос. Нима обявяването на нечие намерение и оповестяването на нечие предпочитание не е едно и също?

Разбира се, че не е. Можеш да възнамеряваш, да предвиждаш, че нещо ще се случи, без да предпочиташ то да се случи. Всъщност да имаш Предпочитание означава да оповестиш пред Вселената, че алтернативният изход е възможен. Бог не си представя подобни неща, тъй че Бог никога няма Предпочитания.

Имаш предвид, че Бог наистина е възнамерявал да се случи всичко, което се е случило на Земята?

Че кой друг би могъл да го предизвика? Представяш ли си, че *нещо* може да се случи против Божията воля?

Като го кажеш така, човек има чувството, че отговорът може да бъде само „не“. Но като се вгледам във всички ужасни събития в световната история, ми е трудно да повярвам, че Бог е *имал намерение* те да се появят.

Моето намерение е да ти позволя да избереш свои собствени пътища, да сътвориш и изживееш своя собствена действителност. Историята на живота ти е летопис на твоите намерения, а *твоите* намерения са били и *Мои*, щом с теб сме неразривно свързани.

И все пак нямам чувството, че всичко, което се е случило в човешката история - та дори и всичко, което се е случило в собствения ми живот - във всяка отделна своя проява отговаря на определени намерения. Имам чувството, че много пъти се е стигало до резултати, различни от намеренията.

Няма резултати, различни от намеренията, макар че някои от тях са били неочаквани.

Как може да бъде неочаквано нещо, ако то отговаря на определени намерения? Или, обратно казано, как може нещо, отговарящо на определени намерения, да бъде неочаквано?

На равнището на душата си ти винаги се стремиш, възнамеряваш да постигнеш резултат, отразяващ текущото състояние в развитието ти, така че да можеш да изживееш Кой Си Ти.

Това е същевременно и път, свършено подходящ, за да улесни движението ти към следващото, по-високо състояние, чрез което ще се превърнеш в оня, Който Ти се Стремиш да Бъдеш.

Спомни си, че целта на живота е да пре-сътвориш отново своето Аз в следващата най-величествена проява на най-възвишеното прозрение, което някога си имал за своята същност, и тъй да покажеш Кой Си Ти.

Хващам се на бас, че мога да го повтора и насън.

Кое е интересно, защото, щом можеш да го повториш насън, това е сигурен знак, че накрая си се *събудил*.

Умно казано. Удар право в целта.

Всичко в живота е такова, приятелю Мой. Всичко в живота е такова.

И тъй какво научихме тук? Какво беше подтикнат да си спомниш?

Че онова, което се случва, винаги отговаря на намеренията ми, но не винаги мога да предвидя онова, което ще се случи. А как е възможно това?

То се проявява, когато не си наясно с намеренията си.

Когато *мисля*, че възнамерявам едно, а всъщност възнамерявам друго?

Точно така. На физическо равнище ти вярваш, че предизвикваш един резултат, а на равнището на душата си предизвикваш друг.

Човече, това звучи побъркващо! Как ще зная какво мога да очаквам, щом сътворявам своята действителност на нива на съзнанието, с които дори и не съм влизал в допир?

Няма да знаеш. И точно затова е казано: „Живей си живота без очаквания.“ Също затова ти вече си се научил при всички обстоятелства и положения, пред лицето на всеки възможен изход или резултат да „виждаш съвършенството“.

Ти вече каза тези две неща в *Разговори с Бога*.

И сега, за да ги разбереш още по-пълно, нека отново поговорим накратко за Грите Равнища на Изживяване: свръхсъзнателно, съзнателно и подсъзнателно.

Свръхсъзнателното равнище е мястото на изживяване, където вие познавате и сътворявате своята действителност, като сте и наясно какво правите. Това е равнището на душата. Когато са на съзнателно равнище, повечето от вас не са наясно за своите свръхсъзнателни намерения - освен когато са наясно.

Съзнателното равнище е мястото на изживяване, където вие познавате и сътворявате своята действителност, като донякъде сте наясно какво правите. Доколкото сте наясно, зависи от вашето „равнище на съзнание“. Когато тръгнете по пътеката на духовно усъвършенстване, вие преминавате през живота, стремейки се непрестанно да издигате съзнанието си или да разширявате изживяването за своята физическа действителност, като включвате и обхващате една по-широка действителност, за която знаете, че съществува.

Подсъзнателното равнище е мястото на изживяване, където вие не познавате и не сътворявате съзнателно своята действителност. Вършете го подсъзнателно, което значи - с нищожна степен на яснота дори и за това, че го правите, а още по-малко - защо. Това не е лошо равнище на изживяване, затова не го осъждайте. То е дар, защото ви позволява да вършите автоматично нещата, както расте косата ви, мигат очите ви и бие сърцето ви - или да намерите мигновено решение на проблема. Но когато не сте наясно за това, каква част от живота си сте избрали да сътворите автоматично, бихте могли да си въобразите, че сте по-скоро „ефект“ от живота си, отколкото причина за неговия ход. Можете дори да видите себе си като жертва. Затова е важно да бъдете наясно - кое сте избрали да вършите, без да сте наясно с него.

По-късно, към края на този диалог, ще говоря отново за яснотата в осъзнаването и за разграничаването на равнищата на тази яснота, създаващо изживяването, което някои от вас наричат просветление.

Има ли начин да се поставят едни и същи намерения едновременно на съзнателно, свръхсъзнателно и подсъзнателно равнище?

Да. Това три-в-едно равнище на осъзнаване може да бъде наречено върховно-съзнание. Някои от вас го наричат и „Съзнание во Христе“ или „възвисено съзнание“. Това е Напълно Цялостно Съзнание.

Когато сте на това място сте напълно съзидателни. Грите равнища на съзнание са се слели. Казвали са ви, че „ги имате всичките заедно“. Но това всъщност е нещо повече, защото тук, както и навсякъде, цялото е по-голямо от сбора на частите си.

Върховно-съзнание не е проста смес от свръх-съзнание, съзнание и подсъзнание. То е онова, което ще се получи, когато всички те бъдат смесени, а после - *надминати*. Оттам ти преминаваш в чисто *битие*. Това *битие* е основният източник на творчество вътре в тебе.

И така,, за личност с „възвисено съзнание“ изходите и резултатите *винаги* съответстват на намеренията ѝ и *никога* не са неочаквани.

Това е вярно, наистина.

И степената, в която резултатът се оказва неочакван, е пряк показател за равнището на съзнание, при което е възприето изживяването.

Съвършено точно и вярно.

Затова Майстор е оня, който винаги приема резултатите, дори когато не му изглеждат приятни, защото знае, че на известно равнище е имал намерението да ги постигне.

Сега вече разбираш. Започна да разбираш нещо, което е много сложно.

И затова ли Майсторът вижда всичко като съвършено?

Чудесно! Схвана го наистина!

Майсторът не винаги вижда равнището, на което е възнамерявал да постигне резултат. Но тя не се съмнява, че на *определено равнище е отговорна за резултата*.

Точно така.

И затова Майсторът никога не се залавя да съди друго лице, място и нещо. Майсторът знае, че *той го е поставил тук*. Той е наясно, че на определено равнище сам е сътворил онова, което изживява.

Да.

И че, ако не му хареса онова, което е сътворил, от него зависи да го промени.

Да.

И че осъждането не е част от този процес. Защото онова, което осъдим, ние всъщност оставяме да си живее в мир.

Това също е много дълбока и сложна мисъл. Съвършено добре разбираш нещата.

Също както щеше да бъде съвършено добре, ако *не* разбирах нещата.

Така е наистина.

Всички ние през цялото време сме там, където е най-добре, съвършено добре, да бъдем.

Точно така - иначе ти нямаше сега да бъдеш тук.

И за да се развиваме, не се нуждаем от нищо, освен точно от онова, което имаме и преживяваме в момента.

Отново си прав.

И ако не се *нуждаем* от нищо, не *чувстваме необходимост* да се доверим на Бога.

Да, винаги съм казвал това.

А точно когато не *чувстваме необходимост* да се доверим на Бога, ние *можем* да го направим. Защото тогава доверяването означава не необходимост от определен резултат, а по-скоро - знание, че какъвто и да бъде резултатът, за нас той е най-висше благо.

С това ти затвори кръга. Браво!

Прелестта на това да не *чувстваш нужда* от определен резултат освобождава подсъзнанието от мисълта защо не можеш да *постигнеш* определен резултат, което на своя ред отваря пътя към определения резултат, който съзнателно имаме намерение да постигнем.

Да! Вече си в състояние да оставиш повече неща да се движат от само себе си, да ги поставиш на автоматичен ход. Когато се изправиш лице в лице срещу някое предизвикателство, ти автоматично приемаш, че нещата ще потръгнат добре. Когато се изправиш лице в лице срещу някоя трудност, ти вече автоматично знаеш, че ще се справиш с нея. Когато се сблъскаш с някой проблем, ти автоматично разбираш, че за тебе той вече е бил решен - *автоматично, от само себе си*.

Ти сам си намерил изхода във всеки от тези случаи. Сторил си го *подсъзнателно*. Нещата започват да се случват автоматично, от само себе си, наглед без никакво усилие от твоя страна. Животът започва сам да се движи, да работи. Нещата започват сами да идват при тебе, вместо ти да тичаш подир тях.

Тази промяна настъпва без съзнателни усилия. Ти подсъзнателно *си стигнал* до негативните, самоунищожителни мисли на самоотрицание относно това Кой Си Ти Всъщност, какво можеш да бъдеш и да имаш. Също тъй подсъзнателно ще се освободиш от тях.

Не знаеш как и кога си възприел такива идеи и няма да знаеш как и кога ще ги изоставиш. Животът ти просто и внезапно се е променил. Промеждутъкът от време между съзнателното

премисляне и обявяването на тези мисли в твоята действителност ще започне да се стеснява. Накрая съвсем ще изчезне и тогава ти мигновено ще постигаш, ще създаваш резултати.

А всъщност аз съвсем не постигам, не създавам резултати, а просто осъзнавам, че те са вече налице. Всичко вече е било създадено, а аз изживявам изхода, който сам мога да избира благодарение на своето разбиране и усещане.

Виждам, че ти вече си вестоносец. Вече не търсиш, а носиш послание. Вече си в състояние да изразиш със слово цялата космология. В последното си изложение дори прозря истината за времето.

Да. Времето, такова, каквото го разбрахме, не съществува. Има само един момент, Моментът на Вечното Сега. Всички неща, които някога са ставали, стават сега, в момента, и онези, които някога ще се случат, възникват точно сега. Както Ти беше обяснил в *Разговори с Бога*, книга 3, всичко това прилича на гигантски СВ-КОМ. Всеки възможен изход вече е бил „програмиран“. Ние изживяваме резултата, постигнат чрез направения от нас избор - както става, когато играем компютърни игри. Всички ходове, движения и действия на компютъра вече съществуват. До какъв изход ще стигнете, какъв изход ще преживеете, зависи от самите *вас*, от това, какъв ход ще направите.

Това е много хубав пример, защото води до бързо разбиране на нещата. Само че има един единичък недостатък.

Какъв е той?

Оприличава живота на игра. Звучи така, като че ли единственото, което Аз правя, е да играя с вас.

Да. Получих вече писма от хора, които бяха разгневени от това. Споделяха, че ако казаното в *Разговори с Бога* по отношение на събитията и времето е вярно, биха били дълбоко разочаровани. Да, ако след всичко казано излезе, че сме само пионки, движени по шахматната дъска на живота от един Бог, който върши всичко това за Свое забавление, не биха се почувствали много щастливи.

Такъв Бог ли мислиш, че сам Аз? Защото, както знаеш, ако мислиш така, ти ще Ме виждаш по този начин. Вече хиляди години хората са размишлявали за Бога и са Ме виждали по този начин. В такъв случай ето най-голямата тайна, свързана с Бога: *Ще се явя пред вас такъв, какъвто Ме виждате.*

Брей!

Да, брей, наистина. Бог ще изглежда такъв, какъвто го виждате. И тъй, какъв Ме виждаш *ти!*

Аз Те виждам като Бог, който ми дава възможност да сътворя всяко преживяване, което си избира, и ми дава инструментите, с които да го направя.

И един от най-могъщите подобни инструменти е твоето приятелство с Бога. Довери Ми се в това.

Правя го. Доверявам ти се. Защото научих, че не съм длъжен да го правя. Ходът на живота е такъв, какъвто е. Доверието не е необходимо, необходимо е само знанието.

Точно така.

Седем

Не винаги ми се е случвало така. Искам да кажа, че не винаги е трябвало тъй изчерпателно да ми се обяснят нещата, преди да мога да се доверя. В действителност, когато бях по-млад, винаги вярвах, че нещата ще бъдат наред.

Бях личност с необуздан оптимизъм. Някой би могъл да го нарече дори безразсъден оптимизъм. Като се има предвид, че отраснах, възпитан в страх от Бога, това душевно състояние би могло да изглежда двойно по-безразсъдно. И все пак така стояха нещата. Като дете винаги „знаех“, че ще получа каквото поискам - и винаги го получавах. Обикновено, мога да добавя - без големи усилия. Това наистина дразнеше брат ми, който често шумно се оплакваше, че „На Нийл се е паднал целият късмет“. Веднъж дочух баща си да му отговаря. „Нийл“, каза той, „създава своя собствен късмет“.

Прав беше. И причина за това отчасти бяха моите родители. Мама ми вдъхна любов към живота и всички градивни неща, а баща ми ме благослови със самоувереност. Независимо от

предизвикателството, пред което ме поставяше отново и отново неговото изискване: „Как ще го направиш, ако не опиташ?“

Когато бях около петнадесетгодишен, той ме научи и на още нещо, нещо, което винаги съм си спомнял. „Сине“, рече, „няма „правилен начин“ да свършиш нещо. Има само начин, по който ще го свършиш. *Направи* тъй, че твоят начин да е правилният“.

„Как да направя това?“ попитах. А той отвърна: „Като свършиш работата.“ Тридесет и пет години по-късно Компанията Nike облече тази ясна философия в девиз от три думи.

Само го направи.

Както казах по-рано, като ученик в начален гимназиален клас, се озовах право в сърцевината на нещата. Бях непрестанно зает с всички онези извънучилищни дейности и бях добър ученик по предметите, които обичах: английски, реторика, политология, музика, чужди езици. Трябва да призная, че едва кретах по предметите, които ме отегчаваха: биология, алгебра, геометрия - а в Университета на Уисконсин, в Милулки, бях приет по някакъв странен начин... пробно.

Не останах дълго там. Едва бяха минали три семестъра, когато деканът ме помоли да освободя мястото си на студентската скамейка, но това не ме разстрои особено много. Нямах търпение да вляза в живота. Искях да постъпя в радиото точно сега, точно тук.

След като излетях от колежа, баща ми ми каза: „Добре, сине, вече си самостоятелен. Направих за тебе, каквото можах, но ти искаш да продължиш по свой път.“

Част от мене беше си изгубила ума от страх, а друга част от мене беше неудържимо развълнувана. Вече бях поел известно време в ефира, работейки без заплащане за една малка радиостанция, която току-що беше започнала своите предавания. И когато татко ми даде свобода, нахълтах в кабинета на главния менаджер на друга FM радиостанция, малко по-нататък по скалата, и самонадеяно му заявих, че трябва да ме наеме на работа.

Лари Ла Рю отхвърли глава назад и се изкиска: „И защо трябва да направя това?“

Не пропуснах да нанеса ответен удар.

„Защото съм по-добър от всеки друг, когото сте пуснали в ефир“.

Лари спря да се смее, но усмивката никога не напусна лицето му.

„Хлапако“, рече, „ти ми харесваш. Имаш хъс.“ (Тогава още не знаех значението на тази дума. Помня как си мислех: *Хубаво ли е това?*) „Ето какво ще ти кажа“. Наклони се към мене на своя стол-люлка, който искърца. „Ще се върнеш тук довечера в осем часа и ще кажа на дежурния през нощта да ти покаже апаратурата. В девет започваш. Ще те слушам. Ако не ти се обадя до девет и половина, изчезвай оттук и никога повече не ми се мяркай пред очите.“

Ухили се дяволито, като пакостник.

„Достатъчно честно е“, изчуруликах, протягайки се напред, за да му стисна ръката. После добавих: „Довечера ще чуя обаждането Ви.“ Излязох - и почти си изпуснах закуската на паркинга.

Вечерта, когато поех микрофона, ме болеше корем и ми се гадеше. Започнах нерешително предаването и тутакси се хвърлих към музиката. След две песни вече беше станало девет и двадесет и осем. Нямахме още никакво обаждане и вече, обезкуражен, се готвех да оставя предаването на нощния водещ по програма. Той си подаде главата през вратата, точно когато си събирах нещата.

„Шефът е на задната линия“, рече и излезе. Грабнах слушалката.

„Назначен си“, изгруктя Лари. „Остани до единадесет. Бъди в кабинета ми утре в девет“.

Никога няма да забравя Лари Ла Рю, който ми даде възможност за това начало. Друг, различен от него, може би щеше да ме изхвърли още на място. Години по-късно, когато бях програмен директор на радиостанция в Балтимор, всячески се стараех да предам по-нататък направеното ми добро, използвайки онова, което бях нарекъл *Правилото Ла Рю* - винаги давай шанс на хлапака.

Много бяха хлапаците, които чукаха на вратата ми с желание да влязат в тоя бизнес. Не можех просто да ги натъпча в студиото и да ги пусна в ефир, точно както направи с мене Лари - бяхме прекалено важна радиостанция, излязла на прекалено широк пазар, за да тръгнем по този път - но винаги ги канех в кабинета си и честно прослушвах лентите с техни звукозаписи. Давах им също така

и съвети какво да правят, за да повишат равнището си и да развият възможностите си. Но никога не назначих някого от тях още тук, на място. Мислех си, че онези дни в радиото са отминали безвъзвратно. Днес те положително са отминали. Вече не съществува място, където можете да спечелите такава преднина. Днес трябва успешно да се приземите, навлизайки в която и да било професия. Моето поколение трябва да е било последното, което е успявало да се промъкне през страничната врата. А това е много лошо. Имаме нужда от повече места, където хлапетата могат да чиракуват. Двадесет и пет годишните днес са подложени на огромен натиск - натиска, че трябва да успеят на всяка цена.

Нещата се влошават още повече от това, че мнозина днес са по-зле подготвени, отколкото когато и да било. Иска ми се да се спра на това. Образованието, което получих в гимназията на Южния район в Милуоки, е равно на онова, което би получил днес един студент, дипломирал се като магистър в един общински колеж - ако има този късмет.

Трябва да усъвършенствате своята образователна система, разпалвайки отново духа на любознателност и радостта от учението във вашите училища. В *Разговори с Бога, книга 2* ви дадох няколко чудесни съвети в тази насока. Тук няма да ги повтарям. По-скоро ще ви поканя да ги преразгледате и да ги осъществите на дело.

Да ги осъществим на дело?

Животът е процес на пре-сътворяване. Ти си поканен да помогнеш на света да пре-сътвори опита си за „училище“ в следващия най-внушителен вариант на най-величественото прозрение, което някога сте имали за това.

Не е необходимо да осъществим пре-сътворяване на училището. Необходимо ни е да си изясним, че никога няма да разпалим процеса на мислене и никога няма да окуражим независимата любознателност, ако разрешаваме на децата си да гледат телевизия по двадесет часа седмично, а после по още двадесет часа да седят, залепени към видеоигрите. По тези начини децата няма да научат много.

Обратно, така те ще се научат на много неща. Ще се научат как да търсят незабавно удовлетворение, как да очакват, че жизнените им проблеми ще се решат от само себе си за двадесет и осем минути и половина, а ако това не стане - как да излят яда си с изблици на насилие.

Ръководните органи и лица в развлекателната индустрия отричат, че телевизионните филми и видео-изображенията, макар и пълни с насилие, носят отговорност за проявите на насилие сред младежта.

Това не са ли същите онези изпълнителни органи и лица, които продават излъчването на реклами по времето на Super Bowl, по половин милион долара едната, твърдейки, че за шестдесет секунди те не могат да окажат влияние върху човешкото поведение.

Добре де, така е. Разбирам.

Но положително не е възможно само видеоигрите да притъпят чувствителността на хлапетата към смъртта и насилието. Малчуганите знаят, че това е „само игра“.

А известно ли ти е какво използват някои полицейски и военни академии, за да обучават професионалисти на бърза координация между очите и ръцете, на стрелба и убиване без емоции?

Видеоигри?

Аз просто зададох въпроса. Ще те оставя сам да намериш отговора. Не можеш ли да си представиш по-бърз, по-ефективен метод на обучение?

Ох, човече, сигурно не трябваше да поместя тук всичко това.

Защо не?

Хората не щат да чуят от мен коментари по обществени въпроси, те положително не искат да ги чуят и от Тебе. Това е книга за Бога, а Бог не би трябвало да има мнение по злободневните обществени проблеми.

Имаш предвид реалния живот?

Имам предвид обществени и политически въпроси. От Тебе се очаква да се занимаваш с проблемите на духа. Същото се очаква и от мене.

Има ли по-съществен проблем на духа от това как да спрем децата да не се убиват едни други? Трябва ли ви нещо повече от трагедията в Columbine high school, за да разберете пред колко остър проблем сме изправени?

Знаем, че сме изправени пред проблем, само че не знаем как да го решим.

Знаете как да го решите. Просто трябва да обедините волята си за това.

Първо, прекарвайте повече време с децата си. Спрете да се държите така, като че ли на единадесетгодишна възраст те могат да бъдат напълно самостоятелни. Включете се трайно в живота им. Разговаряйте с учителите им. Сприятелете се с приятелите им. Упражнете влиянието си. Присъствайте реално в живота им. Не ги оставяйте да се изплъзнат далеч от вас.

Второ, изправете се активно срещу насилието и ролята, която играят моделите на насилие в техния живот. Картините *учат, обучават* човека.

Всъщност картините учат по-бързо от думите и се запечатват по-дълбоко в съзнанието.

Настоявайте, че тези, които носят отговорността за преразказването на вашата културна история (създатели на филми, телевизионни продуценти, производители на видеоигри и други доставчици на зрелищни творби - от книгите с комикси до търговските карти), трябва да сътворят нова културна история, с нова нравственост - нравствеността на *не-насилието*.

Трето, сторете необходимото, за да сте сигурни, че инструментите за насилие са извън обсега на децата и на тийнейджърите. Предотвратете лесния достъп до тях и безпроблемното им придобиване.

А най-важното - изключете насилието от *вашия* живот. Вие сте най-въздействащият пример за децата си. Ако виждат, че вие упражнявате насилие, и те ще упражняват насилие.

Значи ли това, че не бива да пляскаме децата си?

Не можете ли да измислите друг начин за възпитаване на ония, които по собствените си думи, дълбоко обичате? Нима да ги стряскате, да ги плашите или да им причинявате болка е единственият начин за тяхното възпитание, който можете да измислите?

На вас принадлежи културата, използваща от край време физическата болка като наказание за нежелателно поведение - не само сред децата, а и сред възрастните. Всъщност вие убивате хора, за да им попречите да убиват други хора.

Безразсъдно е да използвате енергията, създала един проблем, за да решите същия проблем.

Безразсъдно е да повтаряте поведение, на което искате да сложите край, за да му сложите край.

Безразсъдно е навсякъде във вашето общество да давате пример за поведение, което казвате, че не желаете децата ви да копират.

И най-безразсъдно е да се преструвате, че нищо от споменатото по-горе не се случва, а после да се учудвате *защо децата ви се държат безразсъдно*.

Нима искаш да кажеш, че всички ние сме безразсъдни?

Аз само определям какво значи безразсъдство. От вас зависи да решите кои сте и какви сте. Решавате това всеки ден.

Всяко действие, всеки акт е акт на самоопределение.

Тук използваш някои твърде сурови думи.

Ето, за това са приятелите. Искаш да знаеш как изглежда приятелството с Бога? Ето, така изглежда.

Приятелите ти казват истината. Приятелите наричат нещата с истинските им имена. Приятелите не те ласкаят, не ти казват само онова, „което мислят, че искаш да чуеш от тях.

Но приятелите няма да ти кажат как стоят нещата, а после да те оставят сам да се оправяш с тях. Приятелите винаги са с тебе, подкрепяйки те непрестанно, помагайки ти с присъствието си и с безусловната си обич към тебе.

Същото прави и Бог. То е и темата на диалога ни, който продължава.

Докога ще продължи този диалог? Мислех, че ще приключи с края на трилогията *Разговори с Бога*.

Ще продължи, докато избереш да продължава.

Така че след тази книга ще има и друга?

Със сигурност след тази книга ще има и друга, както ти посочих преди години - но няма да е книга с диалог.

Няма?

Не. А какъв вид книга ще бъде?

Книга с Един Глас.

Твоя глас.

Нашия глас. Нашия глас?

Твоят разговор с Бога доведе до приятелството ти с Бога, а твоето приятелство с Бога ще доведе до общуването ти с Бога.

Ще говорим с Един Глас в *Общуване с Бога* и това ще е един необикновен документ.

Всички тези книги *с Бога* бяха необикновени. Наистина.

Ще има ли още книги с диалози, където Ти и аз просто ще си говорим?

Ще има, ако искаш.

Добре, аз изпитвам огромна радост от тези разговори, защото те наистина ме карат да мисля. Ала понякога съм изненадан от мненията, които изказваш. За един Бог без Предпочитания Ти видимо изразяваш много неща.

Не е едно и също нещо да давам нареждания и да оповестявам Предпочитания.

Ако казваш, че искаш да отидеш в Сиатл, но си по пътя към Сан Хосе, спреш и попиташ за посоката, а Аз ти кажа, че си на погрешен път, че си сбъркал завоя, значи ли това, че обявявам Предпочитание? Нима ще изразя мнение, ако ти кажа как можеш да стигнеш там, накъдето казваш, че си се запътил?

И по-рано си използвал тази аналогия. И по-рано си ми казвал това.

И ще го казвам отново и отново, докато продължаваш с опитите си да ме превърнеш в Бог, който има нужда да направиш нещо за него.

Ще ти кажа следното: Нямам нужда да правиш нищо за мене. Нима в представите ти съм толкова немощен Бог, че ми е нужно ти да направиш за мене нещо, което не съм в състояние сам да получа?

Мислиш ли, че ако искам нещо да се случи, няма да знам как да го предизвикам? Мислиш ли, че ако ми беше нужно да отидеш в Сиатл, не бих бил в състояние да те накарам да го направиш?

Не е така. Иначе е. Ти ми казваш къде искаш да отидеш, а аз ти казвам как да стигнеш там.

Вече хилядолетия наред хората са казвали на Бога какъв живот искат да живеят. Заявявали сте - и пред Мене, и един пред Друг, помежду си

- че искате да изживеете дълъг живот в мир, хармония, здраве и обилие. Аз, на свой ред; вече хилядолетия наред съм ви казвал как можете да го постигнете.

Казвам ви го и тук, отново. Затова, нека онези, които имат уши, да слушат.

Да, но както вече казах, понякога хората не искат да чуят това. Някои от тях не харесват онези части от диалога ни, където Ти се изказваш по политически въпроси или противоречиш на някои обществени нагласи. За тези неща искаме да чуем от други, не точно от Бога. Научих това, докато работех в медиите. Когато отидох в радиото, се оказа необходимо да приглуша голяма част от мненията си. Лари Ла Рю беше първият от шефовете, който ми каза това.

Работих за Лари около осем месеца, после получих възможност за ново начало. Само че сега не бих нарекъл такова събитие „ново начало“, „пробив, прелом“, защото днес зная, че не съществува „късмет“ и че животът на човека протича, движен от неговите намерения.

Това е добре. Това е важно. То е жизнено важно, ако ще имаш приятелство с Бога - истинско, *действено* приятелство - чрез което ще разбереш *как действа* Бог.

Открай време хората наричат добрите резултати в живота прелом, пробив, ново начало, късмет, щастлива случайност, откривателски нюх, съдба или нещо друго от тоя род. Лошите резултати - урагани, торнадо, земетресения, внезапна смърт - наричат „Божие Дело“, „Пръст Божи“.

Не е *чудно* у вас да живее представата, че трябва да се боите от Мене. Цялата ви култура подкрепя тази представа. Тя се оглежда във всичко, което казвате и в начина, по който го казвате. Тя е навсякъде в езика ви.

Сега ще ти кажа, че всичко онова, наречено от вас добри неща, които ви се случват, също е дело на Бога. Не съществува среща между двама души, която да е прост късмет, нито пък нещо, възникнало случайно.

Нима си представяш, че Лари е седял там - точно подходящият човек, точно в подходящото време, с точно подходящото отношение - *благодарение на късмета ти!*

Обмисли възможността двамата с Лари да не сте се срещнали по щастлива случайност в този ден и час, а той, като поддържащ играч, изчакващ в страничното крило на игрището добра топка за удар, да се е качил на сцената, да си е изрекъл репликите и да е излязъл. А играта, която играеш, да е продължила, както винаги си продължава - точно както си продължава и в момента, в който записваш всяка своя мисъл, свързана с утрешния ден. Като режисираш сцените с всяка своя изречена команда. Като ги изиграваш с всяка своя постъпка.

Това е страотно! То може би великолепно изобразява истинската същност на нещата.

Може би?

Както казах, то великолепно изобразява истинската същност на нещата. И сега, разбира се, аз зная това. След разговорите ми с Бога, всичко това ми стана ясно. Но като хвърля поглед назад, си мисля, че имаше още един прелом, едно ново начало, когато един от най-големите ни таланти в ефира, юнак на име Джони Уокър, напусна радиостанцията два месеца след моето идване, за да поеме новата си работа в Ричмънд, Вирджиния. Скоро след това шефът на Джони в Ричмънд напуснал, за да се включи в една компания, която била купила малък предавател в Анаполис, Мериленд. Джони Уокър не искал да напусне Ричмънд, но казал, че познава нов, млад талант, с чиято помощ Дийн би могъл да придаде на радиостанцията в Анаполис нов облик и ново звучене. Този нов, млад талант бях аз.

Мигом потеглих за Източното Крайбрежие, докато майка ми кършеше ръце и молеше баща ми да ме спре. Баща ми рече: „Пусни момчето да върви. Време му е.“

„Ами ако това е грешка?“ попита Мама.

„Тогава ще е грешка“, отвърна просто баща ми. „Той знае къде сме.“

Пристигнах в Анаполис през август 1963 година, един месец преди да навърша деветнадесет години. Началната ми заплата беше 50 долара седмично, но, ура, това беше истинско радио! Това не беше FM, беше ат. Оня тип радио, който се слуша в *колите*. Оня тип радио, който ловят малките транзистори по *плажовете*. И на двадесет и първия си рожден ден аз станах менаджер на продукцията в радиостанцията, отговарящ за излъчването в нея на скъпоструващите реклами.

Разказвам ви тези истории, особено - последната, защото искам да видите как Бог прониква в живота ни; как ние *наистина* имаме „приятелство с Бога“, без дори да знаем за това. Искам да илюстрирам начина, по който Бог използва хора, места и събития, за да ни помогне да извървим пътя си. Или, по-скоро, как Той ми позволява да го направим, давайки ни градивната сила сами да определим действителния ход на живота си - въпреки че тогава не бих го изразил по този начин.

През 1966 година вече си бях пробил път като менаджер на продукцията в радиостанцията на голям град в дълбокия юг, чието име няма да спомена, защото не бих искал да смутя или разгневя сегашните му жители. Сигурен съм, че днес нещата са по-различни, но през 1966 година за мене беше грешка да отида там. *Не съществуват грешки в Божия свят* - това е концепция, която още не бях усвоил. Едва сега виждам, че случилото се е част от моето обучение, подготовка за по-важната работа, която трябва да свърша на този свят.

Онова, което ме накара да *мисля*, че съм направил грешка, идвайки в големия южен град, беше расизмът, на който се натъкнах там. Беше средата на 60-те и Актът за Граждански Права бе току-що подписан от президента Джонсън. Той беше влязъл в законна сила, защото беше необходим (точно както законът срещу расовата омраза е необходим днес) и никъде тази необходимост не беше толкова очевидна, както в някои крепости на дълготрайни расови предразсъдъци, намиращи се в определени ъгълчета на дълбокия юг. Бях в точно такава ъгълче - от няколко гледни точки. Искях 'да избягам от него. Мразех го.

Когато за пръв път влязох с колата си в града, имах нужда от малко бензин. Зареждайки в една бензиностанция, бях шокиран да намеря на всяка колонка бележка: САМО ЗА БЕЛИ. „Цветнокожите“ зареждаха на една колонка отзад. Ресторантите, баровете, хотелите, театрите, автобусните станции и други подобни обществени места бяха сегрегирани по подобен начин.

Израсъл в Милуоки, никога не бях виждал нещо подобно. Не че в Милуоки или в който и да било друг северен град нямаше расови предразсъдъци. Но никога не бях се сблъсквал с такова крещящо определяне на цяла група хора като граждани второ качество. Никога не бях живял на място, където цялото общество се съгласяваше, че това *е в реда на нещата*.

Ставаше от зле по-зле. Бях поканен на обяд в дома на нови познати и сторих грешката да попитам за становището по расовите проблеми, което срещам навсякъде в града. Мислех, че домакините, мила двойка от видимо образовани хора, ще ми обяснят как стоят нещата.

Обясниха ми, то се знае, но не така, както очаквах.

Настръхвайки, докато подаваше чашата си с вино на един черен прислужник с име Томас, за да му я напълни отново, домакиният рече провлачено с напрегната усмивка: „Да, знаеш ли, мой нови приятели, надявам се да не ни съ-гдиш прекалено строго. Както виждаш, ние наистина сме мили с нашите цветнокожи. Да-а, сър, така е-е. Че защо, нали се отнасяме с тях, като с обикновени членове на семейството си.“ Обърна се към Томас. „Не е ли тъй, момчето ми-и?“

Потръпнах. Човекът дори не знаеше какво прави.

Томас, обаче, беше наясно. Прошепна: „Това е факт, капитане. Това е факт.“ И тихичко излезе от стаята.

Сега, в днешни дни, като видя крещяща несправедливост, първият ми порив е не да бягам от нея, а да се приближа към нея; да се опитам да разбера какво я поражда и подкрепя; да видя дали мога да сторя нещо, за да я излекувам. Но в онези дни на младостта сърцето ми само търсеше къде е истината, а не бе започнало да я подкрепя на дело. И тъй, искаше ми се единствено да избягам. По най-лошия начин. Нямах търпимост към нетърпимостта. Нямах представа за равнището на предразсъдъците, нямах представа за онова, което днес бихме нарекли Черният Опит - и исках единствено да избягам от всичко това.

Извиках на Бога: „Измъкни ме оттук!“ Не можех обаче да си представя как наистина ще напусна работа толкова бързо. Радиопредаванията са специфично поле за дейност и работа по собствен избор не се намира лесно. Чувствах се щастлив, че мога да работя където и да било.

Разбира се, не бях разчитал на Божието приятелство. В онези дни мислех за Бога, като за Някой, който понякога би отговорил на молбите, друг път би ги отминал без внимание, който ще ме накаже сурово за *вечни времена*, ако умра с грехове на душата си. Днес знам, че Бог непрестанно отговаря на молбите - знам също, че всичко, което мислим, казваме и правим, е молитва и то предизвиква отговор от Бога. Колко добър приятел е Той! Но през 60-те аз не разбирах това и затуй не очаквах да се случи някакво чудо.

Представете си изненадата ми, когато то се случи.

Беше обаждане по телефона, идващо от мрака, от един съвсем непознат. Той ми се обади, представяйки се като Том Фелдман. „Ви не ме познавате, но аз получих името Ви от Марвин Мервис (собственикът на радиостанцията, за която работех) в Анаполис. Търся програмен директор за нашата радиостанция в Балтимор. Марвин казва, че сте талантлив момък. Представява ли за Вас интерес да дойдете тук на интервю?“

Не можех да повярвам на ушите си. *Шегувате ли се?* Викаше сърцето ми. „Да, мисля, че ще успея да уредя това“, отвърнах на Том Фелдман.

„Трябва да знаете само едно“, продължи той. „Това е радиостанция само за черни.“

А, да, спомням си това. Беше умно от Моя страна, нали?

Умно? Направо си затворих очите. Погледнах съвсем през пръсти. Направих се, че нищо не забелязвам. Защото, когато бях назначен във WEBB в Балтимор, успях да видя от първа ръка какво означават предразсъдъците и как ги преживяват *Черните*, макар и в един от тъй наречените изискани големи градове.

Осъзнах скоро и своето собствено самодоволство, например - как си мислех, че ние, с нашите маниери и пози на хора от големия град, сме някак си по-добри от селския народ в дълбокия юг. Открих, че нашите становища по расовите въпроси не са много по-добри - но бях затънал дълбоко в Черния Опит, за да мога да видя всичко това. Извън дълбокия юг нашите предразсъдъци бяха изразени по различен начин - главно с много по-голяма доза лицемерие.

Освободих се в голяма степен от своите фалшиви и надменни мисли по време на престоя си в радиостанцията, наречена през онези дни „Rhythm and Blues“ и тъй научих, също от първа ръка, много за черната култура. Работата рамо до рамо с екипа от черни и ежедневният контакт с общността на черните ме доведе до прозрения, до които не бих достигнал по друг начин.

Когато научих онова, заради научаването на което бях доведен в тази радиостанция, Бог направи отново стъпка напред. Даде ми още една невероятна възможност да се подготвя по-нататък за работата, която в крайна сметка трябва да свърша на този свят.

Поспри. Разбираш, естествено, че не Аз, а самият ти направи всичко това? Разбираш, нали, че Аз нямам за тебе друга програма, освен програмата, която си състави ти самият?

Да, сега зная това. Но тогава живеех в парадигма, която внушаваше, че има нещо, което Бог иска да направя и че Бог контролира и предизвиква всички обстоятелства и събития в живота ми.

Добре, сега, само за да го преговорим, кажи кой контролира и предизвиква обстоятелствата в живота ти?

Самият аз.

И как го правиш? С всичко, което помисля, кажа и направя.

Добре. Тук е нужно обяснение, за да не би някой да си помисли, че Аз съм причината за твоя опит и преживявания.

Но Ти току-що се засмя под мустак и каза колко умно е било от твоя страна да ме поставиш в радиостанцията само за черни.

Умен беше начинът, по който улесних осъществяването на онова, което *ти* беше избрал да предизвикаш. По този начин действа приятелството с Бога. Първо ти решаваш какво избираш, а после Аз ти давам възможност да го направиш.

Аз ли реших, че искам да работя в радиостанцията за негри?

Не. Ти реши, че искаш да разбереш по-пълно - и честно - всичко около тези расови предразсъдъци. Реши това на много високо равнище. На равнището на душата. Отнасяше се за уроци, които Сам ще си дадеш. Отнасяше се за спомените ти, към които Сам ще намериш пътя. Отнасяше се за това как Сам ще се придвижиш към ясно осъзнаване на нещата.

Подсъзнателната ти мисъл беше да избягаш, да се махнеш оттам. Свърхсъзнателната ти мисъл беше да откриеш повече, на съзнателно равнище, във връзка със становищата по расовите проблеми, във връзка с нетърпимостта, включително и твоята собствена. Ти се подчини ма *всички тези пориви едновременно*.

А Ти, като приятел на душата ми, винаги ли ще ми даваш възможност да правя това?

Да. Ще поставям в ръцете ти инструментите, с които да придадеш форма на опита, който избираш, за да можеш да достигнеш все по-високо и по-високо равнище на съзнание. Ти можеш да избереш дали да използваш или да не използваш тези инструменти.

Какво би ме подтикнало да направя едното или другото?

Степента, в която си наясно, защо онова, което се появява в живота ти, се появява.

По-късно ще ти говоря за равнищата на яснота и за равнищата в рамките на отделните равнища.

Изглежда, че винаги съм осъзнавал много повече нещата, след като се случат, отколкото докато се случват. Сега виждам ясно защо е изникнало следващото нещо, което се е случило в живота ми, но по онова време съм Те проклинал.

Това не се случва толкова рядко.

Зная, но сега съжалявам, че се е случило, защото виждам две неща, които тогава не съм могъл да видя. Първо, виждам, че се е случвало онова, което съм предизвиквал, и второ, виждам, че това е ставало за мое най-висше благо.

Като се има предвид къде си казвал, че искаш да отидеш в своя жизнен опит и преживявания.

Да, като се има предвид къде съм казал, че искам да отида. Сега виждам, че винаги съм избирал да бъда учител, издигащ съзнанието на хората, и че цял живот съм се подготвял за това.

Това е съвсем вярно.

Но Ти се сърдех за неща, които сам аз създавах. Не разбирах, че Ти само ми даваш инструментите - най-подходящите, съвършено избраните хора, места и събития - за да се подготвя за жизнения опит, изживяването, което съм избрал.

Всичко е наред, не се ядосвай за това. Както казах, среща се често. Вече го знаем. Тъй че сега просто спри да се ядосваш на живота си - *на каквото и да било* в живота си. Виж го като съвършен.

Мислиш ли, **че мога?**

А *ти* мислиш ли, че можеш? Мисля, че мога. Тогава можеш.

Но щеше да е хубаво, ако тогава знаех това, което зная сега.

Сега го знаеш. И това ти стига.

Баща ми обичаше да казва: „Ако рано остарееш, късно ще помъдрееш.“

Спомням си това.

Мислиш ли, че съм го приел толкова надълбоко? А ти как мислиш?

Мисля, че е така, но го изваждам на бял свят едва сега.

Добре. Тогава се върни там, където Аз „се намесих отново“, както се изрази, разрешавайки ти да се подготвиш все повече и повече за работата, която вече бе решил да свършиш на тоя свят.

Хубаво, след като изживях онова, което трябваше да изживея в радиостанцията, бързо си вдигнах чуковете и оттам. Всичко това се случи съвсем внезапно. Един ден ръководството на радиостанцията поиска от мене да напусна мястото на програмен директор и да стана „уличен продавач“ на ефирно време. Мисля, че собствениците на радиостанцията са се почувствали излъгани в надеждите си да бъда добър програмен директор, но не са искали направо да ме уволнят и по този начин са ми дали възможност да остана на работа.

Сега си мисля, че на света няма по-трудна работа от продаването на ефирно време в радио или телевизионна станция. Непрестанно молах някой бизнесмен за момент от неговия работен ден, за да направя своето „подаване“, после се опитвах с всички сили да го убедя да направи нещо, което всъщност хич не му се иска. След това трябваше пряко сили да работя, за да му се харесам, като му напиша живи, ефектни рекламни материали, докато накрая капитулира и похарчи няколко долара, за да пусне рекламите си. И накрая трябваше да заложа главата си, че ще бъдат постигнати резултати, така че той да продължи да ни дава реклами.

Както при повечето продавачи, заплатата ми идваше от комисионните и всяка седмица, в която не изкарвах размера на възнаграждението си, се чувствах виновен, че ми плащат за нещо, което не съм свършил, и - ужасен, че ще ме уволнят за лошите резултати от дейността ми. Това, разбира се, не ме изпълваше с радост и всяка сутрин тръгвах на работа със свито сърце.

Спомням си как една сутрин седях в колата си на паркинга пред някакъв търговски център, където трябваше да водя един „студен разговор“. Мразех „студените разговори“, мразех новата си работа, мразех себе си затова, че я бях приел, макар и да не бях имал друг избор. Точно преди да замина на юг, се бях оженил и първото ми дете беше вече на път. Седейки в колата, нещастен и

ядосан, фраснах с юмрук кормилото и още веднъж помолих Бога (този път наистина викайки високо): „Измъкни ме от това!“

Някой мина покрай колата и ме погледна учудено, а после бързо отвори вратичката: „Какво става? Заклучили ли сте се вътре?“ Усмихнах му се овче-душно, съвзех се и с тежка стъпка влязох в магазина. Попитах дали мога да видя управителя или собственика и в отговор бях запитан: „Продавач ли сте?“ Като отвърнах с *да*, ми беше казано: „Не можете да се видите с него сега.“ Това се случваше често и думите „*Аз съм продавач*“ бяха започнали да ме изпълват с отвращение. Довлякох се до колата си и я подкарах към къщи, вместо към следващия предполагаем клиент. Не можех да издържа още един подобен ден, но нямах смелост да напусна работа.

На следната сутрин, когато будилникът нададе своя ужасен звън, се обърнах с рязко движение, стигайки гневно копчето за изключване. Тогава ме връхлетя страшна болка. Усетих като че ли някой ме прободне в гърба. Не можех да мръдна и на сантиметър, без да изпадна в пълна агония.

Жена ми звънна на семейния ни лекар и ми протегна слушалката. Медицинската сестра ме попита дали мога да отида в кабинета му. „Не мисля, че ще мога“, потръпнах от болка. „Не мога да се *движа*.“ Така че, вярвате или не, лекарят дойде да ме види у дома.

Лекарят каза, че имам дискова херния и лечението ми ще отнеме от осем до дванадесет седмици, а през това време трябва да стоя на крака колкото се може по-малко. Вероятно ще ме подложат на екстензия. Звъннах на шефа си и му казах. На следния ден бях уволнен. „Съжалявам,“ призна Том, „но не можем просто да продължим да ти плащаме три месеца срещу бъдещи комисионни. Ще ти е нужна година, за да ги изкараш. Трудно ни е да се разделим с тебе по този начин, но се налага да го направим.“

„Да“, отвърнах като ехо, „трудна раздяла“. Едва успях да задържа усмивката на лицето си.

Имах основателна причина да напусна работата си! Светът беше жесток, но тъй отскача топката понякога. Такъв беше миогледът ми, митът, в чийто дух бях възпитан. Никога и през ум не ми мина, че сам съм създал всичко това; че този „жесток свят“ е светът, сътворен от мене. Осъзнаването на това - което някой би нарекъл *само-осъзнаване*, дойде много по-късно.

Само след пет седмици се почувствах много по-добре (изненада, изненада). Лекарят каза, че възстановяването ми върви по-бързо, отколкото е очаквал, предупреди ме да не се пренапрягам и ми разреши да започна от време-навреме да излизам от къщи. Преживяхме криво-ляво със заплатата на жена ми като терапевт и беше ясно, че не след дълго ще трябва пак да намеря как да си вадя хляба. Но как ли щях да го правя? Нямах да намеря работа в радиото нито ако останех в Балтимор, нито ако се върнех назад в добрия стар Анаполис. А никога не бях се залавял да върша нещо друго...

Можеше, разбира се, да пиша по нещичко за училищния седмичник в Милуоки, но със сигурност то беше недостатъчно, за да разчитам на назначение и истинска работа във вестник.

Ето че отново си припомням действията на Бога като наш най-добър приятел - той ни подкрепя да се озовем там, където твърдим, че искаме да отидем, и ни дава инструментите, с чийто помощ ще създадем необходимия опит и преживявания, за да се движим все напред към по-голяма яснота и накрая да се подготвим за изразяването на това Кои Сме Ние Всъщност.

Влизайки в играта, отидох в канцеларията на The Evening Capital, ежедневник в Анаполис. Поисках да видя Джей Джексън, изпълнителния директор на списанието и - за разлика от случая с Лари Ла Рю - го помолих за работа.

За щастие името ми не беше съвсем непознато за Джей. Дните, прекарани в радиостанцията на Анаполис ми бяха донесли мъничка известност. Казах му, че съм си изгубил работата в Балтимор по здравословни причини, че жена ми е бременна и рекох: „Мистър Джексън, истината е, че имам нужда от работа. Каквато и да е работа. Ще мия пода. Ще правя копия на материали. Всичко, което искате.“

Седнал зад бюрото си, Джей ме изслуша мълчешком. Не каза нищо и като свърших. Представях си, че се чуди как да ме изкара навън. Вместо това, той рече накрая: „Умееш ли да пишеш?“

„Писал съм за училищния вестник в гимназията и съм учил малко журналистика в колежа, сър“, отвърнах обнадежден. „Мисля, че мога да вържа няколко изречения.“

След кратка пауза Джей каза: „Добре, още утре можеш да започнеш. Ще те поставя в новинарския отдел. Ще пишеш некролози, новини за църковния живот и клубни обяви - неща, в които не можеш да превъртиш зле. Ще чета материалите ти през първите няколко седмици. Ще видим как ще ти потръгне. Ако не излезе нищо, не е беда, спечелил си си няколко долара. Ако ми покажеш нещо, което си струва, намерили сме си още някой, който да пише материали. Точно сега имаме нужда от още един."

(Изненада, изненада).

Днес нищо не може да ти даде по-бързо либерално образование от работата на вестникарски репортер, особено в малко провинциално вестниче, защото там трябва да отразяваш всичко. Всичко. Единия ден интервюираш губернатора, на следващия правиш колонка за новия треньор в Little League. Сега вържи нещата тук. Накрая виж как да оформиш красиво всичко.

Винаги съм изпитвал желанието да бъда вестител на Божията любов. Най-напред бях объркан, после - недоволен и разочарован от всички учения за Бога на страха. Знаех, че той не би могъл да бъде истинският Бог и сърцето ми копнееше да донесе на хората яснотата, която чувствах в душата си.

На някое определено равнище трябва да съм знаел, че ми е предначертано да направя това, както и да съм знаел точно, че ще *поема* тази задача. Част от мене (душата ми?) трябва да е знаела, че ще срещам хора с различен произход и жизнен опит и ще влизам в дълбоко лични взаимоотношения с тях. Осъществяването на това изисква високоразвити умения за общуване и щедра откритост към хора, идващи от различни култури и житейски пътища.

Не съм изненадан - особено сега - че съм посветил ранния си професионален живот на придобиване на подобни умения - първо в радиото, отивайки и на юг, където се сблъсках с чуждия за мен расизъм, после на работа в среда, където можех да проследя този предразсъдък отвътре навън, и накрая - създавайки болестно състояние, което ми даде възможност да започна нова кариера, при която копаех и вниквах навътре във всичко, като се започне от зловещите полицейски регистри и се стигне до вестите за дейността на новия презвитериански пастор в града.

Докато преживявах тези мигове, наричах някои от тях щастливо, а други - нещастно стечение на обстоятелствата. Но сега, от гледна точка на настоящите си предимства, виждам, че всички те са били част от един и същ процес - процеса на самия живот и на самия мен, в собственото ми развитие.

Научих се да не съдя, нито да порицавам, а да приемам хладнокръвно преживяванията и трупания опит в живота си, знаейки, че всички неща се случват по своя, съвършено точно избран начин и в своето, съвършено точно избрано време.

Не знам кога точно, през първия си месец във вестника, бях официално „назначен на работа". Бях прекалено зает да пиша некролози и новини за църковния живот, както и да подреждам вестникарски съобщения, идващи от групи на бойскаутите, от общински театри и от клубове, като Kiwanis и Lion's clubs. Но една сутрин намерих на бюрото си бележка, чиито червени букви бяха написани на ръка с дързък размах: „*Моля приеми 50 долара седмично заплащане - Джей*".

Бях назначен за постоянно! Всички в новинарския отдел се обърнаха и ме изгледаха, когато викнах доста силно: „*Добре!*" Неколцина от по-старите журналисти се усмихнаха. Вече бях чули или отгатнали. Бях станал един от тях.

Не ми беше нужно много време, за да си спомня колко обичах да пиша във вестника още от ученическите дни. А сега бях в истински вестник, където тракаха пишещите машини (да, ръчни пишещи машини) и навсякъде миришеше на печатарско мастило. Пет месеца след като бях започнал, получих възможност за своя първи „удар". Трябваше да отразя дейността на правителството, което скоро доведе до първата, подписана от мене уводна статия. Това беше вълнуващо, радостно преживяване! Мисля, че само вестникарски репортер може да оцени това, което изпитах в онези дни - непрекъсващо чувство на въодушевление. Нищо не успя да надмине това усещане, освен трепета и възторга ми, когато зърнах за пръв път името си на корицата на една книга.

Някои приятели ме посъветваха да не включвам в настоящата книга нищо по този въпрос. Казаха, че престижът ми в очите на хората ще падне, а достигащото до тях чрез моя глас ще бъде

ощетено, ако призная, че съм бил разтърсен да видя името си, напечатано на корицата на издадена книга.

Подозирам, от мен се очаква да се преструвам, че съм много blase от тези неща, че нито едно от тях вече не ми прави впечатление, че стоя над всичко това - защото като духовен вестносец, би трябвало *да се чувствам така*. Но аз не мисля, че като духовен вестносец не бих могъл да изпитам щастие от онова, което правя, да се разпадна на парченца от трепет и възторг, като видя, че то върви толкова добре. Струва ми се, че духовното просветление не се измерва с това колко малко ви засяга отплатата за вашето его, а от това доколко вие сте *зависими* от нея по пътя си към мир и щастие.

Егото само по себе си не е нещо лошо - освен егото, което води до самозабрава. Добре бихме сторили да сме нащрек към едно его, което взема връх над нас, но можем да посрещнем като добре дошло едно его, което ни тласка напред.

В живота си ние вечно се втурваме напред към своето следващо най-голямо постижение. Егото, както и всичко друго в живота, за нас е Божи дар. Бог не ни е дал нищо, което да не е скъпоценност и дали то ще се прояви така в нашия жизнен опит зависи само от начина, по който го използваме.

Убеден съм, че егото, както и парите, си е спечелило лошо име. Получило е лоша слава. Но не егото, или парите, или властта, или необузданото сексуално удоволствие са нещо лошо. Лошото се крие в *злоупотребата* с тези неща, която не ни носи полза, не ни говори за това Кой Сме Ние Въсщност. Ако тези неща, в същността си и сами по себе, биха били нещо лошо, защо щеше Бог да ги сътвори?

Тъй че не чувствам нищо нередно в това да призная какъв трепет и възторг изпитах, като видях за пръв път името си под уводната статия във вестник The Evening Capital, както и - какъв трепет и възторг изпитвам и до днес всеки път, когато видя името си на корицата на една нова книга - дори когато се чувам вече да казвам, че тези книги не са написани *от* мене, а *чрез* мене.

Ти написа тези книги и е съвършено редно да кажеш, че си го направил. Нито за тебе, нито за когото и да било Друг не е необходимо да крие светилото си под шиник. Отбелязвал съм това и по-рано. Ако не се научиш да отдаваш признание на себе си за това Кой Си Ти и какво си направил, никога няма да отдадеш признание и на другите за това Кой Са Те и какво са направили.

Вярно е, че аз те вдъхнових, за да поставиш тези принципи в центъра на книгите си, които ще бъдат отпечатани. Вярно е, че ти подказвах думите, с които пишеше. Но нима това накърнява стойността на постижението ти? Ако е така, не би трябвало да славиш Томас Джеферсън за това, че е написал Декларацията за Независимостта, Алберт Айнщайн - че е формулирал теорията за относителността, нито Мадам Кюри, Моцарт, Рембранд, Мартин Лутер Кинг, Майка Тереза или когото и да било друг, който е направил нещо забележително в историята на човешкия род, защото *Аз съм вдъхновил и всекиго от тях*.

Сине Мой, не мога да ти кажа на колко много хора съм подказал чудесни думи, за да пишат с тях, а те никога не са ги използвали, за да напишат нещо. Не мога да ти кажа на колко много хора съм подказал чудесни песни, за да ги изпеят, а те никога не са ги изпели. Искаш ли да изброя хората, на които съм поднесъл дарове, а те никога не са ги използвали?

Ти използва даровете, които ти поднесох, и ако това не те доведе до възторг и трепет, не зная какво друго би могло да го стори.

Ти намираш начин да повдигнеш самочувствието на хората, точно когато са изкушени да се чувстват най-зле.

Само на онези, които се вслушат в гласа Ми, приятелю. Само на онези, които се вслушат. Ще бъдеш удивен, ако знаеш колко много хора са се уловили в капана на нямам-добро-самочувствие или в мрежите на системата не-вярвам-на-себе-си.

Хитрият номер е не да правиш онова, което правиш, търсейки признание, а да изразиш ясно Кой Си Ти. А признанието за това Кой Си Ти, на свой ред, не отслабва, а усилва желанието ти да преживееш това още по-пълноценно.

Истинският Майстор добре го знае и точно затуй истинският Майстор отдава признание на всекиго за това Кой Е Той Всъщност и окуражава другите да отдават същото признание на самите себе си и никога да не отричат, в името на скромността, най-прекрасната страна на Своето Аз.

Исус възвести идването си и заяви кой е по недвусмислен начин, така че да го чуят всички, които имат уши да слушат. Така прави и всеки Майстор, стъпил на вашата планета.

Затова обяви кой си. Възвести кой си. А след това превърни в плът и кръв онова, което си обявил.

Пре-сътвори Своето Аз наново във всеки момент от течащото Сега в най-величествената проява на най-възвишеното прозрение, което някога си имал за това Кой Си Ти. Така и Аз ще бъда прославен, защото славата Божия е *твоята* слава, изразена наистина по чудесен начин.

Знаеш ли кое ми харесва у Тебе? Ти разрешаваш на хората да изпитат усещанията, които винаги са искали да изпитат, да се чувстват така, както винаги са искали да се чувстват. *Ти караш хората да се върнат към себе си.*

Затова са приятелите.

Как биха могли хората да не бъдат оптимисти - и по отношение на себе си, и по отношение на света - щом някой като Тебе е близо до тях?

Сега ще бъдеш изненадан.

Хубаво, аз винаги съм бил оптимист, дори преди да Те позная, както Те познавам сега. Дори когато си мислех, че Бог е един гневен, сипещ наказания Бог, все пак ми изглеждаше, че той е на моя страна. Израснах, *мислейки* така, защото *бяха ме учили* така. В края на краищата аз бях едновременно и католик, и американец. Кой може да надмине това? Като бяхме деца, ни казваха, че католическата църква е единствената истинска църква. Казваха ни и че Бог гледа с особена благосклонност на Съединените Щати. Дори на монетите си отпечатахме надписа „Доверяваме Се На Бога“ и в Клетвата за Вярност към знамето си обявихме, че сме „...one nation under God!...”

Считах, че съм много щастлив човек - бидейки роден в най-добрата вяра, в най-добрата страна. Как бих могъл да сгреша в нещо, което правя?

Но точно това учение за превъзходство причини толкова много нещастие на вашия свят. Идеята, дълбоко вкоренена у някой народ, че е в някакъв смисъл „по-добър“ от другите, може да вдигне допълнително самочувствието и самоувереността му, но мисълта: „Как бих могъл да сгреша в нещо, което правя?“ твърде често се превръща в: „Как може да бъде погрешно нещо, сторено от нас?“

Това вече не е самоувереност, а опасна главня, разпалваща надменност и позволяваща на цялото население в една страна да вярва, че е право, независимо от това какво говори или прави.

Хора от различни вероизповедания и националности са вярвали в това и са го проповядвали години наред. Тъй у тях се е породило чувство за добродетелност и непогрешимост, толкова силно, че е притъпявало чувствителността им към други изживявания, включително и към унизителните страдания на другите.

Ако съществува едно единствено нещо, чието отстраняване от вашите многообразни културни митове би ви било много полезно, то е представата, че чрез някакви свои магически качества и съставки сте създадени по-добри от някои други човешки същества; че принадлежите към висша раса или висша вяра, по-добра страна или по-добра политическа система, превъзхождащ другите начин на живот или път на развитие.

Казвам ви: денят, в който ще накарате вашите култури да направят това, е денят, в който ще промените света.

Думата „по-добър“ е една от най-опасните думи в речника ви, надмината само от думата „прав“. Те двете са свързани, защото щом помислите, че сте по-добри, вече започвате да мислите и че сте прави. Но аз не съм превърнал нито една етническа или културно обособена група в свой избран народ и не съм превърнал нито една пътека, която води към Мене, във вярната пътека. Не съм отличил никоя нация или религия с особено благоволение, нито пък съм дал на някой пол или раса превъзходство над друг.

О, Боже мой, моля Те, *би ли повторил това?* Моля Те, *би ли го казал отново?*

Не съм превърнал нито една етническа или културно обособена група в свой избран народ и не съм превърнал нито една пътека, която води към Мене, във вярната пътека. Не съм отличил никоя нация или религия с особено благоволение, нито пък съм дал на някой пол или раса превъзходство над Друг.

Каня всеки свещеник, всеки жрец, всеки равин, всеки учител, всеки проповедник, всеки гуру, всеки Майстор, всеки президент, всеки министър-председател, всеки крал, всяка кралица, всеки лидер, всяка нация, всяка политическа партия да публикува едно официално изявление, което ще излекува света: **НАШИЯТ ПЪТ НЕ Е ПО-ДОБЪР, А САМО ПО-РАЗЛИЧЕН.**

Лидерите никога не биха могли да кажат това. Партиите никога не биха могли да го обявят. За Бога, папата също *никога не би го заявил*. То би срутило изцяло основите на римокатолическата църква!

Не само на църквата, а и на много религии, сине Мой. Както вече отбелязах, повечето религии основават своето първо послание върху идеята, че е верен единствено техният път, върху вярата, че всеки Друг път носи риска да доведе до вечно проклятие. Така, за да ви привлекат, религиите използват страх, а не любов. Ала това би било последното основание, с което бих ви призовал да дойдете при Мене.

Мислиш ли, че религиите някога *биха могли* да се съгласят, да потвърдят това? Мислиш ли, че нациите някога *биха могли* да провъзгласят това? Мислиш ли, че политическите партии някога *биха могли* да превърнат това официално изявление в своя платформа?

Още веднъж ще кажа: светът би се променил за една нощ, ако го направят.

Може би тогава бихме спрели да се убиваме един друг. Може би тогава бихме спрели да се мразим един друг. Може би тогава бихме спрели Косово и Освиенцим, безкрайните религиозни войни в Ирландия, горчивите расови сблъсъци в Америка, етническите, класови и културни предразсъдъци в различни краища на света, предразсъдъци, които водят до толкова много жестокости и страдания.

Може би тогава бихте могли да направите всичко това.

Може би тогава бихме били сигурни, че никога повече няма да има някой като Матю Шепард, пребит безмилостно и оставен да умре, вързан за една ограда край обор в Уайоминг, защото е бил хомосексуалист.

Можеш ли да кажеш нещо във връзка с хомосексуалистите? Питат ме отново и отново навсякъде по света, на лекции, като се появявам и като слизам от катедрата: „Няма ли да кажете нещо за спирането, веднъж завинаги, на насието, жестокостта и дискриминацията по отношение на хомосексуалистите - мъже и жени?" Толкова голяма част от всичко това се върши в Твое име. Толкова голяма част от това бива оправдавано с Твоето учение и Твоите закони.

Казвал съм вече и отново ще кажа; *Не съществуват форма и начин за изразяване на чиста и вярна любов, които са нередни.*

Не бих могъл да го изразя по-недвусмислено.

Но как би определил чистата и вярна любов?

Тя се стреми да не навреди никому и да не нарани никого. Тя се стреми да избегне възможността някому да бъде нанесена вреда и някой да бъде наранен.

Как можем да се надяваме, че ще разберем дали някой друг би могъл да бъде наранен от изразяването на любов?

Може да не сте в състояние да го разберете във всеки отделен случай. И когато не можете да го разберете, значи не можете да го разберете.

Подтиците ви са чисти. Намеренията ви са добри. Любовта ви е вярна.

Но в повечето случаи можете да го разберете и в повечето случаи го разбирате.

В тези случаи ви е ясно как изразяването на любов може да нарани другия, да му причини болка. В тези случаи би било добре да се запитате:

Какво би причинила сега любовта!

Не само любовта към настоящия обект на вашата привързаност, а също така и любовта към всички други.

Но подобно „основно правило“ би могло да ни попречи да обичаме когото и да било! Винаги ще се намери някой, който да се оплаче, че ще бъде наранен от нещо, което някой ще направи в името на любовта.

Да. Нищо не е причинило повече болка сред вашия род от онова, което всъщност би трябвало да я лекува.

Защо е така?

Защото не разбирате какво е любов. А какво е любов?

Тя е нещо без условия, без граници и без нужда.

Тъй като е без условия, тя не изисква нищо, за да бъде изразена. Не изисква нищо в отплата. Не извлича нищо от връзката.

Тъй като е без граници, тя не поставя граници, ограничения пред другия. Не познава край, а продължава вечно. Не среща прегради, бариери.

Тъй като няма нужди, не търси да вземе нищо, което не е дадено свободно, на драго сърце. Не се стреми да задържи нищо, тъй като не желае да бъде задържана. Не се стреми да даде нищо, което не е дадено с радост.

И е свободна. Любов е онова, което е свободно, защото свободата е същността на Бога, а любовта е изразеният Бог.

Това е най-красивото определение, което някога съм чул.

Ако хората го разберат и го преживеят, всичко ще се промени. Ти имащ възможност да им помогнеш да го разберат и да го преживеят.

Тогава трябва първо самият аз да го разбера по-добре. Какво имаш предвид, като казваш, че „любовта е свобода“? Свобода да се прави какво?

Свобода да изразиш най-радостната част от това Кой Си Ти Всъщност.

Коя е тази част?

Частта, която знае, че ти си Едно Цяло с всичко и всички.

Това е истината за твоето съществуване и онази страна на Твоето Аз, която ти се стремиш да изразиш най-настойчиво и сериозно.

Ние *наистина* се стремим да я изразим всеки път, когато се свържем с някого, с когото изпитваме това чувство за Едно Цяло. А трудността идва оттам, че можем да изпитваме това чувство за Едно Цяло с повече от един човек.

Наистина. Едно високо развито същество изпитва това чувство към всекиго, и то - непрестанно.

Как да се измъкнем от това?

Дай да видим дали разбирам въпроса. Как да избягаме от чувството, че сме Едно Цяло с всекиго, и то - непрестанно?

Да. Как можем да направим това, без да попаднем в беда, без да си създадем неприятности?

Каква беда? Какви неприятности?

Всякакъв вид неприятности! Нежелана любов, незадоволени очаквания, ревниви партньори - наречи ги, както щеш.

Ти поставяш на обсъждане една тема, която ще разкрие основната причина за цялата мъка и болка, окръжаващи на вашата планета изживяването, наречено „любов“, основната причина, поради която считате, че е толкова трудно да се обичате един Друг и основната причина, поради която считате, че е толкова трудно да обичате Бога.

Прекрасно е, че поставяш тази тема на обсъждане точно тук, защото Третата Стъпка в създаването на вярно и дълготрайно приятелство с Бога е:

Обичай Бога.

Осем

Ако хвърлим поглед назад, ще видим, че първите три стъпки към Бога са: Познай Бога, Довери се на Бога, Обичай Бога.

Правилно.

Всеки обича Бога! Последната стъпка трябва да е лесна.

Ако е тъй лесна, защо на толкова от вас им е тъй трудно да я направят?

Защото не знаем „какво значи“ да обичаме Бога, да Те обичаме.

А то е, защото не знаете какво значи да се обичате *един друг*.

Третата стъпка не може да бъде лесна на планета, където ни се е чуло, ни се е видяло, че можеш да обичаш някого без нужда, където безусловната любов на хората един към друг е рядкост и където се счита, че да обичаш всички безгранично е „погрешно“.

Човешките същества са създали начин на живот, при който да бъдеш непрестанно Едно Цяло с всички останали *наистина* ще ти докара неприятности и „беля на главата“. Ти току-що спомена главните причини за тази „беля“, за тези неприятности.

1. Бедност, нужда.

2. Очакване.

3. Ревност.

Не можете да изпитвате истинска обич един към друг, ако едно от тези неща е налице. И с положителност не можете да обичате Бог, който се отдава на някое от тях, още по-малко - ако се отдава и на трите. Но точно такъв е Богът, в когото вярвате, и щом сте провъзгласили, че отношението му към тези три неща е достойно за един Бог, значи то би трябвало да е достойно и за вас. И ето че при тези условия вие се опитвате да създадете и задържите любовта си един към друг.

Учили са ви, че Бог е ревнив, има огромни очаквания и е толкова беден, нуждаещ се, че ако не поискате да ви обича, ще ви накаже с вечно проклятие. Днес тези учения са част от вашата културна история. Те са толкова дълбоко вкоренени в психиката ви, че изтръгването им оттам би било тежка задача. И въпреки това, ако не го сторите, никога няма да изпитате истинска любов един към друг, а още по-малко - към Мене.

Какво можем да направим?

За да решите проблема, трябва най-напред да го разберете. Нека хвърлим поглед последователно върху всяка от отделните части на този основен проблем.

Бедността, нуждата е най-могъщият убиец на любовта, който някога е съществувал. Но повечето членове на вашия род не познават разликата между любов и нужда и така често смесват двете - ежедневно, ден след ден.

„Нужда“ има, когато си представяте нещо извън себе си, което сега нямате и което изисквате, за да бъдете щастливи. И понеже вярвате, че то ви е нужно, ще направите горе-долу всичко, за да го получите.

Стремите се да придобиете онова, от което мислите, че се нуждаете.

Повечето хора придобиват онова, от което мислят, че се нуждаят, чрез размяна, търговия. Те разменят онова, което вече имат, за онова, което се стремят да имат.

И наричат този процес „любов“.

Да, обсъждали сме вече този въпрос.

Наистина, обсъждали сме го. Но нека направим сега крачка напред, защото е много важно да разберем как сте стигнали до тази представа за любовта.

Въобразявате си, че това е начинът да покажете любовта си един към друг, защото са ви учили, че и Бог показва по този начин любовта си към вас.

Бог е изобретил една търговска сделка: ако Ме обичаш, ще те пусна на небето. Ако не ме обичаш - няма. Някой ви е казал: такъв е Бог - и ето че вие самите сте станали такива.

Така е, както Ти каза: което е достатъчно добро за Бога, е достатъчно добро и за мене.

Точно така. Тъй сте създали своята човешка митология, една история, която преживявате ден след ден: любовта е обвързана с условия. Само че това не е истина, а мит. То е част от вашата

културна история, а не част от Божията действителност. Бог няма нужда от нищо и затова не изисква нищо от вас.

Как би могъл Бог да има нужда от нещо? Бог е Цялото-в-Цялото, Всичко, Неподвижният Двигател, Изворът на всичко, от което бихте си представили, че Бог има нужда.

Да разберете, че Аз имам всичко, съм всичко и не изисквам нищо, е част от това да Ме познаете.

Първата стъпка към приятелството с Бога.

Да. Щом веднъж истински Ме познаете, ще започнете да рушите мита си за Мене. Ще промените представата си за това кой съм Аз и какъв съм Аз. Това е началото на преобразяването. До това ще ви доведе приятелството с Бога. То ще ви преобрази.

Разтърсен съм от това! Никой никога не ми е обяснявал нещата толкова просто, толкова ясно.

Тогаваш слушай внимателно, защото тук всичко ще придобие най-голяма яснота.

Създадени сте по Божи образ и подобие. Винаги сте разбирали това, защото тъй сте били и възпитани. Но сте се заблудили за това какъв е Моят образ и подобие. Оттам сте се заблудили и за това какъв може да бъде и вашият образ и подобие.

Въобразявате си, че съм Бог, който има нужди, а сред тях - и нуждата непременно да Ме обичате. (Сега някои от вашите църкви се опитват да ме обрисуват така, като че ли не се *нуждая* от вашата любов, а само я желая. Според тях, просто Моето желание е да ме обичате, но никога няма Казах, че си се стремил да изживееш Кой Си Ти чрез другите, вместо, да им дадеш възможност да изживеят Кой Са Те чрез тебе.

Това е може би най-важното нещо, което си ми казвал когато и да било.

Това е откровено интуитивно изказване. Какво значи това? Не разбирам какво значи.

Много от най-важните изказвания в живота са интуитивни. Знаем, че са верни, преди да разберем защо и как. Те идват от по-дълбоко разбиране, което превъзхожда свидетелство и доказателство, логика и разум, както и всички онези инструменти, с чиято помощ се опитваме да решим дали нещо е вярно или не, а чрез това - и дали е важно. Понякога знаеш, че нещо е важно, просто защото ти е „звъннало“. То носи в себе си чистия „звън на истината“.

През целия си живот съм вярвал на онова, което другите са казвали за мене. Променил съм си поведението, преобразявал съм своето аз, за да променя онова, което другите са казвали за мене, за да променя онова, което лично са ми казвали за самия мен. Буквално съм изживявал себе си чрез другите, точно както го каза Ти.

Повечето хора го правят. Но когато постигнеш майсторство, ще даваш възможност на другите да изживеят Кой Са Те чрез тебе. Така ще разбереш, че някой е Майстор, като го видиш: Майстор е оня, който *те* вижда.

Майсторът те връща към твоето Аз, защото Майсторът те разпознава. Това значи, че Майсторът те познава отново. А чрез това и ти самият разпознаваш, т. е. познаваш отново своето Аз. Ти познаваш отново своето Аз като оня, Който Си Всъщност. После предаваш това и на другите. *Ти* вече си станал Майстор и повече не ти е нужно да се стремиш към опознаване на своето Аз чрез други, а си избрал да дадеш възможност на другите да познаят себе си чрез тебе.

Затова бях казал, че истински Майстор не е оня, който има най-много ученици, а оня, който създава най-много Майстори.

Как мога да изживея чрез собствен опит истинността на това? Как мога да спра да чакам потвърждение отвън и да намеря всичко, необходимо, за да бъда щастлив, вътре в себе си?

Проникни вътре в себе си. За да разбереш какво има вътре, влез вътре. Ако не влезеш вътре, ще останеш без нищо, без това познание.

Ти беше казал това и по-рано.

Наистина, и по-рано съм споделял с тебе всички тези неща. Цялата тази мъдрост вече ти е била дадена. Можеш ли да си представиш, че бих те карал да чакаш, за да чуеш най-великите истини? Защо бих държал тези неща в тайна?

Ти вече си ги чувал не само в предходните си разговори с Бога, ти си ги чувал и навсякъде около себе си. Тук не се разкрива нищо, освен факта, че всичко това вече ти е било разкрито.

Дори и ти си се разкрил пред самия Себе Си. И това разкриване, това откровение, което ти е било дарено, лежи дълбоко вътре в душата ти.

Щом веднъж го зърнеш бегло, щом веднъж го изпиташ дори за миг, веднага ще ти стане съвсем ясно, че нищо извън тебе не може да се сравни с онова, което е вътре в теб; че нито едно усещане, което получаваш от външни подтици или извори, не прилича на пълното блаженство от общуването със себе си, вътре в себе си.

Пак ще ти кажа, вътре в себе си ще намериш блаженство. Там ще си спомниш отново Кой Си Ти и там ще изпиташ отново, че не ти е нужно нищо извън твоето Аз.

Там ще видиш своя образ, по Мое подобие.

И в тоя ден ще отпадне нуждата ти от каквото и да било Друго и накрая ще бъдеш способен на истинска любов, да обичаш истински.

Говориш с такава сила, благосклонност и красноречие. Толкова често притаявам дъх, като те слушам. Но кажи ми пак как мога да вляза вътре. Как мога да позная себе си като същество, което няма нужда от нищо извън себе си?

Просто остани безмълвен. Бъди със своето Аз в тишината. Прави това често. Прави го ежедневно. Дори ежечасно по малко, ако можеш.

Просто спри. Спри да правиш нещо. Спри да мислиш нещо. Просто „бъди“, „съществувай“ за малко. Дори само за миг. Това може да промени всичко.

Отделяй по един час призори и го дарявай на своето Аз. Посрещай там своето Аз, в свещения миг. После започни деня си. Ще бъдеш съвсем различен човек.

Говориш за медитацията.

Не се оставяй да те улавят с етикети или с начини за постигане на нещата. Това са правели религиите. Това се опитват да правят догмите. Недей да лепиш етикет или да установяваш правила.

Това, което наричаш медитация, не е нищо повече, от това да останеш насаме със Себе Си, а оттам - и да *бъдеш* в крайна сметка сам Себе Си.

Можеш да го направиш по много начини. За някои от вас то може да изглежда като това, което наричаш „медитация“ - което значи да седиш тихо и мълчаливо. За други може да изглежда като да се разхождаш сам сред природата. Да търкаш с четка каменния под, лазейки на ръце и колене - това също може да бъде медитация, както са открили мнозина монаси. Други, дошли отвън в манастира, като зърнели тази работа, си мислели: ох, какъв тежък живот! А пък монахът е бил дълбоко щастлив, потопен дълбоко в мир. Не е гледал как час по-скоро да се отърве от търкането на пода, гледал е да намери още един под за търкане! Дай ми още една четка! Дай ми още един час да лазя на ръце и колене, с нос на десетина сантиметра над калдаръма. Аз пък ще ти дам най-чистия под, който някога си виждал! А пък душата ми през това време ще се пречисти. Ще се пречисти от всякакви мисли за щастие, което изисква нещо извън нея.

Служенето, работата може да бъде задълбочена форма на медитация.

Добре де, да кажем, че нямам нужда да получа от никого нищо, за да бъда истински щастлив. Няма ли това да ме направи враг на обществото?

Обратно, то ще те свърже с обществото повече от всякога, защото сега ще виждаш ясно, че нямаш какво да губиш! *Нищо не ви пречи повече да изпитвате обич един към друг от мисълта, че имате какво да губите.*

По същата причина ти е трудно и страшно да изпитваш обич към Мене. Казано ви е било, че ако не Ме обичате по точно определен начин, в точно определено време, по точно определена причина, Аз ще се разгневя. Понеже, както са ви казали, Аз съм ревнив Бог и няма да приема обичта ви, изразена по някакъв друг начин или форма, освен по този, който Аз изисквам.

Нищо не би могло да бъде по-далеч от истината, но и истината никога не е била по-далече от вашето съзнание.

Аз нямам нужда *вие* да правите нещо за Мене и затова не търся, не желая, не изисквам нищо *от вас*. Обичта ми към вас не познава условия и граници. Ще се върнете на Небето, независимо от това дали сте Ме обичали по верния начин. Не съществува друга възможност, освен да се върнете на Небето, защото няма къде другаде да отидете. Така вашият вечен живот е осигурен и вашата вечна отплата е обезпечена.

Ти беше казал в *Разговори с Бога*, че дори и когато човек прави любов, когато изпитва сексуален екстаз, това може да бъде форма на медитация.

Точно така.

Но това не значи, че човек остава насаме със себе си. По-скоро изглежда, като че ли е с някой друг.

Тогава ти не знаеш какво значи да бъдеш наистина влюбен. Защото, когато си истински влюбен, от двамата ви в стаята е останал само един. Онова, което е започнало като среща и връзка с Друг, се е превърнало в изживяването да бъдеш Едно Цяло - да бъдеш със Самия Себе Си. Наистина, това е единствената цел на сексуалното преживяване и на всяка форма на любов.

Ти имаш отговор за всичко! Надявам се да е така.

Какво става тогава с другите двамата „участници в любовта“ - очакванията и ревността?

Дори ако успеете да отстраните нуждата от връзката си един с друг и с Мене, може би ще ви се наложи да се преборите с очакванията. Това е състояние, в което живеете с представата, че някой друг трябва да изпълни в живота ви нещо по определен начин, да се прояви такъв, какъвто си го представяте, или такъв, какъвто мислите, че трябва да бъде. Както нуждата, така и очакванията са смъртоносни. Очакванията накърняват свободата, а свободата е същността на любовта.

Когато обичате някого, вие му предоставяте пълна свобода да бъде какъвто е, защото това е най-щедрият дар, който можете да му поднесете, а любовта винаги поднася най-щедрия дар.

Това е Дарът, който Аз ви поднасям, но вие не можете и да си представите, че ви го поднасям, защото не можете да си представите толкова голяма любов. И така сте решили, че трябва да съм ви дал свободата да правите само онова, което изисквам от вас.

Да, вашите религии казват, че Аз ви давам свободата да вършите каквото искате, да направите всеки избор, който бихте желали. Но пак ви питам: ако ви подложат на безкрайни мъки и ви прокълнат за вечни времена само затова, че сте направили избор, който не съм искал да направите, значи ли това, че съм ви направил свободни? Не. То значи само, че съм ви направил способни. *Способни* сте да направите всеки избор, който пожелаете, но не сте *свободни* да го сторите. Не - ако се безпокоите за резултата и за последиците от избора си. А, разбира се, всички вие се безпокоите за това.

Тъй че, ето как сте построили представата си: ако ви осигуря отплата на небето, ще очаквам да вършите всичко така, както Аз го искам. И наричате това Божия любов. А после се поставяте взаимно в състояние на подобни очаквания и наричате това любов. Само че в нито един от двата случая това не е любов, защото любовта не очаква свободата на другия да бъде накърнена, а свободата не познава ограниченията на очакването.

Когато не изисквате от някого да се покаже такъв, какъвто си представяте, че ви е нужно той да бъде, това значи, че сте се отказали от очакванията си. Очакванията ви са изхвърчали навън през прозореца. Тогава вие обичате някого точно такъв, какъвто е. Но това може да стане само тогава, когато обичате и своето Аз точно такава, каквото е. А *това* на свой ред може да стане само ако обичате и *Мене* точно такъв, какъвто съм *Аз*.

За да сторите това, трябва да Ме познаете такъв, какъвто съм, не такъв, какъвто Сте си представяли, че съм.

Ето защо първата крачка към изграждането на приятелство с Бога е да познаем Бога, втората крачка е да се доверим на Бога, а третата крачка е да обичаме Бога, когато сме познали и на когото сме се доверили. Ще го направите, ако се отнасяте към Бога като към *някого*, когото познавате и на когото се доверявате.

Можете ли да обичате Бога без условия? Това е големият въпрос. Може би през цялото време сте си мислили, че въпросът е Дали Бог може да *ви* обича без условия, а всъщност големият въпрос е

Дали вие можете да обичате *Бога* без условия. Защото можете да получите Моята любов само по начина, по който Ми дарявате вашата.

О, божичко, това твърдение има огромна сила. Отново ще Те помоля да го повториш. Не бих го оставил просто ей тъй да мине край ушите ми.

Можете да получите любовта на Бога само по начина, по който му дарявате вашата.

Допускам, че това е също толкова вярно и за човешките взаимоотношения.

Разбира се. Можеш да получаваш любовта на другите само по начина, по който им даряваш своята. Те могат да те обичат по свой начин, колкото си щат, докогато си щат. Но ти можеш да получиш любовта им само по твоя начин.

Не можеш да изживееш онова, което не позволяваш и на другите да изживеят.

А това ни довежда до последната част на този отговор: ревността.

Изхождайки от решението си да обичате Бога ревниво, вие сте създали и мита за Бога, който ревниво ви обича.

Почакай за минута. Казваш, че Те ревнуваме?

А откъде, мислиш, е дошла представата ви за един ревнив Бог?

Опитвали сте се с всички сили да обсебите Моята любов. Опитвали сте се да станете единствените ѝ притежатели. Предявявали сте претенции върху Мене и сте го правили по порочен начин. Заявявали сте, че Аз обичам вас и *само* вас. *Вие* сте избраният народ, *вие* сте нацията под крилото на Бога, *вие* сте единствената истинска църква! И сте много ревниви към привилегированото положение, до което сте успели да се доберете. Ако някой заяви, че Бог обича еднакво всички народи, приема всички вероизповедания, прегръща всяка нация, наричате това богохулство. Казвате, че е богохулство Бог да обича по какъвто и да било начин, различен от оня, по който твърдите, че Бог може да обича.

Джордж Бърнард Шоу е казал, че всички велики истини започват като богохулство.

Той беше прав.

Този, яхнат от ревността вид любов не е начинът, по който Аз ви обичам, а начинът, по който вие сте възприемали любовта Ми, защото това е и начинът, по който вие сте Ме обичали.

Това е също и начинът, по който сте се обичали един Друг, а той ви убива. Казвам го в буквалния смисъл на думата. Известно е, че се убивате един друг или се самоубивате от ревност.

Ако обикнете някого, казвате му, че трябва да обича вас и само вас. Ако обича друго, ставате ревниви. Но с това не започва и не свършва всичко. Защото вие изпитвате ревност не само към другия, а и към работата, хобито, децата и всичко друго, което отвлича от вас вниманието на любимия. Някои от вас могат да го ревнуват от кучето му или от игра на голф.

Ревността приема много форми. Има много лица. Нито едно от тях не е красиво.

Зная. Веднъж, в миг на ревност към една жена на име Дон, в която бях дълбоко влюбен, изразих пред нея това чувство, а тя кротичко ми отвърна: „Нийл, това не е най-привлекателната ти страна.“

Никога не го забравих. Беше изречено тъй простичко, без бурни чувства. И бе улучило точно същността на нещата. Нямах нито спор за онова, което току-що бях казал аз, нито по-нататъшно обсъждане на онова, което току-що ми беше казала тя. Не беше казала, а просто бе изхвърлила тази мисъл вън от стаята. Беше разтърсващо.

Дон ти поднесе голям подарък.

Да, направи го. И все пак ми е било трудно да победея ревността. Точно когато си помисля, че съм се отървал от нея, тя се връща, още по-силна. Като че ли се *притаява*, за да не усетя, че е тук. Всъщност, кълна се, че я *няма*. И тогава, *бум*, тя излиза наяве. Мисля, че вече я чувствам по-слабо, но ще излъжа, ако кажа, че никога не я усещам.

Ти се бориш с нея и това е достатъчно. Ти я разпознаваш, нея и истинската ѝ природа, и това е добре.

Но как да се отърва от нея? Познавам хора, които напълно са се освободили от нея. Как са го направили? И аз искам да го направя!

Искаш да кажеш, че изпитваш ревност към хора, които са се освободили от ревността? Това звучи доста забавно.

Мило, хитро. Колко си ми мил и хитър! Знаеш ли това?

Знам, разбира се. Какво, мислиш, ме кара да продължавам?

Добре де, а какъв е отговорът?

Освободи се от представата, че щастието зависи от нещо извън самия тебе и ще се освободиш от ревността. Освободи се от мисълта, че в любовта става дума за онова, което си дал и онова, което си получил в замяна, и ще се освободиш от ревността. Освободи се от претенциите си върху другия, върху неговото време, енергия, възможности или любов, и ще се освободиш от ревността.

Добре, но как да направя това?

^

Живей си живота с нова задача. Разбери, че целта му няма нищо общо с онова, което ще извлечеш от него, а само с онова, което ще вложиш в него. Тъй е и във връзките между хората.

Целта на живота е да пресътвориш отново своето Аз в следващата най-величествена представа на най-възвишеното прозрение, което някога си имал за своята същност, и тъй да покажеш Кой Си Ти. Това значи да възвестиш и станеш, да изразиш и изпълниш, да изживееш и познаеш своето истинско Аз.

Това не изисква нищо от другите хора в живо--та ти и в частност - от другия човек. Точно затуй можем да обичаме другите, без да изискваме нещо от тях.

Идеята, че трябва да изпитваш ревност към времето, през което този, когото обичаш, играе голф или работи в канцеларията, или е в прегръдките на Друг, е идея, която може да ти хрумне само ако си представяш, че твоето щастие се накърнява, когато обичаният от тебе човек е щастлив.

Или че щастието ти зависи от това любимият ти винаги да е с тебе, вместо да бъде с друг или да върши нещо друго.

Точно така.

Но спри за минута. Мислиш ли, че не би трябвало да ревнуваме, дори когато любимият е в прегръдките на друг? Мислиш ли, че изневярата е в реда на нещата?

Не съществува нещо, което е или не е в реда на нещата. Съществува набор от правила и мерки за нещата, който ти си измисляш. Създаваш го - променяш го - в хода на своя живот.

Някои казват, че това е основният проблем в днешното общество; че ние сме духовно и обществено безотговорни. Променяме своите ценности в мига, когато това е нужно и както е нужно, за да съответстват на нашите цели.

Правите го, разбира се. Такъв е животът. Ако не го правехте, животът нямаше да следва своя ход. Никога нямаше да постигнете какъвто и да било напредък. Наистина ли искате да останете, вечно в плен на старите си ценности?

Някои хора искат това.

Искат да бесят жените на площадите, наричайки ги вещици, както са правили преди няколко поколения? Искат църквите им да изпращат войски на кръстоносни походи, за да убиват хиляди хора, понеже не признавали едничката и единствена права вяра?

Но Ти използваш исторически примери, изникващи от изтласкани вече, заменени с други, ценности, а не примери, изхождащи от старите, традиционни ценности. Ние сме възпитани да се държим в духа на техните предписания.

Така ли сте възпитани? Вгледал ли си се напоследък във вашия свят? Но това вече е друга тема. Нека си останем при първата.

Промяната, обновяването на ценностите е знак за зрялост на обществото. Израстваш в по-широк вариант на своето аз. Ти променяш, обновяваш ценностите си непрестанно, като събираш нова информация, като трупаш нов жизнен опит, като обмисляш и обсъждаш нови идеи и откриваш нови пътища за разглеждането на нещата и като даваш нови определения за това Кой Си Ти.

Това е признак на израстване, не на безотговорност.

Позволи **ми** да го кажа направо. Нима е признак на израстване да считаеш, че всичко е наред, когато любимият ти човек се е озовал в прегръдките на друг?

Признак на израстване е да не допуснеш това да ти отнеме душевния мир. Да не допуснеш това да ти разруши живота. Нито пък заради това да сложиш край на живота си. Нито пък заради това да убиеш някого. Хората са правили всички тези неща. Дори сега някои от вас убиват други по тази причина, а повечето от вас убиват любовта по същата причина.

Хубаво, аз не съм привърженик на убийствата, но как любовта ти към някого няма да бъде убита, ако той обича друг и в същото време ти се кълне, че обича тебе?

Нима ако обича другия, това значи, че не обича тебе? Трябва ли да обича само тебе, за да приемеш, че любовта му е истинска и вярна? Така ли го разбираш?

Да, *нуесто* да остане! Точно тъй биха казали мнозина. Да, *нуесто* да остане.

Хич не е чудно, че ви е толкова трудно да приемете един Бог, който обича всички ви еднакво.

Е добре де, ние не сме богове. Повечето от нас имат нужда от известна увереност в света на чувствата си. А без нея, без съпруг или любим, който да я осигури, любовта ти може да умре, независимо дали го искаш или не.

Не любовта ти ще умре. Ще умре нуждата. Ще решиш, че този човек вече не ти е нужен. А всъщност вече няма да *искаш* да обичаш този човек, защото той ти причинява силна болка. Тъй че вземаш решение: не ми е нужно повече да ме обичаш. Върви си и обичай, когото щеш. Аз съм вън от играта.

Точно това се случва. Убиваш нуждата. Не убиваш любовта. В действителност някои от вас запазват любовта завинаги. Приятелите казват, че все още носите факела. И вие го носите! А светлината на любовта ви, пламъкът на страстта ви все още горят в сърцата ви - с толкова ярък блясък, че и другите отстрани могат да го видят. Но това не е лошо. Точно така би трябвало да бъде - като се има предвид кой и какво казвате, че сте, и какво заявявате, че сте избрали да бъдете.

И да смяташ, че ти вече никога не ще се влюбиш в някого, защото носиш факела на любовта към друг?

Защо да се разделиш с любовта към един, за да обичаш друг? Не можеш ли да обичаш едновременно повече от един човек?

Повечето хора не могат. Поне - не по този начин. Имаш предвид - сексуално?

Имам предвид - романтично. Имам предвид - като спътник в живота. Някои хора имат нужда от спътник в живота. Тъй е с по-голямата част от хората.

Трудността е в това, че повечето хора смесват любовта с нуждата. Мислят, че двете думи и двете преживявания са взаимозаменяеми. А те не са. Да обичаш някого и да имаш нужда от него са две неща, които нямат нищо общо.

Ти можеш да обичаш някого и едновременно с това да имаш нужда от него, но ти не го обичаш, *защото* имаш нужда от него. Ако го обичаш, защото имаш нужда от него, значи, че съвсем не си обичал него, а само онова, което ти е давал.

Ако обичаш другия заради онова, което е, независимо от това дали ти дава или не ти дава нещо, от което се нуждаеш, тогава ти наистина го обичаш. Когато няма нищо, от което *се нуждаеш*, тогава ти наистина *можеш* да обичаш човека.

Спомни си, че любовта *е* без условия, без ограничения, без нужди. Така ви обичам и аз. Само че вие не можете да си представите, че получавате такава любов, защото не си представяте и че можете да я изразите. Целият свят страда от това.

Сега, като се има предвид изявеното от вас желание да станете Високо Развити Същества, неверността, изневяратата, както я наричате, не е в реда на нещата. Защото тя просто няма да оказва въздействие. Тя няма да ви заведе там, където казвате, че искате да отидете. И то е, защото изневяратата означава да не бъдеш верен, да не живееш в истина, а нейде в дъното на душата си вие знаете и разбирате, че Високо Развитите Същества живеят, дишат и съществуват в истина и вярност - от начало до край, винаги. Истината, верността не *е* онова, което казват, че са, а онова, което са.

За да бъдеш Високо Развито Същество, трябва винаги да бъдеш верен, истински. Първо трябва да бъдеш верен на себе си, после - на другия и накрая - на всички други. А ако не си верен на себе си, не можеш да бъдеш верен на никой друг. Затова, ако обичаш друго, освен единствения, когото би искал да обичаш, трябва да го кажеш - както си е, открито, честно, прямо, ясно и незабавно.

И да очакваме, че това ще бъде приемливо?

От никого не се изисква да приеме каквото и да било. Във високо развитите връзки между Високо Развити Същества всеки просто живее със своята истина и всеки изразява истината, с която живее. Ако нещо се случи с някого, това просто се признава, ако нещо е неприемливо за някого, това просто се казва. Истината се споделя през цялото време - с всекиго и за всичко. Това се върши като прослава, не като признаване на вина.

Истината е нещо, което трябва да бъде прославяно, а не признавано.

Не можете да бъдете прославяни за истина, от която са ви казали, че трябва да се срамувате. А са ви казали, че трябва да се срамувате само от онова, от което са ви казали, че трябва да се срамувате, а то е - кого, и как, и кога, и по какъв начин обичате.

Казали са ви, че трябва да се срамувате от своите желаня, страсти и копнежи, от любовта си към всичко: от танците - до разбитата сметана или до другия човек.

И са ви казвали, че повече от всичко трябва да се срамувате от любовта си към своето истинско Аз. Но как бихте могли някога да обичате друг, ако се срамувате и не си позволявате да обичате оня, който очакваме да проявява любов?

Точно това е дилемата, пред която се изправяте при срещата си с Бога.

Как бихте могли да обичате Мене, ако не ви е позволено да обичате същността на това Кой Сте Вие? И как можете да видите и провъзгласите славата Ми, ако не можете да видите и провъзгласите своята собствена слава?

Ще ти кажа отново следното: всички истински Майстори са провъзгласявали своята слава, когато се поемали пътя на своята собствена истина. По тази пътечка тръгваш, когато обявиш, че оттук нататък непрестанно ще казваш истината - за всичко, на всекиго. И че ще *въплътиш в живота* си своята истина.

В това поето задължение място за невярност и изневяра няма. Да кажеш някому, че обичаш друг, не е изневяра. Това е честност. А честността е висша форма на любовта.

Ох, Боже мой! Ти го направи отново. Още нещо ще влезе в хладилника. Ще повториш ли това, ако обичаш?

Честността е висша форма на любовта. Ех, да можех да го запомня!

Прибери го в хладилника си.

Ха! И тъй, според Тебе излиза, че да бъдеш в прегръдките на друг, е в реда на нещата, стига да си го признаваш честно. Правилно ли съм го разбрал?

Свеждаш го до най-променливото му значение.

Добре де, ние, хората, обичаме да правим това. Обичаме да се залавяме за големите истини и да ги свеждаме към най-прости заключения. Тогава можем добре да поспорим за тях.

Разбирам. Това ли е тук твоето намерение? Искаш да спориш с Мене?

Не. Просто се опитвам да извлека от това малко мъдрост по моя колеблив, объркан начин.

Тогава би ти било полезно да се вслушваш във всичко, което казвам, и да поставяш всичките Ми думи в по-широк контекст, вместо да си съставяш мнение въз основа само на няколко от тях.

Приемам мърненето ти.

Приеми не мърненето, а съвета ми. Мърнене получава някой, направил грешка. А съвет получава някой, който търси напътствие.

Бог дава напътствия, не мърнене; тълкувание, не порицание.

Брей, брей...

Знам, знам. Отново невероятен афиш! Добре де, такъв *е!* Наистина е такъв!

Прави и лепи невероятни афиши - колкото си искаш. Прави и фланелки със същия надпис.

Извади думите наяве. Не се спирай пред нищо. Направи филм. Излез и по телевизията. Не се срамувай!

Понеже стигнахме дотам, не се срамувай и от любовта. Изхвърли от нея срама и го замени с прослава.

... може би искаш да сториш същото и със секса.

Хайде да не навлизаме и в това, иначе никога няма да получа отговор на въпроса си. Казваш ли наистина, че да бъдеш в обятията на друг е в реда на нещата, докато си го признаваш честно?

Казвам, че от твоето решение зависи дали това е в реда на нещата. Казвам, че докато партньорите в една интимна връзка не узнаят, че то се е случило, те не могат да преценят дали всичко между тях „е в реда на нещата“.

Казвам, че единственото, което няма място в една високо развита връзка, е лъжата - за каквото и да било. Казвам, че лъжата си е лъжа, било то като предписание, било то като пропуск. Казвам и, че след като веднъж завинаги цялата истина е изречена, решението ти дали ще обичаш някого, който е обичал или сега обича Друг, се основава в крайна сметка върху онова, за което заявяваш, че е най-подходящата и удобна форма за една връзка - а това в повечето случаи се основава върху представата ти за онова, което ти е нужно да получиш от другия, за да бъдеш щастлив.

Казвам^ че ако нищо не ти е нужно, тогава можеш да обичаш другия без условия, без каквито и да било ограничения. Можеш да му предоставиш пълна свобода.

Да, но не би могъл да имаш с него връзка⁴ за цял живот.

Не би могъл, освен ако би могъл. Майсторство се постига, когато това стане решение и избор, основани върху онова, което за теб е истина. Не върху онова, което Друг ти казва, че би трябвало да бъде истина. Нито върху онова, което обществото ви е провъзгласило за истина в текущото си споразумение относно връзката за цял живот, или пък върху онова, което чувстваш, че другите биха могли да си помислят за тебе.

Майсторите си позволяват свободата да правят всеки избор, който поискат- и предоставят същата свобода на онези, които обичат.

Свободата е основна идея в изграждането на живота където и да било, защото свободата е основната природа на Бога. Всички системи, които накърняват, ограничават, потъпкват свободата или извършват посегателства върху нея по какъвто и да било начин, са системи, които работят срещу самия живот.

Свободата не е цел на човешката душа, а нейна истинска природа. По *природа* душата е свободна. Затова недостигът на свобода е насилие върху истинската природа на душата. В истински просветените общества свободата не просто е призната за право, тя е факт. Тя е нещо, което съществува, което е, вместо нещо, което *се дава*.

Свободата не просто е осигурена, а *не може да не бъде* осигурена.

В едно просветено общество веднага се хвърля на очи, че всички същества са свободни да се обичат помежду си и да изразяват взаимната си любов по всеки начин, който сметнат за истински и подходящ в момента.

Какво е подходящо в момента, решават самите хора, които се обичат. Няма държавни закони, социални табути, религиозни ограничения, психологически прегради, племенни обичаи или неизречени правила за това кой, кога, къде и как може да обича и кой, кога, къде и как не може да обича.

А ето и ключа, който пуска в действие всичко това в едно просветено общество. *Всички* влюбени, всички участници в любовта, трябва да решат как да осъществят сега любовта. Нито един от тях не може да реши да направи нещо, което счита за проява на любов, ако не е получил съгласие от страна на другия участник или на другите участници. Необходимо е също така всички участници да бъдат зрели и способни сами да вземат своите решения.

Това отстранява всички въпроси, които точно сега си задаваш - относно насилието върху децата, изнасилванията и други форми на насилие върху личността.

А какво ще стане, ако аз съм трета страна и не приемам за проява на любов онова, с което други двама са решили, че ще проявят любовта си към мене?

Тогава трябва да кажеш на другите двама как чувстваш нещата, каква е твоята истина. И в зависимост от техния отговор на твоята истина ще решиш дали ще промениш нещо и какво ще промениш във взаимоотношенията си с тях.

Ами, ако това не се окаже толкова лесно? Ами ако имам нужда от тях?

Колкото по-малко имаш нужда от някого, толкова повече можеш да го обичаш.

Как може да нямаш нужда да получиш каквото и да било от човека, когото обичаш?

Като го обичаш не заради онова, което може да ти Даде, а просто заради онова, което е.

Но тогава той би могъл да те прегази!

Да обичаш някого, не значи да спреш да обичаш себе си.

Да предоставиш на другия пълна свобода, не значи да му предоставиш правото да злоупотребява с тебе, нито пък значи да осъдиш себе си на доживотен затвор, който сам си си построил, за да преживееш там живот, какъвто не си избрал, давайки на другия възможност да преживее живота, който си е избрал. Да предоставиш пълна свобода значи само да не поставяш пред другия какъвто и да било род прегради.

Почакай за момент. Как можеш да спреш другия да не те прегази, ако не поставиш пред него никакви прегради?

Ти не поставяш прегради пред него, поставяш прегради пред *себе* си. Ограничаваш онова, което си избрал да изживееш сам, не онова, което е позволено на *другия* да изживее.

Тази преграда е поставена доброволно, така че, в истинския смисъл на думата, въобще не е преграда. Тя е провъзгласяване на това Кой Си Ти. Тя е сътворяване. Самоопределение.

Пред никого и нищо не е поставено ограничение в Божието царство. И любовта не познава друго освен свободата. Душата също не познава друго. И Бог не познава друго. Така че всички тези думи са взаимозаменяеми. Любов. Свобода. Душа. Бог. Всяка носи у себе си същността на другата. Всяка от тях е и другата.

Вие сте свободни да възвестите и провъзгласите Кои Сте Вие във всеки миг от текущото Сега. Всъщност вие го правите, дори без да знаете това. Не сте свободни, обаче, да възвестите и провъзгласите кой е някой Друг, нито пък - кой и какъв трябва да бъде. Това любовта никога няма да стори. Нито пък Бог, който е същността на самата любов.

Ако искаш да възвестиш и провъзгласиш, че си личност, която има нужда и изисква цялата любов на някой друг, за да бъде щастлива, за да се чувства удобно, добре и сигурно, свободен си да го направиш. При всяка възможност ще го показваш с действията си; те ще бъдат твоето послание.

Ако искаш да възвестиш и провъзгласиш, че си личност, която има нужда и изисква по-голямата част от енергията, времето и вниманието на някой друг, за да бъде щастлива, за да се чувства удобно, добре и сигурно, също си свободен да го направиш. Но едно трябва да ти кажа: ако си позволиш това твое възвестяване на собственото Аз да се превърне в ревност към другия, или към неговите приятели, работа или хоби и външни интереси, ревността ти ще сложи край на любовта ти към другия, а много вероятно - и на неговата любов към тебе.

Добрата новина е, че твоето самоопределение - кой си и кой избираш да бъдеш, не би трябвало да се превърне в ревност към другия, нито в опека над него. То просто и с любов ще заяви кой си и как си избрал да преживееш Живота си. Любовта ти ще продължи дори ако с обич и съчувствие си пробиеш път през каквито и да било разлики, съществуващи между двама ви, както и ако промениш по един или друг начин природата на вашата връзка в резултат на тези разлики.

Няма нужда да сложиш край на една връзка, за да я промениш. Всъщност ти не можеш да сложиш край на една връзка, можеш само да я промениш. Ти винаги ще имаш връзка с всеки друг. Въпросът не е в това дали да имаш връзка, а в това какъв вид връзка да е тя.

Отговорът на тоя въпрос ще засегне живота ти за вечни времена - и всъщност може наистина да промени света.

Девет

През цялото време на разговорите си с Тебе научавах, че връзките ми са свещени. Те са най-важната страна на живота, защото точно чрез връзките си съществувам и изживявам кой съм аз и кой избирам да бъда.

Свещени са не само връзките ти с други хора, но и връзките ти с всичко навсякъде. Връзката ти с Живота и с всички съставни части на Живота. Връзката ти с парите, любовта, секса и Бога - четирите крайъгълни камъка на човешките преживявания и жизнен опит. Връзката ти с дърветата, растенията, животните, птиците, въздуха, небето и морето. Връзката ти с природата и връзката ти с Мене.

Връзката ми с всичко определя кой съм и какво съм. Връзката ми, каза Ти, е свещена земя. Защото в отсъствието на връзка с нещо друго аз не мога да творя, да позная и да изживея каквото и да било от нещата, които съм решил относно себе си. Или, както се беше изразил Ти, е *отсъствието на онова, което Аз Не Съм, онова, което Аз Съм... го няма*.

Добре си го научил, приятелю Мой. Вече ставаш вестonosец.

Но като се опитам да го обясня на другите, понякога те се чувстват изгубени. Не винаги е лесно да преведеш тази идея на достъпен език.

Опитай се да използваш Причтата за Белотата.

Да, това веднага ми помогна.

Представи си, че се намиращ в бяла стая, с бели стени, бял под, бял таван и без ъгли. Представи си, че си окачен в това пространство от невидима сила. Висиш, клатиш се там във въздуха. Не можеш да докоснеш нищо, не можеш да чуеш нищо и всичко, което виждаш, е белотата. Колко дълго мислиш, че ще „съществува“ в собственото си изживяване и опит?

Не много дълго. Ще съществувам там, но няма да знам нищо за себе си. Много скоро ще си изгубя ума.

Наистина, точно това ще ти се случи. Наистина, в буквалния смисъл на думата, ще си изгубиш ума. Умът ти е онази част от тебе, пред която е поставена задачата да осмисли всички входящи данни, а без входящи данни умът ти няма да има какво да прави.

И сега, в момента, в който си си изгубил ума, ти вече спиращ да съществува в своето собствено изживяване и жизнен опит. Това значи, че вече не знаеш нищо и за себе си.

Голям ли си? Малък ли си? Не можеш да узнаеш, защото извън теб не съществува нищо, с което да се сравниш.

Добър ли си? Лош ли си? Не можеш да узнаеш. Тук ли си? Дори и това не можеш да узнаеш, защото ей там, около тебе, няма нищо.

Не можеш да узнаеш нищо за себе си от собствен опит. Можеш да си създаваш за това каквито си щещ понятия и представи, но не можеш да го изживееш чрез собствен опит.

Тогав се случва нещо, което променя всичко. Малка точица се появява на стената. Като че ли някой е минал край нея и е пръснал с писалката си малка мастилена точица. Никой не знае как всъщност се е появила точицата, но това няма значение, защото тази точица те е спасила.

Сега вече има нещо различно. Има те Тебе, има я и Точицата На Стената. Внезапно ти отново можеш да вземаш решения, да правиш заключения, можеш да имаш преживявания и да събираш опит. Ей там, край тебе, е точицата. Това значи, че и ти трябва да си тук. Точицата е по-малка от тебе. Ти си по-голям от нея. Ти започваш да се самоопределяш отново - във връзката и взаимоотношенията си с Точицата На Стената.

Връзката ти с точицата става свещена, защото ти е възвърнала усещането за твоето собствено Аз.

Сега пък в стаята се появява едно котенце. Не знаеш нито откъде се е взело, нито какво го е довело тук, но си благодарен, защото вече можеш да направиш повече заключения, да вземеш повече решения. Котенцето изглежда по-меко. А ти изглеждал по-умен (поне през част от времето). То е по-бързо. Ти си по-силен.

Все повече неща започват да се появяват в стаята и ти разширяваш определението си за своето Аз. Тогава ти просветва. Само в присъствието на нещо друго можеш да познаеш себе си. Това нещо друго е онова, което не си ти. Следователно: *В отсъствието на онова, което Не Си Ти, това което Си Ти... го няма, не съществува.*

Припомнил си си една велика истина и се заклеваш никога вече да не я забравиш. Посрещаш всеки друг човек, място и нещо с отворени обятия. Не отхвърляш нито едно от тях, защото вече виждаш, че то се появява в живота ти като благослов, предоставяйки ти по-голяма възможност да определиш кой си ти и чрез това да познаеш себе си.

Но не би ли могъл разумът ми да си представи какво се случва, ако бъде поставен в тази бяла стая? Да си рече: „Хей, аз съм в една бяла стая и това е всичко. Отпусни се, порадвай й се“?

Разбира се, че би могъл, на първо време. Но скоро, в отсъствието на входящи данни, той не би могъл вече да знае какво да мисли. Накрая белотата, празнотата, пустотата, самотата ще го достигнат, ще го засегнат.

Знаеш ли, кое е едно от най-големите наказания, изобретено във вашия свят?

Строг тъмничен затвор.

Точно така. Не можеш да издържиш да останеш сам продължително време.

В най-нечовешки уредения строг тъмничен затвор няма дори светлина. Вратата се затваря и оставаш в пълен мрак. Няма как да четеш, няма как да правиш каквото и да било, няма нищо друго наоколо.

И тъй като да мислиш, значи да твориш, ти ще спреш и да твориш своята действителност, защото умът ти трябва да получава данни, за да твори. Онова, което умът ти твори, ти наричаш заключения, и щом не ще можеш да правиш никакви заключения, ще достигнеш до състояние, в което „си изгубваш ума“.

И все пак да си изгубиш ума, да го напуснеш, не винаги е лошо. Правиш го в моментите на най-голямо прозрение.

Хей, пак ли почваш?

Нали не вярваш, че прозрението идва от ума ти?

Добре де, винаги съм мислил...

В това е бил проблемът ти, да, точно тук! Ти винаги си *мислил*. Поне веднъж се опитай да *не* мислиш! Опитай просто да бъдеш.

Когато, вместо продължително да мислиш за проблема си, просто „бъдеш“ с него, ще дойде най-голямото прозрение. Защото да мислиш - е творчески процес, а да бъдеш - състояние на ясно осъзнаване.

Не го разбирам напълно. Помогни ми да го разбера. Мислех, че проблемът е в неумението да се мисли. Затова момъкът в бялата стая полудява.

Не съм казал, че полудява. Казваш го ти. Аз казах, че губи ума си. Спира да твори своята действителност, тъй като няма данни за нея.

Ала едно е, ако спре да твори своята действителност за дълъг период. Ами ако стори това само за миг? За кратък период? Дали този „таим аут“ ще му помогне или ще го нарани?

Интересен въпрос.

Мисъл, дума и дело са три равнища на творчество, нали?

Да.

Когато мислиш, твориш. Всяка мисъл е творчество.

Да.

Така че, когато мислиш върху един проблем, сътворяваш решението му.

Точно така. И какво тук не е наред?

Ти можеш или да сътвориш решението, или пък просто да осъзнаеш ясно решението, което вече е било сътворено.

Ще го повториш ли? Ще го повториш ли заради онези от нас, които са по-бавни?

Никой от вас не е по-бавен! Но някои от вас използват по-бавни методи на творчество. Опитват се да творите чрез мислене. Това е възможно, както беше показано. Ала сега ви казвам нещо ново. *Мисленето е най-бавният метод на творчество.*

Спомни си, разумът ти трябва да има данни, за да твори. Твоето битие, състоянието просто да бъдеш, няма нужда от никакви данни. Точно затова данните са илюзия. Те са онова, което си измисляш, вместо онова, което е.

Опитай се да твориш, изхождайки от онова, което е, вместо от илюзия. Твори, изхождайки от състоянието на битието, от състоянието „да бъдеш“, вместо от състоянието на мисълта.

Опитвам се да схвана това, да го разбера, но мисля, че Ти ме караш да се изгубя. Вървиш прекалено бързо.

Не можеш да намериш, бързо да намериш никакъв отговор, като мислиш за него. Трябва да напуснеш мислите си, да изоставиш мислите си, да изпревариш мислите си и да влезеш в чистото битие. Не си ли чул как истински великите творци, които истински решават великите проблеми, казват, като им поставиш за решаване един проблем: „хмммм... нека да бъда, да остана за малко с него...?“

Разбира се.

Добре, те говорят точно за това. И ти можеш да сториш същото. Можеш също да решаваш велики проблеми. Но не ако си въобразяваш, че ще различиш и разрешиш загадката, като мислиш за нея. Не! За да бъдеш гений, трябва *да си загубиш ума*, което значи - да *напуснеш ума* си!

Гений е не оня, който сътворява отговор, а оня, който открива, че отговор винаги е съществувал. Геният не сътворява решение, а намира решение.

Това всъщност не е *откритие*, а *възстановяване*. Геният не е открил нищо, а просто е възстановил изгубеното. То „е било изгубено, но сега е намерено“. Геният си спомня онова, което всички вие сте забравили.

Забравили сте, например, че всички неща съществуват във Вечния Момент на Сега. Всички решения, всички отговори, целият опит, цялото разбиране. В действителност вие няма какво да създавате. Нужно ви е единствено ясно да осъзнаете, че всичко, което искате, и всичко, което търсите, вече е било създадено.

Ето нещо, което повечето от вас са забравили. Точно затова съм изпратил при вас други да ви го напомнят, казвайки: „Още преди да попиташ, ти е било отговорено.“

Не бих ви казал всички тези неща, ако не бяха верни. Но вие не можете да влезете в състоянието на ясно осъзнаване на всички тези неща, мислейки за тях. Не можете да „мислите наясно“, можете само „да бъдете наясно“.

Яснотата, ясното осъзнаване е състояние на битието. Затова, ако сте объркани, озадачени по отношение на нещо в живота, не трябва да мислите. И когато имате проблем, не мислете за него, не му обръщайте внимание, не се обръщайте към него с ума си. И когато сте окръжени от отрицателно отношение, отрицателни сили и отрицателни чувства, не мислете за тях, не им обръщайте внимание, не се обръщайте към тях с разума си.

Когато „мислите“ за нещо и „му обръщате внимание“, вие му се подчинявате! Не виждате ли това? Вие сте под негова опека, защото мислите за него и то има значение за вас. Не бъдете като деца, които мислят за родителите си и им обръщат внимание. *Напуснете ума си!*

Спомни си, че си човешко *същество*, а не човешки *мислител*. Затова влез в битието.

Какво значи това? Не знам, по дяволите, какво значи това!

Какъв беше ти току-що?

Развълнуван. Развълнуван съм, защото Ти ме остави с цялото това тинтири-минтири.

Аха, ето че ти *наистина* знаеш какъв си бил.

Не, просто се *чувствам* така. Чувствам се развълнуван.

Тогава точно такъв си бил. Какъвто си се чувствал, такъв си бил. Не съм ли ти казвал, че чувството е езикът на душата?

Хубаво, но не го разбирах точно по този начин.

Добре, сега беше един по-добре разбиращ човек.

Да, малко по-добре.

Чу ли какво казах? Какво?

Казах, че ти „беше“ по-добре разбиращ човек.

Какво си опитваш да ми кажеш тук?

Казвам ти, че във всеки отделен момент от настоящето, от текущото сега, ти „беше“, ти „си“ нещо. И това, което чувстваш, ти казва какво беше, какво си, какво е твоето битие. Чувствата ти никога не лъжат. Не знаят как се прави това. Казват точно какъв си, какво е твоето битие във всеки момент. И можеш да промениш начина, по който се чувстваш, като промениш просто начина, по който съществуващ, по който се осъществява битието ти.

Мога ли? Как да го направя?

Можеш да избереш да „бъдеш“, да съществуващ, по различен начин.

Това не изглежда възможно. Чувствам се по начина, по който се чувствам. Нямам власт над него.

Начинът, по който се чувстваш, е отговор на това как си, какво е битието ти. А над това имаш власт. Точно това ти казвам тук. „Битието“ е място, където поставяш себе си, то не е отговор. „Да се чувстваш“ е отговор, но „да бъдеш“ не е. Чувствата ти са отговор на това, което си, на начина да съществуващ, но той не е отговор на нищо друго. Той е избор.

Аз избирам да бъда това, което съм? Избираш. Наистина избираш.

Но защо не го осъзнавам ясно? Струва ми се, че не го осъзнавам ясно.

Мнозина не го правят. Защото повечето хора са забравили, че създават своята собствена действителност. Но да сте забравили, че правите това, не означава, че не го правите. То означава само, че не знаете какво правите.

„Отче, прости им, защото те не знаят какво вършат.“

Точно така.

Но ако не зная какво правя, как бих могъл да правя нещо друго, нещо различно?

Сега вече ти *действително* знаеш какво правиш. Това беше и целта на целия този диалог. Дойдох тук, за да те събудя. Сега си събуден. Сега съзнаваш ясно всичко. Ясното осъзнаване е състояние на битието. Твоето „битие“ сега е ясното осъзнаване. От това състояние на ясно осъзнаване, ти можеш да избереш всеки друг вид битие. Можеш да избереш да бъдеш мъдър или чудесен. Можеш да избереш да бъдеш състрадателен и разбиращ. Можеш да избереш да бъдеш търпелив и всеопращаващ.

Мога ли да избира просто да бъде щастлив?

Да. Как? Как да го направя?

Не го *прави*. Просто *беди такъв*. Не се опитвай да се „правиш“ на щастлив. Просто избери да „бъдеш“ щастлив и всичко, което правиш, ще произлиза от това. Ще бъде породено от това. Битието ти - това как съществуващ, ще породи действията ти - това какво правиш. Винаги помни това.

Но как мога да избира да бъда щастлив? Не е ли щастието нещо, което ни се случва? Искам да кажа, нали това, което съм, е последица от това, което се случва или пък ще се случи?

Не! То е нещо, което ти *избираш* да бъдеш, като последица от това, което се случва или ще се случи. Ти *избираш* да бъдеш щастлив. Никога ли не си виждал двама, които реагират съвършено различно на една и съща поредица от събития и обстоятелства?

Виждал съм, то се знае. Това става, понеже събитията и обстоятелствата имат различно значение за всеки един от тях.

Ти решаващ какво значение има нещо! Ти му придаваш едно или друго значение. Докато не решиш какво значение има нещо, то няма никакво значение. Помни това. Нищо само по себе си няма значение.

Значението произтича от състоянието на битието.

Ти си оня, който във всеки момент избира да бъде щастлив. Или избира да бъде тъжен. Или избира да бъде гневен, или успокоен, или всеопрощаващ, или просветлен, или какъвто и да било. Ти избираш. *Ти*. Нищо извън себе си. И избираш доста случайно.

А сега ето ти голямата тайна. Ти можеш да избереш състоянието на битието си, начина, по който ще съществуваш, *преди* да се е случило нещо, точно както го правиш, след като нещо се случи. По този начин ти *създаваш* своето изживяване, вместо просто да го изпитваш.

Всъщност ти правиш това точно сега. Всеки миг. Но можеш да го правиш несъзнателно. Можеш да бъдеш сомнамбул. Ако е тъй, време е да се събудиш.

Но не можеш да бъдеш съвършено буден, докато мислиш. Да мислиш значи да бъдеш по друг начин в състояние на сън. Защото онова, за което мислиш, е илюзия. Това е в реда на нещата. Ти живееш в илюзорен свят, поставил си се там, тъй че трябва и да се замислиш за него. Но припомни си, че мисълта създава действителността, тъй че, ако си създал действителност, която не ти харесва, не се замисляй втори път за нея!

„Нищо не е зло, освен ако мисленето го прави такава.“

Точно така.

Тъй че от време навреме би било добре напълно да спиращ да мислиш. Да влизаш в досег с по-висша действителност. Да изхвъркваш вън от илюзията.

Как мога да спра да мисля? Струва ми се, че винаги съм мислил. Мисля дори за това!

Първо, остани тих и безмълвен. Между другото, забележи, че казах *остани тих и безмълвен*, а не казах мисли тихо и безмълвно.

О, това е добре, много добре казано.

Хубаво. А сега, като останеш безмълвен известно време, ще забележиш, че и мисленето ти малко забавя своя ход. Започва да къкри, да стихва. А сега започни за мислиш за какво мислиш.

Какво пък е това?

Чу Ме. Започни да мислиш накъде се запътват мислите ти. После *ги спри* да не отиват там. Съсредоточи се върху мислите си. Мисли за какво мислиш. Това е първата стъпка към Майсторството.

Брей. Това издухва, изпразва съзнанието ми, взема ми ума.

Точно така. Не, нямам предвид това...

Да, точно това имаш предвид. Само че не го знаеш. То наистина издухва, изпразва съзнанието ти, взема ти ума. Как го казвате вие, хората? „Да духнем отгук! Да изпразним това свърталище"! Е добре, сега ти ще издухаш, ще изпразниш съзнанието си, ще си изгубиш ума. Това значи, че ще го напуснеш.

И сега, като те видят в това състояние на безсъзнателност, хората могат да те попитат: „Да не си си изгубил ума? Да не си се сбогувал със сетивата си?" А ти можеш да им отвърнеш: „Да! Не е ли великолепно?" Защото умът ти е анализатор на данните, които влизат през сетивата. Сега ти си спрял да анализираш всички тези входящи данни. Спрял си да мислиш за тях. Вместо това започваш да мислиш за какво мислиш. Започваш да се съсредоточаваш върху мислите си, а скоро няма и въобще да се съсредоточаваш върху нищо.

Как можеш да не се съсредоточаваш върху нищо?

Съсредоточи се първо върху нещо отделно. Не можеш да започнеш да не се съсредоточаваш върху нищо, преди да си се съсредоточил върху нещо.

Проблемът тук отчасти е в това, че умът почти винаги е съсредоточен върху *много* неща. През цялото време той получава входящи данни, идващи от стотици различни източници и анализира тези данни със скорост, по-голяма от скоростта на светлината, изпращайки ти информация за тебе самия и за онова, което се случва наоколо.

За да не се съсредоточаваш върху нищо, най-напред трябва да спреш този умствен шум. Трябва да го поставиш под контрол, да го ограничиш и, в крайна сметка, да го елиминираш. Искаш да не се съсредоточаваш върху нищо, но първо трябва да се съсредоточиш върху нещо отделно, вместо да *постигнеш целта си с един удар*.

Тъй че направи нещо просто. Можеш да започнеш с мъждукането на една свещ. Гледай свещта, гледай пламъка, виж какво ще забележиш в него, взри се дълбоко в него. Бъди с пламъка. Не мисли за него. Бъди с него.

След малко очите ти ще поискат да се затворят. Ще натежат, ще се замъглят.

Самохипноза ли е това?

Опитай се да избягваш етикети. Виждаш ли? Правиш го отново. Мислиш за това. Анализираш го и искаш да му поставиш име. Мисленето за нещо те спира от това да бъдеш с него. Когато правиш това, не мисли за него. Просто бъди със своето изживяване.

Добре.

А сега, като усетиш, че ти се иска да затвориш очи, просто ги затвори. Не мисли за това. Просто ги остави сами да се затворят. Те ще го направят естествено, от само себе си, ако не се бориш да ги задържиш отворени.

Сега вече ограничаваш входните пътища на сетивата си. Това е добре.

А сега вслушай се в дишането си. Съсредоточи се върху дъха си. Вслушвай се особено във вдишването си. Вслушването в своето Аз ни пречи да се вслушваме в нещо Друго. Точно тогава идват великите идеи. Вслушвайки се в своето вдишване, ти се вслушваш във своето *вдъхновение*.

О, Боже мой, как да го сторя? Как продължаваш да ме догонваш с неща от тоя род?

Ш-ш-шт. Тихо. Спри да *мислиш* за това!

А сега се съсредоточи върху своите вътрешни видения и представи. Защото щом веднъж те осени вдъхновение, то ще ти донесе и велико „вникване“, „прозрение“. Съсредоточи това прозрение в мястото по средата на челото си, точно над очите си.

Тъй нареченото Трето Око?

Да. Насочи вниманието си там. Дълбоко се взри там. Не се взираш, очаквайки да видиш нещо. Взри се в нищото, в ни-щото. Бъди с мрака. Не се мъчи да видиш нещо. Отпусни се и бъди доволен от мира в пустотата. Пустотата е нещо добро. Творчеството може да се осъществи само в празно пространство. Затова наслаждавай се на пустотата. Не чакай нищо повече, не искай нищо повече.

А какво да правим с всички мисли, които продължават да изникват? Повечето хора са щастливи, ако успеят да останат и три секунди в пустота. Би ли могъл Ти да се заемеш със съпротивата на всички постоянни мисли, които непрекъснато възникват - особено у новака? Новаците са много объркани от въпроса защо трябва да заглушат съзнанието си и да постигнат нищото, за което Ти говориш. Това парче от тортата може да е добро за Тебе, но сигурно - не и за повечето от нас.

Отново мислиш за това. Приканвам те да спреш да мислиш за това.

Ако съзнанието ти се изпълва с мисли, само го гледай и приеми, че всичко е наред. Когато мислите изникват, просто отстъпи назад и наблюдавай как се случва това. Не мисли за него, само го отбележи. Не мисли за какво мислиш. Просто отстъпи назад и го отбележи. Не го преценявай. Не го оставяй да те разстройва, обърква и тревожи. Не започвай да си говориш сам за него, например: „Хубаво, ето че пак се почва! Всичко, до което съм стигнал, са мисли! Кога ли ще стигна до нищото?“

Не можеш да стигнеш до нищото, като се оплакваш непрестанно, че вече не си там. Когато изникне една мисъл - някоя странична, външна, чужда мисъл, не за нещо определено, а без каквато и да било връзка с момента - само отбележи това. Отбележи това и го благослови, и го направи част от изживяването си. Не се застоявай при него. То е само част от минаващото шествие. Остави го да отmine.

Прави същото със звуците и усещанията. Може би си забелязал, че никога не чуваш толкова много звуци, както когато се опитваш да се потопиш в пълна тишина. Може би си забелязал, че никога не ти е толкова трудно да се почувстваш удобно, както когато се опитваш да седнеш съвсем удобно. Само отбележи това. Отстъпи едно равнище назад и наблюдавай себе си, отбелязвайки това. Направи го част от своето преживяване. Но не се застоявай при него. То е част от минаващото шествие. Остави го да отmine.

Като въпроса, който току-що зададе. Той е просто въпрос, който се е появил. Той е мисъл, която е изникнала. Той е част от минаващото шествие. Остави го да отmine. Не се опитвай да му отговориш, не се опитвай да го решаваш, не се опитвай да го проумееш. Просто го остави да бъде тук. Остави го да бъде част от минаващото шествие. После го остави да отmine. Отбележи, че нищо не трябва да правиш във връзка с него.

В това ще намериш велик покой. Какво облекчение. Нищо да не искаш, нищо да не правиш, нищо да не бъдеш, освен това, което си точно сега.

Да върви. Да бъде.

Но продължавай да гледаш. Без тревога, без очакване. Просто..., продължавайки кроткото си наблюдение. Без да имаш нужда да видиш нещо..., готов да видиш всичко.

И сега, като правиш това за пръв път, или за десети път, или може би за стотен или хиляден път, може би ще видиш как изглежда мъждукащ син пламък или танцуваща светлина. Тя може да се появи в припламвания най-напред, а после да се закрепя пред погледа ти. Остани с нея. Влез в нея. Ако усетиш, че твоето Аз се слива с нея, остави това да се случи.

Ако това се случи, няма какво повече да ти бъде казано.

Какъв е този син пламък, тази танцуваща светлина?

Това си ти. Това е сърцевината на душата ти. То е онова, което те окръжава и преминава през тебе, онова, което *си ти*. Кажя на душата си: „Здравей!“ Ето че, накрая, си я открил. Ето че, накрая, си я изживял.

Ако се слееш с нея, ако станеш с нея Едно Цяло, ще изпиташ върховна пълнота на радост, която ще наречеш блаженство. Ще откриеш, че същността на душата ти е и Моята същност. Ще станеш едно цяло с Мене. Може би - само за миг. За частица от секундата. Но това ще е достатъчно. След него нищо друго няма да има значение, нищо вече няма да бъде същото и нищо във физическия свят няма да може да се мери с това. И точно тогава ще откриеш, че нямаш нужда от нищо и от никого извън себе си.

Това изглежда донякъде ужасно. Искаш да кажеш, че никога вече няма да пожелаеш да бъда с някой друг? Че няма да пожелаеш да обичам никого, защото вероятно никой няма да ми даде онова, което съм намерил вътре в себе си?

Не съм казал, че никога няма да *обичаш* никого и нищо извън себе си. Казах, че никога няма да *имаш нужда* от нещо или от някого извън себе си. И пак ще кажа, любовта и нуждата не са едно и също.

Ако наистина си изживял вътрешното единение, което описах, последиците ще са точно обратното на това, от което се боиш. Далеч от нежеланието да бъдеш с когото и да било, ти ще искаш да бъдеш с *всекиго* - но сега, за пръв път, по съвършено различна причина.

Няма вече да се стремиш да бъдеш с другите, за да получиш нещо от тях. Сега ще копнееш да им дадеш нещо. Защото ще искаш от сърце да споделиш с тях изживяването, което си намерил вътре в себе си - изживяването на Единение.

Ще търсиш това изживяване на Единение с всекиго, защото ще знаеш, че то е истината за твоето битие и ще искаш да познаеш тази истина чрез свой собствен опит, собствено изживяване.

Ето тогава ще станеш „опасен“. Ще се влюбиш във всички.

Да, и това е опасно, защото ние, човешките същества, *сме* създали живот, в който чувството на непрестанно Единение с всички ти носи неприятности.

Но сега вече знаеш и причините, тъй че можеш да избегнеш всичко това.

Да, разбира се, зная, че бедността, очакванията и ревността са могъщите сили, които могат да сложат край на любовта. И все пак не съм сигурен, че ще мога да ги отстраня от живота си, защото не съм сигурен, че зная формулата за това. Имам предвид, че едно е да кажеш: „*Никога вече не прави това!*“, а друго - да кажеш: „*Ето как ще стане!*“

Точно тук започва приятелството ти с Мене.

Приятелството с Бога ти позволява да „узнаеш формулата“ - не само формулата за освобождаване от бедността, очакванията и ревността, но и формулата за всичко в живота, мъдростта на годините.

Приятелството ти с Мене ще ти позволи също така и да прилагаш на дело тази мъдрост; да я накараш да работи, да бъде действена, да ти помогне да живееш живота си. Едно е да знаеш, а друго - да използваш умело онова, което знаеш. Едно е да притежаваш знание, а друго - да притежаваш мъдрост.

Мъдростта е приложено знание.

Ще ти покажа как да прилагаш цялото знание, което съм ти дал. През цялото време ти показвам това. Но ще ти е по-лесно да ме чуеш, ако бъдем приятели. Тогава ще можем наистина да дадем тласък! Тогава ще можем наистина да полетим!

Тук говорим за истинско приятелство с Бога. Не лъже-приятелство, не подобие-на-приятелство, не приятелство-с-частично-работно-време, а истинско, смислено, близко приятелство.

Говоря ти, минавайки през стъпките, които ще ти помогнат да осъществиш това. Първите три стъпки са:

1. Познай Бога.
2. Довери се на Бога.
3. Обичай Бога.

А сега ще хвърлим поглед към Четвъртата Стъпка: Прегърни Бога.

Прегърни Бога?

Прегърни Бога. Приблужи се до Бога. Ето за това говорим тук. Говорим за това как да се доближиш до Бога.

Бих искал да го направя. Бих искал да бъда по-близо до Тебе. Само че не зная как да го направя.

Ето че сега го правиш. Намираш много добър път към него. Като прекарваш в тишина, като прекарваш със своето Аз по няколко златни мига всеки ден. Точно с това можеш да започнеш най-успешно.

Когато си със Своето Аз - със Своето Истинско Аз - ти си с Мен, защото Аз съм Едно Цяло с Твоето Аз и Твоето Аз е Едно Цяло с Мен.

Както вече ти казах, не само един път води до това. Аз ти посочих един път, току-що ти описах един път, но пътищата са много. Не само по един път можеш да стигнеш до Своето Аз и не само един път води към Бога. Добре би било, ако всяка религия на света разбере това - и ако го проповядва.

След като веднъж си намерил Своето Аз, може би ще пожелаеш да излезеш от Своето Аз и да сътвориш един по-нов свят. За да го направиш, докосни другите, както Твоето Аз трябваше да бъде докоснато. Гледай на другите, както според тебе би трябвало да се гледа на Твоето Аз.

„Прави на другите това, което би искал да ти правят“.

Точно така. Прегърни другите, както се стремиш да прегърнеш Мене, защото, като прегръщаш другите, ти *наистина* прегръщаш Мене.

Прегърни целия свят, защото целият свят прегръща този и това, което съм Аз.

Не отхвърляй нищо и никого в света. Но докато си в света и светът е в тебе, помни, че ти си по-голям от него. Ти си неговият създател, защото ти си създал своята собствена действителност - и това е толкова сигурно, колкото и че я изживяваш чрез собствения си опит. Ти си едновременно и творецът, и творението, какъвто съм и Аз.

Създаден съм „по Божи образ и подобие“.

Да. И във всеки отделен момент можеш да избереш дали да имаш преживяването на творец или на онова, което е било сътворено.

Мога да избира дали да бъда „на този свят, но не от него.“

Учиш се, сине Мой. Възприемаш знанието, което ти давам, и го превръщаш в мъдрост. Защото мъдростта е приложено знание. Ти се превръщаш във вестносец. Ние с тебе започваме да говорим в един глас.

Да стане човек приятел с Тебе, наистина значи да стане приятел с всички хора, с всичко - с всяко обстоятелство или условие.

Да.

Ами ако съществува човек или условия, които предпочиташ занапред да не влияят на живота ти? Ами ако съществува човек или условия, които ти е трудно да обичаш, на които откриваш, че искаш да се противопоставиш, да ги отблъснеш?

Онова, на което се противопоставяш, става по-упорито.

Не забравяй това. И къде е решението тогава?

В любовта. Любовта?

Не съществува условие, обстоятелство или проблем, който любовта не може да реши. И това не значи, че ще оставиш да злоупотребяват с търпението ти. Вече сме го обсъждали. Значи само, че любовта - към самия себе си и към другите - винаги носи решението.

Няма човек, когото любовта не може да излекува. Няма Душа, която любовта не може да спаси. Всъщност няма никакво спасяване, защото любовта и всяка душа са едно и също. И когато дадеш на нечия душа онова, което тя е всъщност, с твоя помощ тя се връща към себе си.

Казах вече, че това правиш Ти за мас! И то се превърна в официално изявление за задачата на моята фондация. То ми хрумна, когато се опитвах да напиша официалното изявление за задачата ѝ: „*Да помогнем на хората да се върнат КУМ самите себе си*“.

Мислиш ли, че беше случайно? Предполагам, че вече би трябвало да го зная.

Може би е така. Нищо не става случайно, нали?

Нищо.

Нито постъпването ми в радиото, нито отиването ми да живея на Юг, нито предложението, което получих - да работя в радиостанция само за черни, нито срещата ми с Джей Джексън в The Evening Capital. Всичко това е било съвършено не-случайно, нали?

Да, така е.

Мисля, че го разбрах, още когато се срещнахме за пръв път с Джей. Струваше ми се, че в това, което ще се случи между нас, има нещо предопределено. Не мога да го обясня; то е само усещането, което имах от мига, когато стъпих в кабинета му. Бях нервен, да, защото отчаяно се нуждаех от работа. Но щом седнах, веднага усетих, че нещата ще се оправят.

Джей беше чудесен човек. Като го опознах, намерих, че е отзивчив, разбиращ човешката участ, невероятно дружелюбен, а преди всичко - мил и човечен. Всички го обичаха.

А и Джей виждаше у всекиго положителното. Даваше всекиму възможност да се прояви. После втора, трета. Да работиш за него беше мечта. Направиш ли нещо хубаво, няма да го изпусне. Веднага ще получиш бележка от него: *Добре си написал за бюджета* или: *Пак: интервю с монахинята - НАПРАВО ВЕЛИКОЛЕПНО!* Тези бележчици излитаха от бюрото му като вихрушка; можеше да се намерят навсякъде из новинарския отдел, при това - всеки ден.

Обичах Джей и не можех да повярвам, когато умря толкова млад.

Предполагам, че беше в средата на 40-те си години, и имаше някакви проблеми със стомаха. Или може би беше нещо много по-сериозно, не знам. Единственото, което знам, е, че докато работех до него през последните месеци, той не ядеше нищо, освен каша. Това беше единственото, което можеше да яде.

Тогава бяхме в The Anne Arundel Times. The Evening Capital беше продаден и Джей, заедно с баща си и брат си, беше купил друг малък вестник и го превърна в седмичник, обслужващ цялата община Ан Арундел. (Анаполис беше седалището на общината.) Още работех в Capital, когато Джей ми звънна и ми предложи длъжността главен редактор в Times. Нужни ми бяха само две секунди, за да взема решение.

Бях получил либерално възпитание в първия вестник, но научих още повече във втория. Много по-малко издание, с малоброен екип, той изискваше всяка седмица подготовка на ръка. Научих как се прави художествено оформление и как се лепят материали.

Бях също така и фотограф на вестника (трябваше бързо да науча как да боравя с фотоапарат и дори - как да работя в тъмната стая), и негов водещ (всъщност единствен) репортер. Научих добре и как се работи под натиска на безмилостните срокове, в които трябва да бъдат предавани всички вестникарски публикации.

Надявам се тук да „узнаете“, че аз открих у себе си способности, за чието съществуване дори не бях и подозирал. Открих и че *мога да предизвикам тези способности*, само като се насиля да го направя. За мен това беше голямо откритие. Беше голяма вест. Напомняне, пратено От Върха. Бог ми казваше нещо, което открай време бях използвал, без да си давам сметка за това: животът започва в края на пространството, където си се чувствал удобно.

Казвал съм го вече и пак ще го кажа. Не се бойте да се п-р-о-т-е-г- н-е-т-е. Да стигнете по-високо от онова, което ви се вижда достъпно. Най-напред може да ви изглежда страшно, но после ще започне да ви носи радост и удоволствие.

Колкото до мене, аз го обикнах. Процъфтявах под лъчите му. Никога не ми беше достатъчно. Искях още и още. И Джей го знаеше. Видя го и разшири пределите му у мене. В тези граници често се чувствах скован от своята несигурност, но Джей знаеше от какъв материал съм направен. Той ми помогна да се върна към себе си. Всички Майстори го правят и правейки го, дават най-голямата си благословия.

Разцъфнах под настойничеството на Джей, под твърдото му, но доброжелателно ръководство и неговия пътеводен принцип: „Нищо не е невъзможно!“ Всъщност аз скоро го усвоих, превърнах го в свой. Той добре прилягаше на онова, на което ме беше учил баща ми: „*Можеш всичко, за което се залавиш умно и сърцато!*“. Или, както го изразяваше майка ми: „*Където има воля, там има и път!*“

Както вече казах, бях поразен, когато Джей почина толкова млад. Не мислех, че толкова добър човек трябва да си отиде толкова рано.

Беше свършил своето.

Знам. Само че тогава не го разбирах. Бях объркан, наранен. Ако това е отплатата за добрите хора, какъв е смисълът на всичко? Дотам стигаше мисленето ми. В онези дни не бях дори и сигурен, че съществува нещо като „след това“. Не знаех дали съществува живот след смъртта. Смъртта на Джей ме поразя. Накара ме здраво да се замисля над този въпрос.

Намери ли отговор?

Да. Получих отговора в деня, когато погребяхме Джей.

И как се случи това?

Сам Джей ми даде отговора. С две думи. На гробището. Със собствения си глас.

Десет

Гробището може би е мястото, където най-малко очакваш да намериш просветление, но аз го намерих точно там. Поне - част от него.

Бях се запътил към черквата „Света Ана“, където щеше да е службата за погребението на Джей, но стигнах късно и заварих почти всички места заети. Сигурно се беше стекъл половината град, и не знам защо се чувствах някак си не на място сред всички тези скърбящи хора. Допускам, че съм търсел момент на лично съприкосновение, в който да остана насаме с него. Бях загубил много добър приятел. Бяхме станали такива. Беше ми като по-голям брат.

Излязох от черквата и реших, че трябва да „отслужи личната си служба“ в памет на Джей, моето самостоятелно сбогуване с него на гроба му по-късно през същия ден. След два часа, когато предполагам, че всички са били на гроба му и са си отишли, се запътих към гробището „Света Ана“. Предположението ми се оказа вярно. Там нямаше никого. Тръгнах да търся гроба на Джей, за да му кажа своето сбогом. Само че не можах да намеря неговия гроб. Никъде. Огледах една след друга

редниците с надгробни камъни, но никъде не видях ЕЛМЕР (ДЖЕЙ) ДЖЕКСЪН - младши. Върнах се и огледах навсякъде отново. Нищо.

Чувствах се все по-разстроен. Може би е трябвало все пак да остана с другите на погребалната служба. Да не би пък да съм сбъркал гробището? Да не би да търся гроба на друго място? Искан наистина да се сбогувам с Джей. Стремях се наистина към този момент. А сега започваше и да ми се вие свят. Беше излязъл вятър и изглеждаше като че ли ще се разрази буря. *Хайде, Джей*, викнах на ум, *къде си?*

Знаете как, докато сте спрели на светофара и искате светлините да се сменят, а те не се сменят, викаете наум: *Хайде, сменяйте се, по дяволите?* Точно това правех и сега. Не че очаквате наистина светлините да се сменят, точно сега, точно тук, в момента. И не че очаквате наистина да получите отговор на едно гробище. (Всъщност, по-скоро не го очаквате.)

Добре де, аз го очаквах. И дъхът ми секна от страх.

Ей тук.

Това беше всичко, което каза той. Но това беше неговият глас, гласът на Джей, отчетлив и ясен като камбана. Идеше точно иззад гърба ми и ме накара да се обърна толкова рязко, че краката ми щяха да излязат из обувките.

Нямаше никого. Нищо.

Можех да се закълна, че съм чул Джей.

После го чух отново.

Ей тук.

Този път долетя по-отдалече, от посока, към която не гледах, но отвисоко, от едно малко хълмче. Мраз пробягна по гърба ми. Беше гласът на Джей. Ничий глас не звучеше като гласа на Джей. Беше *Джей*.

Но тук наоколо нямаше никого. Тогава си помислих, че може би някой гробищен пазач се скита наоколо. Може би ме е видял да се оглеждам и е предположил, че търся някой новоизкопан гроб. Може би беше някой, чийто глас *наистина* силно напомняше гласа на Джей.

Но тук наоколо просто нямаше никого. Искаше ми се наистина да видя някого наоколо. Наистина ми се искаше. Защото гласът не беше нещо, което си представях. *Бях го чул* - тъй силно и ясно, както след миг чувах сърцебиенето си.

Завтекох се към хълмчето. Може би, помислих си, там долу, от другата страна, има някой и просто отгук не мога да го видя. На върха на хълмчето намерих място, от което всичко се виждаше най-добре, и се огледах наоколо.

Никой.

После отново чух гласа - сега вече по-мек, с тихичко изговорени думи, сякаш Джей беше точно зад гърба ми.

Ей тук.

Обърнах се, този път бавно. Бях уплашен. Признавам си. Но скоро уплахата се превърна в удивление. Надгробният камък на Джей беше точно пред мене. Стоях на гроба му.

Скочих от тази купчина пръст на земята, сякаш бях стъпил върху алигатор. *Прррощаввааай*, му се извиних. Не знам на кого си мислех, че говоря.

Да, говорех. Говорех на Джей. Вече знаех, че е тук. Знаех, че е преживял „смъртта“ си и че ме е повикал на гроба си за един последен, личен миг на сбогуване.

Очите ми се напълниха със сълзи. Седнах на земята и известно време останах неподвижен, гледайки със затаен дъх името на Джей, прясно издялано върху мрамора. Почаках го да каже още нещо. Той не го стори.

„Добре“, казах след малко, „как се чувстваш като мъртъв?“

Опитвах се да се разведря, да ми просветне. Вместо това видях светкавица да проблясва в далечината. Приближаваше се буря.

„Слушай, Джей“, казах наум, „искам да ти благодаря за всичко, което направи за мене, за всичко, което беше и си за всеки от нас. Ти беше истински вдъхновител за толкова много хора. Ти

докосна тъй мило и грижовно живота на мнозина. Исах само да ти благодаря. Ще ми липсваш, Джей."

Започнах тихичко да хлипам. Тогава получих последната вест от Джей. Този път тя не беше облечена в думи. Беше просто само усещане. Усещане, което с обич се рееше над мене, сякаш някой сложи наметка на раменете ми и кротко ми стисна ръцете.

Не мога да го опиша по-нататък. Нямам думи. Не намирам думи. Но просто знаех, че с Джей всичко ще бъде наред, че вече е наред, че и с мене всичко ще бъде наред. Разбрах и че точно тогава, в момента, всичко е свършено. То е тъй, както би трябвало да бъде.

Изправих се. „Добре, Джей, разбрах всичко“, усмихнах му се, „*Нищо не е невъзможно.*“

Бих могъл да се закълна, че като се обърнах и тръгнах обратно надолу, слизайки от хълмчето, дочух тих, добродушен смях.

Вие двамата сте преживели един чудесен миг там заедно. Благодаря ти.

Той беше там, нали? Чух го, нали? И той ме чу.

Да. *Има* живот след смъртта, нали?

Животът е вечен. Смърт не съществува.

Прощавай, че зададох този въпрос. Би трябвало от днес нататък никога да не се съмнявам в това.

Никога?

Никога. Един истински Майстор като Буда, Майстор като Кришна, като Исус, никога не се съмнява.

Ами какво ще кажеш за: „Татко, защо си ме изоставил...?“

Е, хубаво, това е било... Не зная. Не зная какво е било това.

Съмнение, сине Мой. Това беше съмнение. Макар и само за миг, макар и само за секунда. Тъй че, знай, приятелю Мой: всеки Майстор се озовава в своята Гетсиманска Градина. Там задава въпросите, които всеки Майстор задава. Може ли всичко това да бъде вярно? Не съм ли си го измислил? Наистина ли Божията воля е да изпия тази чаша? Или тя би могла да мине край устните ми?

Понякога ме спохождат някои от тези въпроси, но се срамувам да си го призная.

За тебе би било по-лесно, зная, точно сега да не говориш с Мене. По-лесно би ти било в много насоки. Би могъл да се отървеш от всичко туй, да го изоставиш - цялата тази отговорност, която си поел - да донесеш едно послание до човешкия род и да помогнеш да бъде променен светът; цялото това обществено внимание, което привлече към себе си, което постави живота ти под светлината на прожекторите.

Но виждам, че волята ти е да продължиш. Волята ти е всичко, което се появява в живота ти, да се появи. Всички събития в живота ти те доведоха до този миг.

Ти получи всичко необходимо, за да се подготвиш за задачата, която днес си си поставил.

Дадени ти бяха свършеният баща и свършената майка, които да те подготвят за тази задача; свършените условия в семейството и свършеното детство.

Дадени ти бяха редица способности за общуване и благоприятната възможност да развиеш тези способности. Поставен беше на най-подходящото място в най-подходящото време и други бяха поставени там около тебе по най-подходящия начин.

Ето защо ти срещна Джей Джексън, ето защо той оказа толкова дълбоко влияние върху тебе. Ето защо ти поработи сред Черните в Балтимор, сред бели южняци, сред родени в Африка, сред хора от Еквадор. Ето защо си се свързал в приятелство и съдържателни разговори с потиснати и изплашени хора, които нямат нищо, живеят в тоталитарните режими на чужди страни, както и със световноизвестни филмови и телевизионни звезди и политически лидери, които имат всичко и живеят в своята собствена страна.

Нищо в живота ти не се е появило и не е станало случайно. То, всичко това, е било предопределено, за да можеш да изживееш онова, което избереш да изживееш, а сега - за да можеш да

изживееш най-величествената проява на най-възвишеното прозрение, което някога си имал на това Кой Си Ти.

Предполагам тогава, че по същия начин се е стигнало и до срещата ми с Джо Алтън.

Предположението ти е вярно.

Ти знаеше, че един ден ще ми е нужно да зная всичко във връзка с политическия живот, та ако трябва да предам Твоето послание на нацията, а всъщност - и на света, да го предам по подходящ, действен начин.

Ти беше оня, който знаеше това. Винаги си знаел, че искаш да донесеш нова надежда на света. Затова, прониквайки дълбоко в проблема, много добре си разбирал, че политиката и религията са две области, в които трябва да настъпят промени, ако трябва да се роди, а още повече - да се укрепи една нова надежда.

Винаги съм се интересува от политика, още от дните, когато бях дете. Случило ми се е просто (хм) да имам баща, който през по-голямата част от живота си беше потопен в местната политика. Работеше, подкрепяйки кандидати за различни изборни длъжности, затова искаше да е сигурен, че познава всички, заемащи отговорни постове във властта. Така домът ни винаги беше пълен със съдии и членове на градския съвет, с местни политикани, с капитани, командири на полицейски и избирателни райони, много от които редовно играеха карти с баща ми.

Като пристигнах в Анаполис, първата ми работа беше да се запозная с Джо Гришъм, кмета, и с Джо Алтън, общинския шериф. Тъй като работех за местната радиостанция, бях приет и за член на „работещата преса“. Така ми беше малко по-лесно да се срещам с тези хора. Имах и нещичко, което можех да им предложа - малко ефирно време никога няма да навреди на някой политик - а аз давах достатъчно и на двамата, носещи името „Джо“.

Скоро след като го срещнах, Джо Алтън се кандидатира за Щатския Сенат, като представител на нашия избирателен район, и спечели. Аз страхотно харесвах Джо; всички го харесваха. Той беше избран с голямо мнозинство и когато някои граждани на общината Ан Арундел предявиха към правителството искане за някои придобивки, го накараха да оглави движението им. Взех участие в предизборната кампанията и след победата си в изборите за местно управление Джо Алтън оглави административното ръководство на общината Ан Арундел.

Няколко години по-късно се върнах в Анаполис в The Anne Arundel Times. Един ден Джо Алтън ми се обади.

Той харесваше начина, по който отразявах дейността на общинската администрация, и сега, кандидатирал се за следващ мандат като неин ръководител, имаше нужда от сътрудник за връзки с пресата. Но на телефонното обаждане не съм отговорил аз. Отговорил Джей.

Предполагам, че Джо Алтън не е искал да обиди собствениците на местния седмичник и решил, че е по-добре да попита, преди да ми предложи работа. Един след обяд, три-четири месеца преди смъртта си, Джей влезе в кабинета ми и каза: „Твоят приятел Джо иска да започнеш работа за неговата предизборна кампания.“

Сърцето ми подскочи от радост. Винаги са ми били давани такива невероятни възможности. Винаги са ми падали в скута. Джей видя вълнението ми. „Предполагам, че ще отидеш, а?“

Не исках да го разочаровам. „Няма да те напусна, ако наистина имаш нужда от мене“, казах. „Ти си се отнасял великолепно към мене и съм ти задължен.“

„Не, не си“, поправи ме Джей. „Задължен си на себе си. Винаги помни това. Ако можеш да получиш нещо, без да причиниш някому вреда, си задължен да го поискаш. Разчиствай си бюрото и да те няма!“

„Веднага ли?“

„Защо не? Виждам накъде те тегли сърцето и няма смисъл да те държа тук и да броя дните, докато отидеш там. Тъй че, тръгвай.“

Джей ми подаде ръка и аз я стиснах. „Радвах се на всичко това“, усмихна се той. „Неопитен репортер стана главен редактор. Това беше за тебе почти невероятно пътешествие.“

„Да.“

„Ние също направихме невероятно пътешествие. Благодаря, че ни взе със себе си.“

„Не, аз благодаря, че ме взехте със себе си“, казах със свито гърло. „Благодаря ти, че ми даде тази възможност. Никога няма да забравя това. Не зная как ще мога някога да ти се отплатя.“

„Аз зная“, каза Джей.

„Как?“

„Направи добро другиму.“

Туй то. Как можех да напусна тоя човек? Как можех да напусна вестника? Джей видя израза на лицето ми. „Не си го и помисляй“, рече той. „Опаковай си багажа и изчезвай.“

После излезе. Ей тъй. От кабинета ми и през вратата - навън, на улицата. Но като си тръгваше, подхвърли през рамо: „Никога не поглеждай назад, приятелю. Никога не поглеждай назад.“

Така го видях за последен път.

Той ти даде добър съвет.

Наистина ли? Никога ли не трябва да поглеждаме назад? Няма нищо да спечелим, ако поглеждаме назад?

Той имаше предвид „Не се отгатва втори път, не се търси под вола теле“. Върви напред без отгатване втори път, без пътешествия на вината, без колебание. Животът ти е пред тебе, а не зад гърба ти. Каквото си сторил, сторил. Не можеш да го промениш. Но можеш да се движиш напред.

Да, но не е ли в реда на нещата да съжالياваш за нещо?

Да, докато не смесваш чувството на съжаление с чувството за вина. Те не са едно и също. Да изразиш съжаление означава да обявиш, че не си показал своята най-висша представа за това кой си ти. Да изпиташ вина означава да решиш, че никога вече не ще бъдеш достоен да направиш това.

Твоето общество и твоята религия те учат, че вината изисква да бъдеш наказан без надежда за възстановяване на доброто ти име. Но ето какво ще ти кажа: целта на живота е да пресътворяваш себе си наново във всеки миг в следващата най-величествена проява на най-възвишеното прозрение, което някога си имал за това Кой Си Ти.

Затова аз се присъединих към тебе като съ-творец, виждайки накъде си се запътил, виждайки пътя, който си си предначертал, и давайки ти инструментите, за да преживееш точно това, което имаш нужда да преживееш, за да сътвориш точно това, което имаш нужда да сътвориш. Всичко това предизвикахме заедно ние двамата, ти и Аз.

По чия „воля“ тогава се случи то?

Ще ти кажа - по Божествена Воля. Винаги помни това.

Волята - твоя и Моя - е Божествената воля.

О, човече, това е чудесно. Чудо на чудесата! Това казва всичко, нали? То обединява всичко. Знаеш как да го направиш. Знаеш как да обединиш всичко в десет думи, че и в по-малко. Това е различен начин да се каже нещо, което Ти беше казал в *Разговори с Бога*: „Твоята воля за Мене е и Моята воля за тебе.“

Да.

Но преди ти каза нещо, което ме порази. Ти каза, че аз просто „използвам“ Бога, за да осъществя живота си. Това някак си не звучи правилно. Имам предвид, не чувствам, че трябва да имам такъв вид приятелство с Тебе.

Защо не?

Не зная точно. Но тук се намесват някои неща, на които са ме учили: тук съм, за да служа на Бога. Когато бях в Началното училище „Св. Лауренс“ в Милуоки и наистина мислех, че ще постъпя в семинарията, монахините ми казваха, че Бог ме използва, за да служа на Божиите цели. Никога не стана дума, че аз мога да използвам Бога, за да служа на моите цели.

Но Аз бих желал да бъде точно така. Така ли? Това ли би желал? Да.

Ти искаш да Те използваме? Не сме ли тук, за да ни използваш Ти?

Част от проблема за разбирането на това, за правилното разбиране на това, е да стане ясно, че този разговор е изграден върху парадигмата, образеца, модела на разграничението, разделението. Това означава, че двамата с тебе - ти и Аз - разговаряме, сякаш по някакъв начин сме разграничени,

разделени един от друг. Така, разбира се, мисли и по-голямата част от човешкия род. Повечето хора си представят, че такава трябва да бъде връзката им с Бога. Тъй че може би ще се окаже полезно да поприказваме в рамките на тази парадигма - за това дали тя позволява по-голямо разбирателство. Трябва да отбележа обаче, че тук говорим за нещо въображаемо, за илюзия, а не за нещо действително, не за онова, което съществува.

Разбирам. Съгласен съм, че бихме спечелили, ако поговорим с езика на въображението за живота вътре във „въображаемия свят“. Наясно съм с това, че целият живот на Земята е въображаем. Сега знам и често дълбоко изживявам Крайната Действителност на Единението с Тебе, с всичко и всички. Но понякога е полезно да се обсъдят нещата в рамките на моето - и на мнозина други - по-ограничено разбиране за нещата. Говорейки в тези рамки, нима ние не сме тук, за да бъдем използвани от Тебе?

Ако бяхте тук, за да бъдете използвани от Мене, защо светът е такъв, какъвто е? Възможно ли е да съм си поставил такава цел? *Или е възможно вие да сте си поставили такава цел!* Казвам ви: това е вторичното, не първичното.

Светът около вас е точно такъв, какъвто вие сте си поставили за цел да бъде.

Ще го повтора още веднъж, защото съществува възможност да сте го пропуснали. Казах: Светът около вас е точно такъв, какъвто сте си поставили за цел да бъде.

Какъвто *сте си представяли и сте възнамерявали* да видите света около себе си, такъв и ще го видите. Какъвто сте си представяли и сте възнамерявали да бъде животът ви, такъв и ще го видите.

Ако сте били използвани от Мене за Моите цели (както това се вменява в рамките на вашето ограничено разбиране), Аз би трябвало да бъда един твърде неуспял Бог. Би изглеждало, че не съм направил нищо! Дори използвайки те за Мой Вестоносец и помощник, дори изпращайки на Земята Моя единствен и възлюблен Син (както мнозина от вас биха го разбрали), Аз бих бил неспособен да обърна прилива, да променя хода на събитията, да сътворя света на своите желания. Възможно ли е Моята цел да е била сътворяването на света такъв, какъвто е? Разбира се, че не... освен... ако Моята цел е била вие да сътворите света какъвто си *изберете* да бъде. В този *случай* вие щяхте да послужите на моята цел и Аз щях да съм ви „използвал“.

Но и вие също щяхте да сте Ме „използвали“, защото само чрез творческата сила, която живее у вас - сила, дадена ви от Мене - щяхте да бъдете способни да сътворите света на своите сънища и мечти.

Това ли е светът на моите сънища и мечти?

Ако не си мечтал за него, той не би могъл да съществува.

През много дни той изглежда като свят на моите най-страшни кошмари.

Кошмарите също са сънища. Особен вид сънища.

Как мога да се отърва от тях?

Промени мисленето си за онова, което съдържат представите ти за света. Това е част от същия процес, за който вече стана дума. Мисли за какво ще мислиш. Мисли за нещата, които са хубави и чудесни. Мисли за миговете на величие, гледките на слава, израза на любов.

„Потърси най-напред Небесното Царство и всичко друго ще получиш като добавка“.

Точно така. И да използвам Тебе, да използвам Бога в този процес?

Бог *е* този процес. Това, което съм Аз, е този процес. Този процес ти наричаш Живот. *Не* можеш Да не Ме използваш. Можеш само да не знаеш, че го правиш. Но ако Ме използваш съзнателно, ако Ме използваш с пълна яснота за това и с намерение да го направиш, всички неща ще се променят.

Това е Петата Стъпка в създаването на приятелство с Бога.

Използвай Бога.

Кажи ми, моля Те, как да го сторя. Толкова странно ми изглежда да мисля за него и да си служа с подобни изрази. Нужна ми е Твоята помощ, за да разбера какво означава да използвам Бога.

То означава да използваш всички инструменти и дарби, които съм ти дал.

Дарбата да притежаваш градивна енергия, която ти позволява да създаваш своята действителност и да сътворяваш преживяванията си и опита си чрез своите мисли, думи и дела.

Дарбата на кротка мъдрост, която ти позволява да познаеш истината във времена, когато би било добре да не съдиш, изхождайки от видимото, от привидността.

И дарбата на чиста любов, която ти позволява да благославяш другите и да ги приемаш без условия, зачитайки свободата им да правят своя собствен избор и да живеят съобразно с него и давайки на твоето Божествено Аз свободата да прави същото. Така ти, както и всеки друг, ще можеш да пресътвориш своето Аз в следващата най-величествена проява на най-възвишеното си прозрение за това Кой Си Ти.

Казвам ти, казвам ви, във Вселената има една Божествена Сила и съставните ѝ части са: творческа енергия, кротка мъдрост, чиста любов.

Когато използвате Бога, вие просто използвате тази Божествена Сила.

„Нека силата бъде с тебе.

Точно така. Да не мислиш, че Джордж Лукас стигна до това случайно? Да не си представяш, че тази идея изникна нейде във въздуха? Ще ти кажа, Аз вдъхнових Джордж да стигне до тези думи и стоящата зад тях идея, точно както те вдъхновявам сега да стигнеш тук до тези думи и тази идея.

Тъй че тръгвай сега и направи онова, което си възложил на Своето Аз да направи. Промени света „чрез силата“.

И Ме използвай. Използвай Ме през цялото време, ежедневно. И в най-мрачните, и в блестящите си часове, и в миговете си на страх, и в миговете си на смелост, и във възходите, и в паденията си, и във върховете, и в падините си.

Казвам ти, ще попаднеш и в едните, и в другите. Вече ти се е случвало да се срещаш с всички тях. Всичко си има своя час, идва време за всяка цел и задача под небето.

Време да се родиш и време да умреш;
време да садиш и време да събираш плода от посаденото;
време да убиваш и време да лекуваш;
време да рушиш и време да градиш;
време да плачеш и време да се смееш;
време да оплакваш мъртвите и време да танцуваш;
време да хвърляш камъни и време да събираш камъни;
време да прегърнеш и време да се освободиш от прегръдката;
време да търсиш и време да губиш;
време да задържиш и време да захвърлиш;
време да откъсваш и време да сееш;
време да мълчиш и време да говориш;
време да обичаш и време да мразиш;
време за война и време за мир.

За какво е време сега? Туй е въпросът. Какво време избираш да бъде сега? Идвало ти е времето за всяко от тези неща и сега ти е дошло времето да избереш кое време искаш да изживееш този път, в сегашното, в „това време“ !

Защото всичко, което някога се е случвало, се случва сега и всичко, което някога ще се случи, се случва точно сега. Този е вечният миг, времето за твоето ново решение.

Светът те очаква, тебе и твоето решение. Той ще постави на място онова, което ти поставяш на място в битието си. Ти ще поставиш на място в битието си онова, което си в своето битие.

Ето, така се движат нещата. Ето, така стоят нещата. И сега вече е време да се събудиш за тази истина. Тръгвай напред и разпространявай това послание из целия свят: времето на твоето освобождение и на изказването ти пред обществото е дошло. Защото ти си ме молил: „И освободи ни от всяко зло“ и Аз сега отново го правя тук с това послание. И отново протягам ръка за приятелство.

Приятелство с Бога.

Аз съм тук за тебе, винаги.
По Всякакъв Начин.

Единадесет

Благодаря Ти за този чудесен разговор, в който ми обясни как мога да имам приятелство, с Бога. Отново прекарах с Тебе вълшебното време. И само първите пет стъпки - познай Бога, довери се на Бога, обичай Бога, прегърни Бога, използвай Бога - могат да променят живота на хората.

Да. Но бъди търпелив. Има още две.

Зная. И ми е нужно да ми помогнеш още малко при следващата от тях.

Помогни на Бога.

Да. Нужна ми е още малко помощ, за да разбера защо Ти имаш нужда от помощ.

Аз нямам нужда от помощ, но бих се радвал да я получа. Това би улеснило нещата.

Би улеснило? Мислех си, че в света на Бога няма нищо трудно. Затваряш ли се обратно в Себе Си?

Не. В Основната Действителност няма нищо трудно. Когато говоря с тебе тук, често използвам изрази, съвместими със света на твоето въображение, на твоята илюзия. Ако винаги говоря с тебе, използвайки изрази, съвместими с основната действителност, въобще не бихме могли да водим никакъв разговор. Ти не би могъл да ме разбереш. Това те затруднява много, дори когато случайно го правя отвреме-навреме.

Трудността е в това, че ти нямаш думи за повечето от онова, което искам да споделя с тебе, нито пък контекст, в който да поставиш онова, за което имаш думи. Това е трудността в повечето случаи, когато се пише на духовни и езотерични теми. Правят се опити да се каже истината за основната действителност с ограничен брой думи, извадени извън контекста.

Сигурно затова толкова много от творбите, написани на духовни теми, и толкова много от свещените ръкописи биват недоразбрани, неразбрани или разбрани изопачено.

Имаш право.

И тъй, в контекста на това, което разбирам, обясни ми какво си имал предвид, когато каза, че моята помощ би „улеснила нещата“?

Имах предвид, че би ги направила по-лесно разбираеми за *тебе*.

Ох, мислех си, имаш предвид, че тя би улеснила нещата за Тебе.

В известен смисъл това исках да кажа и то е така. Но, както виждаш, тук ние отново влизаме в областта на темата за „контекста“. Аз прекрочвам границата и влизам в контекста на Основната Действителност, когато казвам подобни неща. В Основната Действителност онова, което ти помага на тебе, Ми помага и на Мене, защото в Основната Действителност ти и Аз сме Едно Цяло. Няма разграничение между нас. Но в парадигмата на разграничението, разделението, в която живеете, във въображаемия свят, който обитавате, такова твърдение няма никакъв смисъл.

В продължение на целия диалог аз трябваше да прескачам по този начин от единия в другия контекст, за да обясня онова, което не може да бъде обяснено, ако си останеш просто в рамките на своя Земен жизнен опит.

Затова за тебе е предизвикателство да „разбереш изцяло“, „да се вживееш напълно“, „gros in fullness“, както би се изразил чудесният Робърт Хенлайн. Ето това имаш предвид, като казах: „Помогни на Бога“.

Повечето хора дори няма да разберат докрай какво значи да „разбереш изцяло“, „да се вживееш напълно“, т

Добре, точно така е. Тук се сблъскваме точно с този проблем. Ти разбра нещата изцяло, вживя се в тях напълно, gros in fullness.

Защо просто не кажем, че ако помогна на Бога, това и за двама *Ни* ще улесни нещата? Но сега ми кажи как това ще улесни нещата?

За да го разбереш, най-напред трябва да разбереш друго - какво Бог се опитва да направи.

Трябва да разбереш за какво съм се заловил.

Мисля, че съм разбрал. Ти пре-сътворяваш Себе Си наново във всеки отделен миг от Сега. Правиш го в следващата най-величествена проява на най-възвишеното прозрение, което някога си имал за това Кой Си Ти. Правиш го в нас, както и чрез нас. В този смисъл ние сме Ти. Ние сме членове на тялото на Бога. Ние сме „Богуващият“ Бог.

Добре си го запомнил, приятелю Мой. Отново говорим в един глас. Това е добре, защото ти ще бъдеш един от многото вестоносци; не само търсач на Светлината, а и носител на Светлината.

И по този начин мога най-добре да Ти помогна! Мога най-добре да Ти помогна, като запомням и си припомням. Или, както Ти би се изразил, като се „включа“. Това значи да стана отново член на тялото на Бога.

Ти наистина го разбра. Ти схвана това напълно, във всеки негов нюанс. Ето как можеш тук да помогнеш на Бога. Живей си живота целенасочено, хармонично и добротворно. Тези три начина на живот можеш да осъществиш, като използваш дадените ти от Мене дарби: творческа енергия, кротка мъдрост и чиста любов.

Творческа енергия съм вложил в цялото ти същество и във всичко, което произтича от това. Мислите, думите и делата са Трите Инструмента за Творчество. Като знаеш това, можеш да избереш дали ще бъдеш *причината* за своите изживявания и жизнен опит, или същество, което е *последница* от тях.

Животът ти протича като последница от целите и намеренията, които влагаш в него. Щом това ти стане ясно, ще можеш да живееш целенасочено. Ще мислиш за нещата целенасочено. Ще изговаряш думите целенасочено. Ще вършиш делата си целенасочено.

Когато направиш нещо и кажат: „Той го направи нарочно, умишлено, целенасочено!“, то няма да е обвинение, а похвала.

Всичко, което правиш, е подчинено на целта ти - а твоята цел във всеки миг от живота ти е да преживееш най-величествената проява на най-възвишеното прозрение, което някога си имал за това Кой Си Ти. Като използваш творческата енергия, ти помагаш на Бога да бъде в по-голяма степен това, което Бог е и търси в изживяването на своето Аз.

Кротка мъдрост съм вложил в душата ти. Като използваш този дар, ти живееш хармонично при всяко стечение на обстоятелствата. Истинското ти Същество става въплъщение на самата хармония.

Хармония, това означава да усещаш трептенията на мига, на човека, мястото, обстоятелствата, които в момента изживяваш и с които съжителстваш. Да съжителстваш не значи да се съединиш. Да пееш в хармония не значи да пееш в един глас. Значи да пееш заедно с други.

Когато пееш в хармония, изцяло променяш начина, по който се пее песента. Тя се превръща в нова песен, в различна песен. Това е песента на душата и няма друга, по-красива от нея.

Внеси в своите мигове кротка мъдрост. Виж я как ги променя. Виж я как те променя.

Ти имаш у себе си тази кротка мъдрост. Аз съм я вложил там и тя никога не те е напускала. Повикай я във време на трудности и натиск, във време на тежки решения и враждебност, повикай я и тя ще бъде с тебе. Защото, когато я повикаш, ти ще повикаш Мене. Като използваш кротка мъдрост, ти помагаш на Бога да бъде в по-голяма степен това, което Бог е и търси в изживяването на Своето Аз.

Чиста любов съм вложил във всяко човешко сърце. Тя е онова, което Съм Аз и което Си Ти. Сърцето ти е преизпълнено с тази преливаща любов. Ще се пръсне от нея. Тя е обхванала и цялото ти същество. То *се състои* от нея. Чистата любов е онова, Коего Си Ти. Тя изразява Кой Си Ти.

Като изразяваш чиста любов, даряваш на себе си прякото изживяване на това Кой Си Ти. Това е най-великият дар. Изглежда, като че ли даваш дар другиму, а ти го даваш на Самия Себе Си. Защото в стаята освен тебе няма друг. Само изглежда, че има. Чистата любов ти позволява да видиш истината.

Когато идваш от място на чистата любов, твоят живот е добротворен за всички. Уверяваш се, че всеки е спечелил от пребиваването ти тук. „Добротворство“ за тебе става важна дума. Внезапно си осъзнал по-дълбоко нейното значение.

Добротворство значи не само добрина, тя значи и сходство. Осъзнаваш, че когато пребиваваш в чистата любов, ти и другите сте „от същия род“. Ти наистина си *сроден*, а сега, внезапно, виждаш, че като изразяваш чиста любов, изразяваш и *благодетелност*.

Това значи да бъдеш *сродна душа*. Това значи да познаеш Единението с всички неща. А като използваш чиста любов, при каквото и да било стечение на обстоятелствата, ти помагаш на Бога да бъде в по-голяма степен това, което Бог е и търси в изживяването на Своето Аз.

Ти помагаш на Бога, когато сам си помагаш да се приближиш към Бога. Тъй че помагай - това е голяма помощ. Тъй че оказвай тази голяма помощ. Помагай си сам да се приближиш до Бога толкова, колкото ти се иска. Защото това е храната на живота, от която се хранят всички неща.

Вземи и яж от това, защото то е Моето тяло.

Всички вие сте членове на това Едно тяло. И сега вече е време да си спомните и да се присъедините.

Нямаше да ти кажа това, ако не беше тъй. Това е най-великата истина, тъй че помогни Ми, помогни на Бога.

Никога не съм виждал думи, свързани по подобен начин, толкова съдържателни. Всичко това е толкова... *симетрично*.

Бог е симетричен. Бог е съвършената симетрия. В хаоса има ред. В картината има съвършенство.

Виждам това. През целия си живот съм виждал и виждам съвършенството в картината - дори когато моят приятел Джо Алтън отиде в затвора, въпреки че бях потресен, когато това се случи. Джо Алтън беше заловен да извършва относително малки злоупотреби, свързани с дарения за предизборната кампания, и прекара няколко месеца в килия с лек режим във федералния затвор в Алънууд, щата Пенсилвания.

Поуката, която си извлякох от всичко това, беше нещо, което винаги съм знаел, но бях забравил: малцина от нас са светци. Всички ние се опитваме да вършим най-доброто, на което сме способни, но мнозина от нас се спъват и падат.

Напомнянето на тази истина ми помогна да не обвинявам и съдя, когато действията на другите разкрият техните слабости - и когато *моите* действия разкрият моите слабости. Тази задача не беше лесна и не винаги успявах да я изпълня. Но след дните, прекарани в политическия живот на общината Ан Арундел, винаги съм се опитвал да го правя. Тези дни ме научиха да се опитвам винаги да го правя.

Имаше и друга причина да се въртя около Джо Алтън, но тя няма нищо общо с това. Знаех до някаква степен, че трябва да се упражнявам да бъда сред обществото, пред публиката, да общувам с голям брой хора. Не бих могъл да избира по-добър „треньор“ за това.

Не съм срещал човек, който толкова добре да разбира човешката природа, като Джо Алтън. Докато работех с него, най-напред като нископоставен помощник в изборната кампания, а после като нископоставен член на общинската управа, имах възможност да го видя в действие и това драматично промени собствения ми начин да общувам с хората.

Където и да се появеше, Джо беше винаги окръжен от хора. На публични събрания те се тълпяха около него, тъпчеха се и си пробиваха път, като всеки искаше да се озове поне за миг лице срещу лице с него, да му поиска някаква малка услуга, да го помоли за помощ или поне - да привлече вниманието му.

Колкото и много да бяха хората, които прииждаха от всички страни, никога не видях Джо да пренебрегне дори и един единствен човек. Нямаше значение колко късно е станало, колко време е прекарал тук, колко работа му остава да свърши, след като си тръгне. Никога не пропускаше да погледне някого в очите или да отдели някому цялото си внимание.

Една вечер след такова публично събрание аз се правех на „водач“, пробивайки му път сред тълпата през краткото пространство от трибуната до задния изход на залата, а оттам и до колата, която ни чакаше. Когато най-накрая успяхме да се изкачим на последните места в амфитеатралната зала, се обърнах недоверчиво към Джо.

„Как *правиш* това?" го попитах. „Как можеш толкова да се раздаваш? На всички тези хора, които висят наоколо и всеки иска от тебе нещо."

„Всъщност много е просто да им дадеш онова, което искат", усмихна се Джо.

„И какво искат?" трябваше да разбере. „Какви неща искат от тебе?"

„Всички те искат едно и също".

Погледнах го присмехулно.

„Не знаеш ли какво искат всички те?"

„Не", трябваше да призная.

Джо ме погледна право в очите. „Искат да бъдат чути".

Тридесет години по-късно, като излизах от събрания и лекционни зали, окръжен от хора, които прииждаха от всички страни, си спомнях за Джо.

Хората искат да бъдат чути и заслужават това. Те са прочели книгата ти - цялата, от корица до корица, и са дали мнението си за нея. Дали са ти част от себе си и искат да получат част от тебе. А това е честно и Джо Алтън го знаеше. Разбираше го в цялата му дълбочина. Не отхвърляше нищо. *Връщаше* полученото.

Научих това отново в поредицата от лекции на един чудесен човек. Авторът Уейн Дайър казваше винаги на слушателите си: „Ще остана тук, докато последният от вас получи подписа ми върху своя екземпляр от книгата и докато имам възможността да бъда с вас." Много от другите оратори правят същото. Висят, докато е нужно. Връщат полученото.

Което дадеш, ще ти бъде върнато.

Джо Алтън беше първият, който ми откри и тази мъдрост. Научих, че „което дадеш, ще ти бъде върнато" преди тридесет години, в суровия и объркан свят на една политическа кампания.

Късно една вечер, след дълъг и труден дебат, бяхме в едно ремарке. Опонентът на Джо, безмилостен в своето отрицание, бе казал много малко във връзка със същността на кампанията, залавяйки се вместо това с лични нападки. Като се прибрах в ремаркетото, се залових веднага за пишещата машина. Пръстите ми летяха по клавиатурата, съчинявах жилещо и стегнато опровержение - порицание, както си спомням, написано с ненадминато красноречие.

Джо изтрополи случайно наоколо. „Какво пишеш?"

„Утрешното ти изявление за пресата в отговор на тези недостойни атаки," отвърнах с тон, който казваше: „Че какво друго?"

Джо само се усмихна под мустак. „Знаеш, че няма да използвам нищо от това, нали?"

„Защо не? Трябва да му го върнем! Не можем да го пуснем да си тръгне ей тъй!"

„Добре", съгласи се Джо, „тогава чуй моето изявление. Готов ли си?"

Да, казах си наум, *ей сега ще сготвим манджата! Джо ще го каже по-добре, отколкото бих могъл някога да го направя.*

„Давай" рекох, поставяйки пръсти върху клавиатурата.

Джо продиктува изявлението си в едно изречение: „Съжалявам, че опонентът ми си причинява всичко туй."

„Това ли е?" избухнах. „Това?"

„Това е", повтори Джо.

„А какво ще стане с всичко, което каза той?"

„Можем да слезем до неговото равнище", спокойно рече Джо, „или - да се издигнем над него. Кое от двете избираш?"

Хвърлих поглед върху страниците, които бях изписал. Прочетох първите няколко изречения. После скъсах написаното.

„Добър избор", каза Джо и ме потупа по рамото. „Тази вечер ти порасна."

Сега искам да ти кажа нещо за жизнения опит, което може би не осъзнаваш.

Какво?

Като използваш прозрението, което си постигнал тук, *ти използваш Бога*. Като използваш тази история в книга като тая, *ти използваш Бога*. Защото си приел подаръка, който Аз съм ти дал и го изпращаш на всички хора по света.

Виждаш ли? Това е нещо повече от един интересен анекдот. Това е било нещо повече от един обикновен епизод в живота ти. Ти си поднесъл дар на Своето Аз, а сега го сподели и с нас -с една и съща цел. Ти се стремиш да промениш Своето Аз и да промениш света.

Като разказваш в тази книга истории из живота си, ти не просто задоволяваш любопитството на читателите си за твоето минало, а правиш нещо повече. Ти подтикваш и другите да си припомнят онова, което те също винаги са знаели.

Ето, тук е симетрията, тук е съвършенството на картината. Още преди тридесет години душата ти е била наясно с това кои хора, места и условия ще ти предоставят съвършения жизнен опит, който ще те подготви да изиграеш своята роля в променянето на света. Душата ти е знаела, че ако избереш да придобиеш този жизнен опит, онова, което ще получиш от него, ще има трайна стойност и *ти ще я оползотвориш след тридесет години*.

Брей! Стой, не думай!

Мислиш ли наистина, че нещо може да стане случайно?

Казвам ти отново, че в картината има съвършенство.

Нищо в живота не става случайно. Нищо.

Нищо в живота ти не се е появило и не се появява по щастливо стечение на обстоятелствата.

Нищо.

Нищо не заема мястото си, без да ти предостави възможност за истинска и трайна полза от него. Нищо, нищичко.

Може би не винаги съзираш съвършенството на всеки миг, но това не накърнява неговото съвършенство. Нито неговата стойност като дар за тебе.

Дванадесет

Като направя крачка назад и се отдалеча достатъчно, за да обгърна с един поглед цялата картина, за да видя в цялата ѝ прелест сложната и нежна тъкан на своя живот, преизпълвам се с благодарност.

Това е последната стъпка, Седмата Стъпка в създаването на приятелство с Бога:

Благодари на Бога.

Това е стъпка, направена почти от само себе си. Появява се естествено, следва естествено, щом си направил другите Стъпки - от Първата до Шестата.

През целия си живот ти не си познал Бога такъв, какъвто Бог е в действителност. Сега можеш да Го познаеш.

През целия си живот не си се доверявал на Бога тъй, както би желал и би могъл. Сега можеш да Му се довериш.

През целия си живот не си обичал Бога тъй, както би желал. Сега можеш да Го обичаш.

През целия си живот не си прегръщал Бога с близост, която да Го направи част от твоето преживяване, от твой жизнен опит. Сега можеш да Го прегърнеш.

През целия си живот не си използвал Бога тъй, както би използвал най-добрия си приятел. Сега можеш да Го използваш.

През целия си живот не си помагал съзнателно на Бога, защото не си знаел, че Бог иска да Му помогнеш, а дори и да си знаел това, не си знаел как да Му помогнеш. Сега можеш да Му помогнеш.

Не е твоя грешка, че не си познал Бога. Как можеш да познаеш едно нещо, когато всеки ти говори за друго?

Не е твоя грешка, че не си се доверил на Бога. Как можеш да се довериш на някого, когото не познаваш?

Не е твоя грешка, че не си обичал Бога. Как можеш да обичаш някого, комуто не се доверяваш?

Не е твоя грешка, че не си прегърнал Бога. Как можеш да прегърнеш някого, когото не обичаш?

Не е твоя грешка, че не си използвал Бога. Как можеш да използваш някого, на когото не държиш и когото не тачиш?

Не е твоя грешка, че не си помогнал на Бога. Как можеш да помогнеш с нещо, което считаш за безполезно?

И не е твоя грешка, че не си благодарил на Бога. Как можеш да благодариш за нещо, на което не може да се помогне?

Но днес е нов ден. Сега е ново време. И ти имаш нов избор. Изборът да създадеш наново своята лична връзка с Мене. Изборът да изживееш накрая приятелство с Бога.

Всеки на света иска това. Поне всеки, който вярва в Бога. През целия си живот сме се опитвали да имаме приятелство с Тебе. Опитвали сме се да Ти се харесаме, да не Те обидим, да Те намерим такъв, какъвто си в действителност, да бъдем намерени от Тебе - опитвали сме всичко. Но не сме следвали тези Седем Стъпки. Поне аз - с положителност не съм ги следвал. Не тъй, както Ти си ги изложил тук. Тъй че, благодаря Ти. Но мога ли да Ти задам един въпрос?

Разбира се.

Защо е необходима благодарността? Защо е тъй важно да Ти благодарим? Защо това е една от Седемте Стъпки? Нима си Бог с такова егo, че ако не Ти покажем благодарността си, ще ни отнемеш всички блага?

Обратно, Аз съм Бог с такава обич, че, като ми покажете благодарността си, ще *получите* всички блага.

Това звучи като обратен начин, да кажеш същото. Длъжен съм да покажа благодарността си, за да получа блага.

Не си длъжен, това не е изискване. Мнозина, които ни най-малко не изглеждат благодарни, се ползват от добрината Ми.

Добре, това напълно ме обърка.

Благодарността не е нещо, което Аз изисквам. Тя не е мехлем за егото, грес за спирачките, смазка за колелата. Тя не е средство да спечелиш бъдещото благоволение на Бога. Животът ти изпраща блага, независимо от това дали си благодарен или не. Но когато изразиш благодарността си, животът ти ги изпраща по-бързо. Защото благодарността е състояние на битието.

Спомняш ли си, че бях казал: „*Мисленето е най-бавният метод на сътворяване!*“

Да. И това съвсем ме изненада.

А не би трябвало. Ти упражняваш всички важни функции на тялото си, без да мислиш за тях. Не мислиш, че трябва да мигнеш с очи, да си поемеш дъх, да накараш сърцето си да бие. Нито пък - да се изпотиш, да кажеш „Ох!“. Тези неща просто се случват, защото си човешко същество. Имаш човешко битие. Тоест, *съществува*ш като човек и имаш свое *битие*.

Да, спомням си. Ти беше казал, че някои жизнени функции и изживявания са създадени да протичат от само себе си, без никакво усилие, на равнище, наречено подсъзнателно. Там ли творим най-ефективно?

Не. Най-ефективно и най-бързо творите не с подсъзнанието, а с *върховното съзнание*.

Върховно съзнание наричаме равнището на жизнен опит, изживяване, достигано, когато подсъзнанието, съзнанието и свръхсъзнанието се превръщат в Едно Цяло - и достигат съвършенство. Това е място над мислите. Това е истинското състояние на битието ти и това истинско състояние изразява Кой Си Ти Всъщност. То е невъзмутимо, неподвижно, неподвластно и незасегнато от мислите ти. Първопричината не е в мисленето. Тя е в Истинското Битие.

Сега ние изследваме, много задълбочено, най-сложното езотерично разбиране. Тук разликите, *нюансите*, стават съвсем крехки, нежни и деликатни.

Разбирам. Мисля, че съм готов за това. Давай.

Добре. Но не забравяй, че тук ще се сблъскаме и с езикови трудности. Ще се наложи да пресека границата и да навлезе в по-широк контекст, да заговорим от гледна точка на основната

действителност, после отново да пресека границата и да се върна във въображаемия свят на илюзиите, в действителността, в която живееш днес, и се надявам да ме следваш и да превеждаш казаното.

Разбирам. Нека вихърът ни понесе.

Сигурен ли си? Ще ти е трудно там. Ще се пързаяш по суров и стръмен път; най-трудният дял в диалога ни дотук. Може би искаш да го прескочиш, но просто повярвай на думите ми и тръгвай направо.

Искам да разбера всичко това. Най-малкото - искам да опитам.

Добре. Започваме оттук.

Опитай с това твърдение:

Битието е, мисълта прави.

Какво ти говори това, какво ти казва това?

Казва, че битието не е действие, не е начинание, не е нещо, което се появява. По-скоро е едно „е-ние“. То е нещо, което е. То е едно „така-ние“ - то е така, както е, това, което е.

Добре. А какво казва то за мисленето?

То казва, че мисленето е процес на „правене“, нещо, което става, което се случва.

Много добре казано. И тъй, какви са последиците от това?

Нещо, „което става, което се случва“, изисква време. Може да става много бързо, както протича мисленето, но все пак изисква това, което наричаме време. Нещо, което „е“, обаче, просто е. То е точно сега. То няма „да бъде занапред“; то е точно тук, точно сега.

Казано накратко, „е-нето“ е по-бързо от „правенето“, затова и „съществуването“, т. е. битието, е по-бързо от „мисленето“.

Знаеш ли какво? Трябвало е да те назнача за свой преводач.

Мислех, че го направи.

Аха, добър отговор. Е хайде, опитай с това твърдение:

Битието, съществуването е първопричината.

Какво ти говори, какво ти казва това?

Казва, че битието, съществуването е причина за всичко. Каквото „битие, съществуване“ имаш, това изживяваш.

Прекрасно. А дали битието, съществуването е причина за мисленето?

Да. Ако предположението е вярно, тогава да, битието, съществуването би трябвало да е причина за мисленето.

Тогава битието ти, начинът ти на съществуване влияе върху начина ти на мислене.

Да, би могло тъй да се каже.

Но аз казах, че „мисленето е творческо“. Вярно ли е?

Да, щом Ти го казваш, вярно е.

Добре. Радвам се, че вече Ми се доверяваш. А сега, щом „мисленето е творческо“, може ли мисленето да сътвори състояние на битие?

Имаш предвид *което е първото - яйцето или кокошката*⁷.

Точно така.

Не зная. Ако „битието“ ми е състояние на тъга, мога да променя решението си, намеренията си по отношение на него. Мога да реша да се потопя в щастливи мисли, да се заловя за положителни неща и внезапно мога да се почувствам в „битие“ на щастие. Ти си ми казвал, че мога да направя това. Ти си ми казвал, че мисленето ми създава моята действителност.

Това съм казвал. Вярно ли е то?

Да, вярно е. Но нека те попитам за това. Създават ли твоите мисли Истинското ти Битие?

Не знам. Не съм Те чул да използваш този израз никога досега. Не знам какво означава Истинско Битие.

Твоето Истинско Битие е Всичко в Него. Всяко нещо. Всичко-в-Цялото. Алфата и Омегата, началото и края, Единството и Единението.

С други думи - Бог.

Да, това е другата дума за него.

И тъй, нима ме питаш дали мисленето ми създава Бога?

Да. Не зная.

Тогава нека го взема оттук и го разнищя пред тебе.

Моля Те, направи го.

Тук сме ограничени от езика и контекста, както обясних това неколкократно.

Разбирам.

Добре. Мислите ти за Бога не създават Бога. Те създават само *изживяването* ти за Бога.

Бог е.

Бог е Всичко-в-Цялото. Всяко нещо. Всичко, което някога е било, сега е и винаги ще бъде.

Добре ли е дотук?

Дотук добре.

Когато мислиш, не *създаваш* Цялото. Проникваш в Цялото, за да създадеш онова изживяване за Цялото, което си избрал.

То, Цялото, *вече е тук*. Не ти си го поставил тук, мислейки за него. Ала, мислейки за него, ти поставяш в *своето изживяване* онази част от Цялото, за която мислиш.

Следиш ли мисълта ми?

Мисля, че да. Продължавай по-бавно. Много бавно. Опитвам се да не изгубя връзката.

Твоето Истинско Битие, което е равностойно на това Кой Си Ти Всъщност, предшества всичко. Когато мислиш за това кой искаш да бъдеш сега, ти проникваш в своето Истинско Битие, в своето Цялостно Аз, съсредоточавайки се върху една част от своето Цялостно Аз, която искаш сега да изживееш.

Твоето цялостно Аз е Всичко в Него. То е щастието *и* тъгата.

Да, да! Ти и по-рано си го казвал! Каза ми: „Ти си неговият възход и неговото падение, неговото ляво и дясно, неговото тук и там, неговото преди и после. Ти си бързият и бавният, големият и малкият, мъжът и жената, оня, когото наричаш добър, и оня, когото наричаш лош. Ти си всичко това, всичко в него и няма нищо от това, нищо в него, което ти да не си“.

Чувал съм Те и по-рано да ми казваш това!

Прав си. Казвал съм го. Много пъти съм ти го казвал. А сега го разбираш по-добре, отколкото когато и да било по-рано.

И тъй, дали „мисленето“ влияе на „битието“? Не. Не в най-широкия смисъл на думата. Ти си Това, Коего Си, независимо от това какво мислиш по въпроса.

Но дали мисленето може да създаде едно внезапно и различно *изживяване* за твоето битие? Да. Това, за което мислиш, върху което се съсредоточаваш, ще се прояви в твоята индивидуална настояща действителност. Така, ако си бил тъжен и се потопиш в положителни, радостни мисли, лесно „ще измислиш начина“, по който да се почувстваш щастлив, в щастливо битие.

Ти просто се придвижваш, преминаваш от една част на своето Аз в друга!

Но има и „пряк път“ - и точно до това се опитваме да стигнем тук. За това говорехме досега.

Можеш да се придвижиш, да преминеш във всяка част от битието си, в която пожелаеш - тоест, можеш да призовеш всяка част от своето Истинско Битие - във всеки миг, незабавно, просто знаейки, че е така и обявявайки, заявявайки, че е така.

Веднъж Ти ми беше казал: „Коего знаеш е така, както го знаеш“.

Да, бях ти казал. И бях вложил в думите си точно това значение. Онова, което знаеш за своето Истинско Битие точно както го знаеш, ще бъде състоянието на твоето битие сега, в момента. Когато обявиш онова, което си узнал, ти вече го превръщаш в такова, каквото си узнал, че е.

Когато обявиш нещо от този род, то ще е най-могъщото твърдение, започващо с „Аз Съм“. Едно от най-прочутите твърдения от този род е изречено от Исус: „Аз съм пътят и животът“. Най-всеобхватното подобно твърдение, което е било изречено някога, беше едно, изречено от Мене: Аз Съм Онова, Коего Съм.

Ти също можеш да заявиш нещо, започвайки с думите: „Аз Съм". Всъщност, правиш го всеки ден. „Аз съм болен и уморен", „Аз се изчервих до уши" и тъй нататък. Това са твърдения за битието. Когато изричаш тези твърдения по-скоро съзнателно, отколкото несъзнателно, живееш според Намеренията си, живееш целенасочено. Спомни си, че те бях посъветвал да живееш...

Целенасочено
Хармонично
Добротворно.

Целият ти живот е едно послание, знаеш ли това? Всяко действие е акт на самоопределение. Всяка мисъл е филм на екрана на твоето съзнание. Всяка дума е звучащо писмо до Бога. Всичко, което помислиш, кажеш и направиш, изпраща послание за тебе.

Затуй разглеждай твърденията си, започвайки с „Аз Съм", като някакъв вид послание, подобно на посланието за Състоянието на Съюза - State of Union. Това е твоето послание за Състоянието на Битието ти. Ти правиш изявление какво е състоянието на нещата при тебе. Казваш „кое е и как е".

Хей, спри за миг! Хрумна ми нещо! Във всички случаи ние сме Едно Цяло, тъй че то наистина е послание за Състоянието на Съюза!

Добре казано. Много добре казано. Сега, щом заявиш нещо, то е най-краткият път към състоянието на твоето битие. Като заявиш нещо, ти *предизвикваш* да бъдеш Който Си Ти Всъщност - или, още по-точно, предизвикваш появата на онази част от този Който Си Ти Всъщност, която би желал да изживееш точно сега.

Това означава по-скоро, че битието е творческо, отколкото - че мисленето е творческо. *Битието е най-бързият* качим «а сътворяване. Защото онова, което е, е *точно сега*.

Когато заявиш нещо вярно по отношение на битието си, ти го правиш, без да мислиш за него. Ако мислиш за него, в най-добрия случай ще го забавиш, а в най-лошия случай - ще го отречеш.

Забавянето идва оттам, че мисленето изисква време, а битието не изисква никакво време.

Отричането може да дойде оттам, че мисленето за това, което си избрал да бъдеш, често те убеждава в това, което не би желал да бъдеш - а „не би" винаги води до отрицание.

Ако всичко това е вярно, най-лошото, което мога да направя, е да мисля!

В известен смисъл е точно така. Всички духовни Майстори „изоставят, напускат мисленето си". Тоест, не мислят съзнателно за това, което са, за своето битие. Те просто *са*, пребивават в битието си. В мига, когато се замислиш за битието си, вече не си в него. Можеш само да забавиш пребиваването си в него или само да го отречеш.

Ако използваме един доста принизяващ нещата пример, можеш да *бъдеш* влюбен само когато *си* влюбен. Не можеш да бъдеш влюбен, ако мислиш за това. Ако някой, който те обича, попита: „Влюбен ли си в мене?" и му отвърнеш: „Обмислям това", думите ти, вероятно, няма да му прозвучат приятно.

Чудесно. Много добре разбираш нещата.

А сега, ако моментът не е критичен, ако не се касае за инчове и секунди (а малко неща са от този род), ако няма значение колко време ще мине, преди да изживееш онова, което си избрал (например „да бъдеш влюбен"), тогава можеш спокойно „да обмисляш това" колкото дълго си искаш.

А мисленето е много могъщ инструмент. Не ме разбирай криво. То е един от Трите Инструмента на Сътворяването.

Мисленето, думата и делото.

Точно така. Но днес ще ти дам още един метод, чрез който можеш да изживееш Живота си. Той не е инструмент на сътворяването, а ново *разбиране* за сътворяването; не е процес, чрез който възникват нещата, а процес, чрез който осъзнаваш ясно кое вече е възникнало - ясното осъзнаване за онова, *което е*, винаги е било и винаги ще бъде свят без край.

Разбираш ли?

Да, започвам да разбирам. Започвам да виждам цялата космология, цялата конструкция.

Добре. Зная, че не е било просто. Или, по-скоро, е било просто, но не е било *лесно*.

Спомни си само това: Битието е миг. Сравнено с него, мисленето ти е много бавно. Колкото и бърза да е мисълта, тя е много бавна в сравнение с битието.

Нека използваме съвсем човешкия ти пример за влюбването.

Спомни си времето, когато се влюби. В един миг, в една вълшебна част от секундата ти се влюби за пръв път. Като че ли нещо те удари, както обичате да казвате: „като тон от тухли“. Внезапно се стовари върху тебе. Погледна оня човек там, в отсрещния край на стаята, седнал отсреща на масата за хранене, седнал на предната седалка в колата и изведнъж вече знаеше, че го обичаш.

Беше внезапно. Беше миг. Не беше нещо, за което трябваше да мислиш. То просто „се случи“. Може по-късно да си мислил за него. Може даже предварително да си мислил за него - чудно ми е как бих се чувствал, ако се влюбя в този човек - но в мига, когато почувства това за пръв път, узна го за пръв път в сърцето си, то просто връхлетя върху тебе. Случи се прекалено бързо, за да можеш да „помислиш“, още тук, за него. Ти просто се озова в него, вътре, *бидейки влюбен*.

Ти можеш да се влюбиш, преди дори да помислиш за това!

Хайде де, няма не знам?

Същото е и с благодарността. За да изпиташ благодарност, никой не е трябвало да ти каже: „Време е да изпиташ благодарност“. Ти просто съвсем спонтанно, изпитваш благодарност. Откриваш, че *си благодарен*, преди дори да помислиш за това. Благодарността е състояние на битието. В езика ви не съществува дума като „любодарност“, а би трябвало да я има.

Ти знаеш ли, че си поет? Вече са ми го казвали.

Добре де, сега ми е ясно, че битието е по-бързо от мисленето, но все пак не виждам защо „да бъдеш благодарен“ за нещо ти донася по-бързо това, за което си благодарен, отколкото... почакай за минута - докато го казвам, мисля, че получавам отговора...

Ти беше казал, че благодарността е състояние на битието, което ясно ми показва, че вече имам онова, което мисля, че ми трябва. С други думи, аз *благодаря* на Бога за него, вместо да *моля* Бога за нещо, което вече зная, че е тук.

Точно така.

Затова Седмата Стъпка е: „Благодари на Бога“. Точно така.

Защото, когато благодариш на Бога ти „биваш“ наясно, че вече си получил всички блага в живота; че всичко - съвършено подходящите хора, места и събития - всичко, което ти е нужно, за да изживееш и развиеш избраното от тебе, вече си е на място и те чака.

Дори преди да Ме попиташ, Аз ще съм ти отговорил. Да, така е.

Тогав да благодариш на Бога, би трябвало да бъде първата ти работа, а не последната!

Това би имало могъщо въздействие. А ти току-що си разкри велика тайна. Чудото на Седемте Стъпки към Бога е в това, че те могат да бъдат обърнати обратно. Да бъдат изминати в обратен ред.

Ако благодариш на Бога, ти помагаш на Бога да ти помогне.

Ако помагаш на Бога да ти помогне, ти използваш Бога.

Ако използваш Бога, ти прегръщаш Бога в своя живот.

Ако прегръщаш Бога, ти обичаш Бога.

Ако обичаш Бога, ти се доверяваш на Бога.

И ако се доверяваш на Бога, е сигурно, че познаваш Бога.

Удивително. Съвършено удивително.

Ти знаеш как да сътвориш приятелството си с Бога. Истинско приятелство. Действено, *работещо* приятелство.

Великолепно! Мога ли да започна да го използвам още сега? И не казвай: „Можеш, но не може“.

Какво?

Ох, в трети клас имах една учителка, която винаги поправяше граматичните ни грешки. Щом вдигнем ръка и питахме: „Сестро, мога ли да отида до тоалетната?“, тя винаги отвърщаше: „Можеш, но не може.“

О да, спомням си я. Можеш ли някога да забравиш нещо?
Мога, но не може. Дъра-дъра - бу-ум! Удар на чинели, моля.
Благодаря - благодаря - мно-о-ого ти бла-го-да-ря!

Но, казано сериозно... Бих искал да започна да използвам това приятелство. Беше ми казал, че ще ми помогнеш да разбера как да осъществя на дело, как да направя действена мъдростта, дадена ми в *Разговори с Бога'*, как да я използвам в нашия ежедневен живот.

Добре, затова е приятелството с Бога. То е, за да ни помогне да си припомним тези неща. То е, за да улесни ежедневния ни живот, да превърне изживяването ни на миг-след-миг по-скоро в изразяване на това Кой Сме Ние Всъщност.

Това е твоето най-велико желание и аз изградих една свършена система, чрез която всички твои желания могат да бъдат осъществени. Те биват осъществявани сега - точно в този миг. Единствената разлика между тебе и Мене е, че Аз зная това.

В мига на твоето цялостно познание (миг, който може да те споходи по всяко време), ти също ще се чувстваш, както Аз винаги се чувствам: свършено радостен, обичаш, приемаш, благославящ и благодарен за всичко.

Това са Петте Отношение на Бога към Света и аз ти обещавам преди края на нашия диалог да ти покажа какви могат да бъдат последиците от тях в живота ти и какви ще бъдат те, как ще те доведат до Божественото.

Отдавна, още в книга 1 на *Разговори с Бога*, Ти ми беше дал това обещание и мисля, че е дошло време да го изпълниш!

А ти ми беше обещал да *ни* разкажеш за живота си, особено - за изживяванията си след публикуването на книгите *Разговори с Бога*, но досега само бръщолеваш... Тъй че, може би и двамата трябва да изпълним обещанията си!

Бъди спокоен!

Тринадесет

Напуснах общинската управа и започнах работа в училищната система. След десет години отидох да работя на Западния Бряг с д-р Елизабет Кюблер-Рос. Единадесет месеца по-късно открих своя собствена рекламна компания в Сан Диего, там подписах договор за работа с Terry Cole-Whittaker Ministries. След няколко години се преместих в щата Вашингтон, след това се заселих в Портланд, после - в Южен Орегон, където, през последния период на пребиваването си, живеех под открито небе, без стотинка спестявания. Накрая намерих работа в радиото, три години по-късно бях уволнен, прекарах окаяно време, после станах водещ на дискусивно предаване, „токшоу“, излъчвано по много канали в цялата страна. Написах книгите *Разговори с Бога*, след което преживях удивително време и ето ме тук.

Както виждаш, изпълних обещанието си, сега е време и Ти да изпълниш Своето.

Струва ми се, че хората ще искат да научат нещо повече от това.

Не, няма. Те искат да чуят нещо повече от Тебе и за Тебе. Искат Ти да изпълниш обещанието си.

Чудесно.

Създадох света, създадох Адам и Ева, поставих ги в Райската Градина, казах им да се плодят и множат, изпитах там известни затруднения със змията, наблюдавах ги как се обвиняват взаимно и как разбират превратно всичко. После дадох на един старец няколко скрижали, за да се опита да обясни и подреди нещата, разделих за малко морето и направих още няколко дребни чудеса, изпратих няколко апостоли да ви разкажат Моята история, забелязах, че никой не ги слуша, реших да продължа с опитите си и ето Ме тук.

Както виждаш, изпълних обещанието Си.

Мило. Много мило.

Което е добро за гъската, е добро и за гъсока.

Вече тридесет години не съм чувал от никого тази поговорка.

Стар съм аз, стар съм. Какво искаш от Мене?

Искам да спреш с разиграването на такива комедии. Никой няма да повярва и на думичка от казаното, ако продължиш да разиграваш такива комедии.

Чуй това. Взех гърнето, викайки тук черния чайник.

Хайде, хайде, сега пък с това ли ще се хванем? Не е ли по-добре да се върнем към книгата?

Щом настояваш...

Иска ми се да узная нещо за Петте Отношения на Бога към Света - едно от които май *не* беше „весело, живо“.

Може би е трябвало да бъде такава. Ще *спреш* ли накрая?

Не, говоря сериозно. Хората живеят с представата, че Бог никога не е весел, не се шегува, не се смее и че всеки трябва да свещенодейства при среща с Божественото. Бих искал да погледнете малко по-леко на нещата. Някой беше казал: „Порастваш в Деня, когато добре се посмееш над себе си.“

Не се вземайте толкова на сериозно. Отпуснете се малко.

Помогнете и на хората наоколо да се поотпуснат.

Искаш да знаеш за Петте Отношения на Бога към Света? Хвърли поглед върху първото от тях.

„Да се радваш на всичко“.

Това е *Поресто* Отношение към нещата. Забеляза ли? Поставих го на *първо* място.

Какво искаш да кажеш с това?

Искам да кажа, че то идва преди всичко друго. То прави всичко положително. Без радост не съществува нищо.

Искам да кажа, че ако не вложиш малко хумор в живота си, нищо няма да има смисъл. Искам да кажа, че смехът е най-доброто лекарство. Искам да кажа, че радостта действа добре на душата.

Ще отида и по-далече. Самата радост е душата. Душата е онова, което би нарекъл радост. Чиста радост. Безкрайна радост. Неостаряваща, безгранична, неограничена радост. Това е *природата* на душата.

Усмивката е прозорецът към душата ти. Смехът е вратата.

Ох, чудо на чудесата!

Наистина - чудо на чудесата!

Защо душата е толкова щастлива? *Хората* не са толкова щастливи. Искам да кажа, че хората, чиито души са щастливи, съвсем не изглеждат тъй щастливи. Та какво всъщност става тук?

Това е чудесен въпрос. Ако душата ти е толкова радостна, защо не си тъй радостен и ти? Това наистина е чудесен въпрос.

, Отговорът се крие в съзнанието, ума, разума ти. Трябва „да си изгубиш ума“, „да излезеш извън него“, за да бъдеш радостен и трябва да пуснеш на воля радостта, която е в сърцето ти.

Мислех, че радостта е в душата ми.

Сърцето ти е връзката, пътеката между душата и ума ти. Радостта в душата ти трябва да мине през сърцето ти, иначе няма никога „да стигне до ума ти и да влезе в него“.

Чувствата са език на душата. Те трябва да намерят опора в сърцето ти, ако умът ти е затворен за тях. Точно затова, когато се чувстваш много, много тъжен, казваш, че ти се къса сърцето, че то е разбито. И затова, когато се чувстваш много, много щастлив, казваш, че сърцето ти ще се пръсне от радост.

Отвори ума си, отвори съзнанието ой, позволи на чувствата си да бъдат изразени, да *излязат наяве* и сърцето ти никога няма да бъде разбито или да се пръсне, а ще бъде свободно струящ поток за жизнената енергия в душата ти.

Но ако душата е радост, защо може понякога да бъде тъжна?

Радостта е живот, изразяващ себе си. Вие наричате радост свободния поток на жизнена енергия. Същината на живота е в Единството и Единението - обединяване на и с Всичко, Което Съществува. Точно това е животът: единство, *изразяващо* себе си. Чувството за единение е

чувството, което наричат любов. Затова, казано на ваш език, същността на живота е любовта. Тогава и радостта е свободно изразена любов.

Когато свободното и неограничено изразяване на живота и любовта, тоест изживяването на единение с всички неща и с всяко чувстващо същество, бъде забранено или ограничено от каквито и да било обстоятелства или условия, душата, която е самата радост, не може да изрази себе си напълно. Непълно изразената радост вие наричат тъга.

Объркан съм. Как може нещо да бъде едно, ако е друго? Как може нещо да бъде студено, ако същината му е нещо, което е горещо? Как може душата да бъде тъжна, ако същината ѝ е радостта?

Неправилно разбираш природата на Вселената. Все още виждаш нещата, отделени едно от друго. Горещо и студено не са отделени едно от друго. *Нищо не е* отделено. Във Вселената не съществува нищо, което да е отделено от нещо друго. Затова горещо и студено са едно и също, *в променяща се степен*. Същото се отнася за тъгата и радостта.

Това е страхотно прозрение! Никога не съм мислил за него по този начин. Тъга и радост са просто две имена. Те са думи, които използваме, за да опишем *различни равнища на една и съща енергия*.

Да, различен израз на Всемирната Сила. И точно затова двете чувства могат да бъдат изразени в един и същи миг. Можеш ли да си представиш нещо такова?

Да! Изпитвал съм тъга и радост едновременно.

Разбира се, че си изпитвал. Това съвсем не е нещо необикновено.

Телевизионното шоу М*А*S*Н беше чудесен пример за подобно съпоставяне. А напоследък го виждаме и в един необикновен филм, носещ името *Животът е прекрасен*

Да. Те са невероятни примери за това как смехът лекува, а тъгата и радостта могат да се смесят.

Това е тя, самата жизнена енергия, потокът, който наричат тъга/радост.

Ако изразите тази енергия по определен начин, ще можете да повикате радостта по всяко време. Защото *енергията на живота може да бъде контролирана*. Както при преместването на термостата от студено към горещо, и тук можете да ускорявате трептенията на жизнената енергия, от тъга към радост. И едно ще ви кажа: Ако носите радост в сърцето си, можете всеки миг да оздравеете.

Но как да носиш радост в сърцето си?

Тя е там. Някои хора не го усещат.

Те не знаят тайната на радостта. Каква е тайната?

Не можеш да изпитаеш радост, докато не я оставиш да се излее.

Но как да я оставиш да се излее, ако не я усещаш?

Помогни на другия да я усети.

Остави да се излее радостта, която се крие в сърцето на другия и ще оставиш да се излее радостта, която се крие в твоето сърце.

Някои хора не знаят как да го направят. Това е израз с такъв огромен размах, какъвто те не могат да си представят.

Това може да бъде направено чрез нещо толкова просто, като една усмивка. Или една похвала. Или един влюбен поглед. То може да бъде осъществено чрез нещо толкова прелестно като правенето на любов. Да, с тези средства, както и с много други, можеш да пуснеш радостта у другия да се излее на воля.

С песен или с танц, със замах на четка в ръката на художника, с отливката на скулптора, с ритмите на поета. С ръкостискане, единомислие, сливане на душите. Със съвместно сътворяване на нещо добро, прелестно и полезно. Да, с тези средства, както и с много други, можеш да пуснеш радостта у другия да се излее на воля.

Със споделяне на чувствата, с казване на истината, с преодоляване на гнева, с поправяне на присъдата. С готовността да изслушаш и с готовността да говориш. С решението да простиш и с избора да освободиш. Със задължението да дадеш и с благоволенieto да приемеш.

Казвам ти, има хиляда начина да пуснеш на воля радостта, която се крие в сърцето на другия. Не, има хиляда пъти по хиляда начина. А в момента, в който решиш да го направиш, ще узнаеш и как може да стане това.

Прав си. Зная, че си прав. Можем да го направим дори и за някого, който лежи на смъртно легло.

Изпратих ти велика учителка да ти го покаже.

Да, д-р Елизабет Кюблер-Рос. Още не мога да повярвам, че я срещнах, още по-малко - че работих под нейно ръководство. Каква необикновена жена!

Бях напуснал администрацията на общината Ан Арундел (*преди* да започнат неприятностите на Джо Алтън. Олеле!), за да започна работа в тамошната училищна система. Дългогодишният служител за връзки с печата се беше пенсионира и аз кандидатствах за длъжността му. Оказах се още веднъж в подходящия момент на подходящото място. Получих още по-невероятен жизнен опит, работейки в различни области, от Екипа за Намеса в Кризисни Ситуации до Комитета за развитие на учебния план. Веднъж трябваше да подготвя за комисия в Конгреса доклад от 250 страници във връзка с преодоляване на расовата сегрегация в училището (още веднъж докосвайки се до Проблемата с Черните). Друг път трябваше да пътувам от училище на училище, провеждайки първи-по-рода-си „семеини“ срещи между учители, родители, ученици, администрация и поддържащ екип. И всеки път се озовавах там, където беше най-трудно и сложно и се изискваше истинско майсторство.

Прекарах там едно десетилетие през 70-те години - най-дългото време, което бях прекарал на една и съща работа - и през две трети от времето тя ми доставяше огромно удоволствие. Но накрая розите прецъфтяха и задачите ми започнаха да се повтарят, да губят своята привлекателност. Всичко ми се струваше все повече и повече умряла работа. Вглеждайки се в бъдещето, виждах как върша все едно и също през следващите тридесет години, та и по-дълго. Без университетска степен няха сериозни изгледи да напредна в развитието си (бях щастлив, всъщност, да имам тази високопоставена работа, която бях получил) и енергията ми започна да гасне.

Тогава, през 1979 година, бях отвлечен от д-р Елизабет Кюблер-Рос. А че става дума за отвличане, спор няма.

Заедно с един приятел, Бил Грисуълд, бях започнал на доброволни начала да помагам на Елизабет в координирането на лекциите ѝ по Източното Крайбрежие. Чрез тях се събираха средства за Шанти Нилая, организация с нестопанска цел, подкрепяща дейността ѝ. Бил беше ме запознал с д-р Рос няколко месеца по-рано, когато уговаряше и нейното представяне в Анаполис. Тя ме помоли да ѝ помогна във връзките ѝ с обществеността в този град.

Разбира се, бях чул за Елизабет Кюблер-Рос. Тази жена с впечатляващи постижения издаде през 1969 година своята основополагаща книга *Смърт и Умиране*. С нея успя да промени възгледа на света върху процеса на умиране, успя да вдигне табутата от изучаването на танатологията, да учреди Американското движение на хосписите и да преобрази завинаги живота на милиони хора.

(По-късно тя написа още много книги, включително *Смъртта: Последният Стадий на Растежа* и последната - *Колелото на Живота: Книга за Живеенето и Умирането*).

Веднага бях пленен от Елизабет - тъй ставаше почти с всекиго, който се срещнеше с нея. Тя беше необикновено магнетична и неустойимо привлекателна личност. Не видях някой да остане същият след допира си с нея. Шестдесет минути, след като се бяхме запознали, вече знаех, че искам да ѝ помагам в работата и още преди да ме попитат, изразих това свое желание.

Приблизително година след тази първа среща двамата с Бил бяхме в Бостън, уреждайки ѝ още една лекция. След края ѝ с още няколко души се озовахме в тих ъгъл на един ресторант, наслаждавайки се на редките мигове, в които водехме личен разговор с Елизабет. Досега това ми се беше случвало два-три пъти, тъй че тя вече беше чула онова, което не се уморявах да ѝ повтарям: бих сторил всичко, за да взема участие в нейната работа.

По онова време Елизабет, като представителка в цялата страна на Life, Death and Transition Workshops общуваше с неизлечимо болни хора в последния стадий на заболяването им и с техните семейства, както и с други, които извършваха наричаната от нея „печална работа“. Никога не бях

виждал нещо подобно. (По-късно тя написа книгата *Да Живееш, Докато Се Сбогуваме*, рисуваща с огромна емоционална сила как са се държали хората в подобни случаи на оттегляне от живота.) Тази жена докосваше живота на хората по дълбок и съдържателен начин и виждах как работата ѝ осмисляше нейния собствен живот.

Не така се беше случило с моята собствена работа. Бях правил само онова, което мислех, че трябва да направя, за да оживея (или - за да съм сигурен, че и другите ще оживеят). Едно от нещата, които научих от Елизабет, е, че никой от нас не трябва да прави това. Елизабет преподаваше своите гаргантюански уроци по най-прост начин: наблюдения, изразени с едно изречение, което не допуска възражения. В бостънския ресторант тя ми дари едно от тях.

„Всъщност не знам," вайках се аз, „в работата ми вече няма нищо вълнуващо и усещам, че пропилявам живота си, но сигурно ще продължа да работя там, докато навърша шестдесет и шест години и се пенсионирам."

Елизабет ме погледна, като че ли бях луд. „Не трябва да правите това," рече тя съвсем кротко. „Защо трябва да го правите?"

„Ако бях сам, повярвайте ми, нямаше да го правя. Още утре щях да напусна. Но имам и семейство, което трябва да издържам."

„Я ми кажете, какво ще прави семейството Ви, ако умрете утре?" попита Елизабет.

„За това въобще не става дума," възразих ѝ остро аз. „Още не съм умрял. Още си живея живота."

„И наричате това живот?" отвърна тя и се обърна да говори с някого от другите, като че ли беше очевидно, че няма какво повече да се каже.

На следващата сутрин, в хотела, докато си пиеше кафето със своите сътрудници, тя рязко се обърна към мене. „Ще ме закарате до летището", рече.

„Разбира се," съгласих се. С Бил бяхме пристигнали от Анаполис с колата ми и тя беше отвън.

По пътя към летището Елизабет ми каза, че заминава за Паукипси, щата Ню Йорк, където „работилницата" ще работи усилено през следващите пет дни. „Влез вътре с мен", каза тя. „Не ме оставяй просто тъй. Помогни ми да си пренеса багажа."

„Естествено", казах и влязохме в паркинга.

На билетното гише Елизабет показа билета си, а после извади и кредитна карта. „Имам нужда от още едно място за този полет", каза на продавачката.

„Чакайте да видя дали има свободни", отвърна жената. „О да, точно едно място е останало."

„Разбира се," просветна лицето на Елизабет, като че ли знаеше някаква тяхна вътрешна тайна.

„И кой ще е другият пътник, моля?" запита продавачката.

Елизабет ме посочи. „Този", промърмори тя. „Извинете?" почти се задавих от изненада.

„Идвате в Паукипси, нали?" попита ме Елизабет, сякаш бяхме обсъдили всичко това.

„Не! Утре трябва да ида на работа. Взех си само три дни отпуска."

„Онази работа ще бъде свършена и без Вас," каза тя сухо.

„Но колата ми е тук, в Бостън," продължавах да възразявам. „Не мога да я оставя ей тъй, на паркинга."

„Бил може да дойде, да я вземе оттук и да я откара."

„Но... нямам дрехи за преобличане. Не бях се готвил да отсъствам толкова дълго."

„В Паукипси също има магазини."

„Елизабет, не мога да направя това! Не мога просто тъй да се кача на самолет и да замина за някъде си." Сърцето ми биеше до пръсване, защото точно това ми се искаше да направя.

„Жената чака да ѝ дадете шофьорската си книжка", рече тя, измервайки ме с тежък поглед.

„Но, Елизабет..."

„Заради Вас ще изпусна самолета".

Протегнах към жената шофьорската си книжка. Тя ми подаде билета.

Елизабет вече беше се завтекла към входа за самолета, а моят треперящ глас я догонваше: „Трябва да звънна в службата, за да предупредя, че утре няма да съм на работа..."

В самолета Елизабет потъна в четене на някакви материали и едва ли ми каза и десетина думи. Но като стигнахме до „работилницата“ в Паукипси, ме представи на събраните участници като „моят нов специалист по връзки с обществеността“.

Звъннах в къщи, за да кажа на жена си, че съм бил отвлечен и ще се прибера в петък. И през следващите два дни наблюдавах работата на Елизабет. Виждах как животът на хората се променя направо пред очите ми. Видях стари рани да зарастват, стари проблеми да се решават, стар гняв да стихва, стари вярвания да се преодоляват.

По едно време една жена, седнала до мен в залата, където се провеждаха срещите, изгуби самообладание. (Екипът на „работилницата“ споменаваше, че се случва някой да избухне в нестихващ плач или по друг начин да изгуби контрол над себе си.) С леко кимване Елизабет ми даде знак да се погрижа за нея.

Изведох кротко хлипащата жена и я заведох в малка стая встрани на етаж под залата. Никога по-рано не бях вършил нещо от този род, но Елизабет даваше специални наставления на всеки свой нов сътрудник. (По правило тя водеше със себе си по трима или четирима души.) С едно тя беше съвсем наясно. „Не се опитвай да *оправяш нещата*,“ казваше, „само изслушвай хората. Ако имаш нужда от помощ, повикай ме, но почти винаги е достатъчно да бъдеш там и да изслушваш хората“.

Права беше. Оказа се, че съм в състояние да „бъда тук“ по един добре въздействащ начин. Успях да намеря място за жената, място на спокойствие и сигурност. Там тя изля всичко, което ѝ се беше насъбрало, което беше носила у себе си и което се беше отприщило в голямата зала. Тя плачеше, стенеше и виеше, изливаше гнева си и започваше да говори тихичко, после отново повтаряше целия цикъл отначало докрай. Никога в живота си не бях се чувствал толкова полезен.

Същия ден след обяд се обадох в дирекцията на училището.

„Моля, дайте ми личен състав“, казах на телефониста и, като ме свързаха, поех дълбоко дъх.

„Може ли“, попитах, „човек да си подаде оставката по телефона?“

Времето, през което работих в екипа на Елизабет, беше един от най-великите дарове в живота ми. Виждах, при това отблизо, една жена, която работеше като светица, час след час, седмица след седмица, месец след месец. Бях до нея в лекционните зали, в стаите на „работилницата ѝ“ и край постелята на умиращите. Виждах я сред старци и сред деца. Наблюдавах срещите ѝ със страхливите и със смелите, с радостните и със скръбните, с общителните и със затворените, с разгневените и със смирените.

Наблюдавах един Майстор. Наблюдавах я да лекува най-дълбоките рани, които могат да бъдат нанесени на човешката психика.

Гледах, слушах и усърдно се опитвах да се уча.

Да, стигнах до точката, в която разбирам, че това, което казваш Ти, е вярно.

Има хиляда начина да пуснеш на воля радостта, която се крие в сърцето на другия, и в мига, в който решиш да го направиш, ще разбереш и как да го сториш.

Можем да го направим дори и за някого, който лежи на смъртно легло.

Благодаря Ти за урока и за майсторката учителка, която ми изпрати.

Няма защо, приятелю Мой. А сега знаеш ли как да живееш радостно?

Елизабет съветваше всички нас да обичаме безусловно, бързо да прощаваме, никога да не съжаляваме за мъките в миналото. „Ако бяхте защитили каньоните от зимните бури,“ казваше тя, „никога нямаше да видите красотата, с която сега са издялани.“

Тя ни подтикваше също така да живеем пълноценно сега, веднага, да спираме и да вкусваме ягодите, да правим всичко необходимо, за да завършим онова, което тя наричаше „вашата незавършена работа“, тъй че животът да бъде изживян честно, а смъртта да бъде прегърната без съжаление. „Ако не се боите да умрете, няма да се боите и да живеете.“ И, разбира се, нейното най-велико послание беше: „Не съществува смърт“.

Великолепно е да получиш толкова много от една единствена личност.

Елизабет можеше да даде много.

Върви тогава и преживей тези истини заедно с онези, които ти дадох чрез други източници, така че да разгръщаш радостта в душата си, да я чувстваш в сърцето си, да я познаеш с разума си.

Бог е животът в неговите най-висши трепети, които са самата радост.

Бог се радва на всичко и ти ще се приближиш към своя собствен израз на божественост, като изразиш Първото Отношение на Бога към Света.

Четиринадесет

Никога не бях срещал по-радостно същество от Тери Кол-Уитакър. Тя имаше усмивка, която може да те удари през очите, та даже и да те ослепи, имаше чудесен, избухващ, свободен, непреодолимо заразителен смях, както и несравнимата способност да докосне дълбоко човека с разбирането си как е и как се чувства той. Тази удивителна жена превзе с шурм Южна Калифорния през 1980-те, а пламъкът на разпалената от нея духовност вдъхна оптимизъм на стотици хиляди хора, връщайки всеки от тях към щастлива връзка със самия себе си и с Бога.

За пръв път чух за Тери, докато живеех в Ескондидо и работех за д-р Кюблер-Рос в Шанти Нилая. Никога не съм изпитвал по-пълно удовлетворение, а близката връзка с личност, притежаваща толкова съпричастност и духовна мъдрост, ме върна към място, където не бях пребивавал вече години наред: място на копнеж за лична връзка с Бога; за познаване на Бога чрез пряко изживяване, в собствения ми живот, чрез собствения ми жизнен опит.

Не бях стъпвал в черква от 20-те си години, когато, за втори път в живота си, почти бях станал член на духовенството. Десетгодишен мечтаех да стана свещеник и пропуснах тази възможност, но желанието ми се възроди отново, когато на деветнадесет-годишна възраст след напускането на Милуоки продължих своите теологични изследвания.

Вече бях навършил двадесет години, а все още търсех такъв Бог, от когото не трябва да се боя. Това ме накара да напусна завинаги римокатолическата църква. Започнах да събирам книги по теология и да обикалям много църкви и синагоги в общината Ан Арундел, докато накрая се спрях на Първата Презвитерианска Църква в Анаполис като на място, което да посещавам трайно.

Почти веднага се включих и в хора, а едва минала година - вече бях и Четец в църквата. Докато стоях на амвона в неделните дни и четях пасажа за седмицата от Светото Писание, отново осъзнавах ясно копнежите на своето детство - да прекарам живота си в тясна връзка с Бога, проповядвайки пред целия свят учението за Неговата любов.

Изглеждаше, че презвитерианците в по-малка степен от католиците основават своята вяра върху страха (имат по-малко правила, ритуали, а оттам - и уловки). Затова в тяхната теология се чувствах все по-удобно. Толкова удобно, че в четенето на Библията през неделните утрини започнах да влагам истинска страст - така, че богомолците започнаха да очакват кога ще дойде моят ред като четец. Това стана очевидно не само за мене, но и за ръководството на църквата. Не мина много време и ето че на разговор ме повика пасторът, един от най-милите хора, които някога съм срещал.

„Каж ми“, попита ме преподобният Уинслоу Шоу, след като си разменихме няколко любезности, „мислил ли си някога да станеш свещеник?“

„Разбира се, че съм мислил,“ отвърнах. „Тринадесетгодишен бях сигурен, че ще вляза в семинарията и ще стана свещеник, но това не се случи.“

„Защо?“

„Татко не ми позволи. Каза, че не съм достатъчно голям, за да взема такова решение.“

„Мислиш ли, че вече си достатъчно голям?“

Тук внезапно нещо ме накара да избухна в сълзи.

„Винаги съм бил достатъчно голям“, прошепнах и се постарях да се съвзема и да запазя самообладание.

„А защо напусна католическата църква?“ кротко попита преподобният Шоу.

„Аз... имах някои проблеми с нейната теология.“

„Разбирам.“

Настъпи кратко мълчание.

„А какво усещане буди у тебе презвитерианската теология?“ попита накрая свещеникът.

„С нея се чувствам удобно.“

„И на мен ми изглежда така. Начинът, по който четеш Светото Писание, завладява хората. Извличаш от текстовете дълбок смисъл.“

„Да, защото го откривам е тях.“

Преподаваният Шоу се усмихна. „Съгласен съм“, каза, а после ме погледна внимателно.

„Мога ли да ти задам един личен въпрос?“

„Разбира се.“

„Защо се отказа да следваш очевидното си пристрастие към теологията? Сега вече си в състояние да вземаш свои собствени решения. Какво те задържа извън духовенството? Духовенството в която и да било от църквите? Сигурно би могъл да намериш своя духовен дом.“

„Не е толкова просто, колкото да си намериш дом. Съществува и друга трудност - да си намериш средства. Вече съм някъде към средата на своето професионално развитие, имам жена и две малки деца. Би било чудо на този етап, изоставяйки всичко, да намеря път, по който да започна наново.“

Преподаваният Шоу отново се усмихна.

„Нашата църква има специална програма. Ако преценим, че развитието на някой член от енорията ни вдъхва сериозни надежди, можем да спонсорираме обучението му. Обикновено го изпращаме да учи в Принстън.“

Сърцето ми подскочи от радост.

„Искате да кажете, че му давате пари да постъпи там?“

„Добре, това, разбира се, е заем. Който го получи, се задължава след завършването си да се върне и няколко години да служи тук като помощник на пастора. Можеш да бъдеш духовен наставник, да работиш с младежка група или с верующи - било на улицата, било там, където те отведат личните ти предпочитания. Освен това да предлагаш съвети по духовни въпроси, да поемеш ръководството на програмата в Неделното Училище и, разбира се, да говориш като пастор от амвона. Мисля, че би се справил с всичко

това.“

На свой ред и аз се умълчах. Свят ми се виеше.

„Как ти звучи това?“

„Звучи невероятно. Правите ли ми такова предложение?“

„Мисля, че настоятелството на нашата презвитерианска църква е готово да го направи. Положително е готово да опита. Разбира се, членовете му ще искат лично да поговорят с тебе.“

„Разбира се.“

„Защо не се прибереш в къщи и не го обмислиш? Поговори за това с жена си. И се помоли да вземеш най-доброто решение.“

Сторих точно това.

Жена ми ме подкрепи напълно. „Мисля, че ще бъде чудесно,“ каза, сияеща. Второто ни дете беше родено двадесет и един месеца след първото. Двете ни дъщери едва бяха проходили. „А от какво ще живеем?“ попитах аз. „Мисля, че предлагат да ми покрият само учебните разходи.“

„Бих могла да се върна на работа във физиотерапията“, предложи жена ми. „Сигурна съм, че ще намеря нещо. Всичко може да свърши работа.“

„Искаш да кажеш, че ще ни издържаш, докато се върна отново да уча?“

Тя докосна ръката ми и каза нежно: „Знам, че винаги си искал това.“

Не съм заслужил да срещна много от хората, които влязоха в живота ми. Със сигурност не бях заслужил първата си жена, едно от най-милите човешки същества, които някога съм срещал.

Въпреки нейната подкрепа, не приех предложението. Не можех да го направя. Всичко си беше на място, всичко си беше свършено наред. Всичко - освен теологията. В края на краищата именно теологията ме спря.

Постъпих точно както ме беше посъветвал преподобният Шоу. Започнах да се моля. И колкото повече се молах, толкова повече разбирах - дори и с най-благими думи не бих могъл да проповядвам, че хората са грешници по рождение и имат нужда да бъдат спасени.

Още в най-ранните дни на младостта си трудно можех да разглеждам хората като „лоши“. О, да, знаех, че хората вършат лоши неща. Растейки, все повече и повече виждах това. Но още като тийнейджър, а после, и като младеж, упорито държах на своето разбиране, че доброто е заложено в основата на човешката природа. Хората ми изглеждаха *добри*, а лошите постъпки на някои от тях се дължаха на възпитанието им, недостатъчното разбиране на собствените им възможности, гнева и отчаянието им, а в някои случаи - дори само на мързел..., но никога - на вродената им зла природа.

Историята за Адам и Ева ми изглеждаше съвършено безсмислена дори и като алегория. Знаех, че не бих могъл да я проповядвам. Още по-малко бих могъл да проповядвам теология, приемаща изключването, отлъчването на хора, независимо по колко мек начин би било сторено, защото нещо дълбоко в душата ми подсказваше, че хората са мои братя и сестри и никога, дори и последният сред тях, както и нищо в света, не е толкова грозно или неприемливо в Божиите очи. И така, колкото повече растях, толкова по-сигурен ставах, че съм „съгрешил“, възприемайки „погрешна“ теология.

А ако не бях прав, всичко, което знаех интуитивно и което беше скътано в дълбините на душата ми, трябваше да бъде погрешно. Не можех да приема това. Не знаех какво да приема. Възможността да вляза в средите на християнското духовенство, явила се съвсем реално за втори път в живота ми, ме хвърли в дълбока душевна криза. Толкова сериозно бях искал да върша на тоя свят Божието дело, ала не можех да приема, че Божието дело е да проповядвам учение за отлъчването и за наказанието на отлъчените.

Умолявах Бога за про-свет-ле-ние, за яснота - не само за това дали да стана духовник, а и по отношение на по-широкия проблем, засягащ връзката на човешкото същество с Божеството. Не получих просветление по нито един от двата въпроса. Тогава ги изоставих. Сега, когато приближавах четиридесетте, Елизабет Кюблер-Рос ме връщаше обратно към Бога. Говореше отново и отново за безусловната Божия любов, която никога не ни съди, а ни приема точно такива, каквито сме.

Само да можеха хората да разберат това, си мислех, и да приложат тази истина в живота си, проблемът на жестокостта и трагедиите в света би изчезнал. „Бог не казва: *Обичам ви, АКО...*, " настояваше Елизабет и това премахваше страха от смъртта в сърцата на милиони хора по целия свят.

Това вече беше Бог, в когото можех да вярвам. Беше същият оня Бог в дълбините на сърцето ми, когото добре познавах още от детските си години. Искях да бъда още по-близо до тоя Бог, затова реших да се завърна обратно в лоното на църквата. Може би съм се взирал в невярна посока, към погрешен път. Насочих търсенията си към лютеранската църква, после - към методистката. Опитах да се приобща към баптистите, към конгрегационалистите. Но все, отново и отново, се връщах към теология, основана на страха. Избягах пак. Изучих юдеизма. Будизма. Всеки друг „изъм“, който можех да открия. Нищо не ми изглеждаше приемливо. Тогава чух за Тери Кол-Уитакър и нейната църква в Сан Диего.

Домакия в бедните калифорнийски предградия на 60-те години, Тери също копнеела за външно изживяване на духовната връзка, която чувствала дълбоко в сърцето си. Следвайки собствените си вътрешни търсения, тя се сблъскала с нещо, наричано Обединена Църква на Религиозната Наука. Влюбила се в нея захвърляйки всичко, и започнала формални религиозни научни занимания. В крайна сметка била ръкоположена и била призвана с писмо от една бореца се да оживее енория, наброяваща по-малко от петдесет души в Ла Джола, Калифорния. После трябвало да направи избор между мечтите си и брака си. Съпругът ѝ не подкрепял напълно промяната, настъпила у нея, и положително не бил съгласен да изостави собствената си добра работа и да се пресели със семейството си на нова място.

Така Тери се отказала от брака си. И за три години превърнала Църквата на Религиозната Наука в Ла Джола в една от най-големите в рамките на тази деноминация. Всяка неделя над хиляда души идвали да я чуят в двете утринни служби и навалицата се множала. Мълвата за това

необикновено явление в духовния живот бързо плъзнала из цяла Южна Калифорния, стигайки дори до Ескондидо, твърде традиционна винарска и земеделска община на север от Сан Диего.

Запътних се натам да проверя какво става.

Енорията на Тери била нараснала толкова, че ѝ се наложило на наеме голям кинозал, в който да провежда църковните служби. Като се приближих до увеселителната сграда, прочетох: „*Прослава на Живота с Тери Кол-Уитакър*“ и си помислих: „Леле, братко, какво ще да е това?“ Разпоредителите подаваха на всекиго от влизащите по един карамфил и го поздравяваха тъй, като че ли цял живот са го познавали.

„Здравей, как си? Чудесно е, че си дошъл!“

Не знаех как да приема това. Разбира се, и друг път ми се е случвало, като отида на черква, да ме посрещнат и поздравят мило, но далеч не толкова възторжено. Всичко наоколо беше изпълнено с енергия. Тя действаше ободряващо и създаваше весело настроение.

Вътре свиреха живата, възбуждаща тема из *Огнени Колесници*. В салона цареше атмосфера на очакване и надежда. Хората бърбореха и се смееха. Накрая светлините изгаснаха и на сцената се появи мъж и жена. Мъжът седна от едната страна, жената - от другата.

„А сега е време да утихнем и да се вгълбим в себе си“, каза мъжът пред микрофона. Хор в дъното на залата нежно запя молитва за „мир“ и службата започна.

Никога не съм изпитал нещо подобно. Положително не беше онова, което очаквах, и се чувствах някак си не на място, но реших да остана. След няколко встъпителни съобщения Тери Кол-Уитакър застана в центъра на сцената зад прозрачен подиум от плексиглас и изчурулика: „Добро утро!“ Усмивката ѝ беше лъчезарна, бодростта ѝ - заразителна.

„Ако сте дошли тук тази сутрин с очакването да намерите нещо, което изглежда като черква, поражда чувство, че сте в черква или звучи, като в черква, попаднали сте не където трябва.“ Положително беше права в това отношение. Слушателите изразиха съгласието си със смях. „Но ако сте дошли тук тази сутрин с надеждата да намерите Бога, отбележете, че Бог пристигна в мига, в който прекрачихте прага на тази зала.“

Туй беше то. Аз бях пленен. Макар и да не знаех как ще продължи неделната служба, всеки човек, който би имал достатъчно въображение и смелост да я открие с подобни думи, би грабнал вниманието ми. Тъй започна една връзка, която продължи почти три години.

Както при първата ми среща с Елизабет, само за десет минути бях завладян от Тери Кол-Уитакър и нейното дело. Както при Елизабет, веднага показах ясно това, като предложих ентузиазизирано своята доброволна помощ. И както при Елизабет, скоро влязох в състава на организацията, създадена от Тери, в отдела за развитие и разширяване на дейността (където пишех вестникарски съобщения за проявите, участвах в издаването на седмичния църковен бюлетин и т. н.).

„Просто се беше случило“ да бъда без работа за няколко седмици през времето, когато пътищата ни с Тери се кръстосаха. Елизабет ме беше уволнила. Добре де, думата „уволнила“ звучи грубо. Тя просто ме беше пуснала да си отида. Не беше проява на гняв; просто беше дошло време да се преместя и Елизабет го знаеше. Каза простишко: „Време е да си вървиш. Давам ти три дни.“

Бях поразен. „Но защо? Какво съм направил?“

„Не става дума за това, което си направил, а за това, което *няма* да направиш, ако останеш тук. Няма да осъществиш пълноценно възможностите си. Положително не можеш да го направиш, оставайки в моята сянка. Тръгвай. Веднага. Преди да е станало късно.“

„Но не ми се иска да си тръгна“, примолих се аз.

„Достатъчно си поигра в задния ми двор“, сухо каза Елизабет. „Лекичко ще те подритна, ще те побутна. Както се избутва птиченцето от гнездото. Време ти е да полетиш.“

И това беше всичко.

Преместих се в Сан Диего. Върнах се към връзките с обществеността в областта на рекламната дейност и маркетинга, като основах своя собствена фирма, наречена The Group.

Всъщност не съществуваше никаква група, бях само аз. Но ми се искаше да звучи с по-голяма тежест. И през следващите няколко месеца привлякох много малко клиенти, включително и един

независим кандидат за Конгреса, който дори не стигна до балотаж. Рон Пакард беше бивш кмет на Карлсбад, Калифорния, и стана първият човек, спечелил място в Конгреса чрез „гласуване с вписване“ през този век - и аз му помогнах да го стори.

Въпреки удивителната победа на Пакард, която се оказа само едно забележително изключение, дните на моята рекламна и търговска дейност отново се оказаха празни и безсмислени. След като бях работил за Елизабет, можеше да се предвиди, че продажбата на ресторантска храна или пък на места за престой в хотели през уикенда, както и други дейности, като преустройството на жилища, например, няма да ме удовлетворят. Отново започвах да се побърквам. Трябваше да намеря път, по който да възвърна смисъла на своя живот. Изливах цялата си енергия, помагайки на Тери като доброволец в дейността на ръководената от нея църква. Посвещавах дни, вечери, уикенди на църковните дела, пращайки работата си по дяволите. (Прости ми за израза, на който не мога да устоя). Благодарение на енергията, ентузиазма и творческата воля, която влагах в църковната дейност, скоро ми предложиха да ме назначат на целодневна работа като Директор на Отдела за развитие. Тъй наричаха там, за по-лесно, връзките с обществеността и маркетинга.

Скоро след като започнах работа, обаче, Тери напусна деноминацията, чувствайки, както ни каза, че формалните религиозни връзки често се оказват ограничение, спиратка, преграда. Тя създаде Теггу Cole-Whittaker Ministries - Духовната Общност на Тери Кол-Уитакър и в крайна сметка неделните им служби започнаха да се излъчват по телевизията в много градове. Така „енорията ѝ“ се разшири, обхващайки стотици хиляди хора.

Както през времето, прекарано с Елизабет, връзката ми с Тери ми предостави възможността да придобия богат опит. Научих не само как да общувам с хората, включително с онези, които са изправени пред емоционални и духовни предизвикателства, но и редица други неща, например какво представляват организациите с нестопанска цел, как могат да работят най-добре, за да задоволяват нуждите на хората и да изпращат духовни послания. Тогава още не си представях колко безценен може да се окаже този опит - макар че сигурно съм предполагал, че животът отново ме подготвя за собственото ми бъдеще. Сега вече виждам как съм бил воден в подходящото време при подходящите хора, за да продължа обучението си.

Тери, като Елизабет, говореше за безусловната любов на Бога. Говореше също и за силата на Бога, която живее у всекиго от нас. Тя включва и способността да творим своята собствена действителност и да предопределяме собствените си изживявания и жизнен опит.

Както вече казах във въведенията към всяка книга от *Разговори с Бога*, и по-рано съм изпитвал влиянието на някои от изложените в трилогията идеи. Много от тях, особено най-изумителните, ми бяха свършено непознати. Никога и никъде по-рано не бях чул или чел за тези прозрения, никой не ме беше занимавал с тях, та дори и не можех да си ги представя. Но както стана ясно в *Разговори с Бога*, целият ми живот наистина е бил едно непрестанно учене и това е вярно за всекиго от нас. Трябва да внимаваме! Трябва широко да отваряме очи и да наостряме уши! Бог непрестанно ни изпраща своите послания, Той разговаря с нас във всеки миг на всеки ден! Послания от Бога идват от различни източници, достигат до нас по различни пътища, сипят се върху нас с безкрайна щедрост.

Един от тези източници в моя живот беше Лари Ла Рю. Един от тези източници беше Джей Джексън. Елизабет Кюблер-Рос беше един от тези източници. И Тери Кол-Уитакър беше един от тези източници.

Майка ми също беше един от тези източници. Такъв беше и баща ми. Всеки ми даде своите уроци и ме дари с житейска мъдрост, която ми служи и до днес. Дори след като „бях захвърлил“ всичко, което бях получил от тях - както и от други източници - всичко, което не ми вършеше работа, което не усещах в съзвучие със себе си и което не чувствах като своя вътрешна истина, голяма част от това съкровище ми беше останало.

За да бъда честен към Тери, която, сигурен съм, ще поиска това уточнение, трябва да отбележа, че тя прекрати отдавна тогавашната си проповедническа дейност. Тя преброди един след друг различни духовни пътища, далеч от традициите на християнството и юдеизма, ала далеч и от

по-голямата част на собствените ѝ по-ранни послания. Уважавам решението на Тери да превърне живота си в безкрайно търсене на духовна действителност, съзвучна с дълбините на душата ѝ. Бих желал всеки да търси с толкова жар божествената истина.

Това беше най-важният урок, който ми даде Тери. Тя ме научи да търся Вечната Истина с неспирна решителност, независимо че това може да преобърне каруцата, независимо от това, колко от предишните ми вярвания ще бъдат преобърнати с главата надолу, независимо от това, в каква степен то може да обърка и отблъсне другите. Надявам се, че останах верен на тази мисия.

Остана верен. Повярвай Ми, остана верен.

Но все пак имам още въпроси във връзка с това състояние на радост.

Давай.

Добре, Ти каза, че за да се почувствам радостен, трябва да помогна и на другия да изпита радост.

Точно така.

А тогава как да се почувствам радостен, ако около мене няма никого?

Винаги има начин да допринесеш нещо за Живота, дори когато си сам. Понякога - особено когато си сам. В момента ти си сам и правиш най-доброто - пишеш.

Добре, ами какво ще правиш, ако не си писател? Да предположим, че не си художник или поет, композитор, какъвто и да било творец, работещ в самота? Да предположим, че си обикновен човек, с обикновена професия, например строителен работник или пък зъболекар и внезапно останеш сам. Можеш да бъдеш пенсиониран свещеник, живееш в дом за пенсионирани свещеници, и времето, през което си давал своя принос в живота на другите, изглежда отминало. Или си *какъвто и да било* пенсионер. Пенсионирането често потапя в депресия хората, които усещат, че вече нямат предишната стойност, вече не са толкова полезни и са изоставени.

Това не се случва само на пенсионерите. Случва се и на други. На болни, затворени в себе си хора, които поради една или друга причина не проявяват - а и не могат да проявят - интерес и разбиране към живота наоколо. При това, става дума за обикновени хора от ежедневието, които се чувстват добре, когато имат занимание и когато са оръжени от други хора, защото тогава правят точно онова, за което Ти говориш - носят радост на другите.

Предполагам, че питам за следното: как да намериш радост вътре, у самия себе си? Не е ли малко опасна идеята, че можеш да намериш радост само като носиш радост на другите? Не е ли тя някаква клопка? Не би ли могла да доведе до създаването на малки мъченици - хора, които чувстват, че единственият път към заслужено щастие е да направят другите щастливи?

Добри въпроси. Много добри наблюдения и добри въпроси.

Благодаря. А какви са отговорите?

Първо, нека изясним нещо. Никога не си съвсем сам. Аз винаги съм с тебе и ти винаги си с Мене. Това е първото. И е важна точка, от която можем да започнем, защото тя променя всичко. Мисълта, че наистина си сам, би могла да бъде убийствена. Просто самата мисъл за пълна самота, без нищо друго, което живее или се случва наоколо, би могла да бъде убийствена. Защото истинската природа на душата е Единството с Всичко, Коемо Съществува и ако изглежда, че наоколо няма нищо и никой Друг, тогава отделният човек би могъл да се почувства точно така - като *отделен* човек, а не като Едно Цяло с всичко друго. И това би било убийствено, защото би нарушило най-дълбокото ти усещане за това Кой Си Ти.

Затова е важно да разбереш, че в действителност никога не си сам и че „самотата“ е невъзможна.

Военнопленници, осъдени на строг тъмничен затвор или хора, простреляни, страдащи от удар, който е отнел разсъдъка им и ги е затворил в капана на умопомраченото им съзнание, може би няма да се съгласят с Тебе. Знам, че използвам крайни примери, но твърдя, че съществуват случаи, в които „самотата“ е *съвсем* възможна.

Можете да си създадете *въображаема представа* за самота, но изживяването за нещо не го превръща в действителност.

Аз винаги съм с вас, независимо дали го знаете или не.

Но ако не го знаем, все едно че Ти *не* си с нас, защото резултатът за нас ще е същият.

Съгласен съм. Поради това, за да промените резултата, знайте, че *Аз съм винаги с вас, до края на света*.

Как можем да знаем това, ако не го „знаем“? (Разбираш ли въпроса ми?)

Да. И отговорът е, че е възможно да го знаете и все пак да не „знаете, че го знаете“.

Моля Те, би ли могъл по-подробно да ми го обясниш?

Изглежда, че в живота има такива, които не знаят, и които не *знаят*, че не знаят. Те са като деца. Нахранете ги.

После изглежда, че има такива, които не знаят, и които *знаят*, че не знаят. Те са склонни. Научете ги.

После изглежда, че има такива, които не знаят, но които *мислят, че знаят*. Те са опасни. Избягвайте ги.

После изглежда, че има такива, които знаят, но които *не знаят*, че знаят. Те са спящи. Събудете ги.

После изглежда, че има такива, които знаят, но които се преструват, че *не* знаят. Те са актьори. Радвайте им се.

После изглежда, че има такива, които знаят и които *знаят, че знаят*. Не ги следвайте. Защото ако знаят, че знаят, те не биха ви оставили да ги следвате. Но се вслушайте много внимателно в това, което имат да кажат, защото те ще ви напомнят онова, което *вие* знаете. Наистина, за-• това те са били изпратени при вас. Затова сте ги повикали да дойдат при вас.

Ако някой знае, защо би се преструвал, че не знае? Кой би го направил?

Почти всеки. Отвреме навреме почти всеки. Но защо?

Защото всички вие толкова много обичате театъра. Сътворили сте цял един въображаем свят, царство, където можете да царувате, и в този театър сте станали цар или царица.

Но защо бих се стремил към театъра, към драмата, вместо към нейния край?

Защото прелестта на театъра е в това, че там можете да изиграете, на най-високо равнище и с най-голямо проникновение, различните прояви на това Кои Сте Вие, а после можете да изберете коя от тях желаете да осъществите.

Защото това е толкова увлекателно!

Шегуваш се. Нима няма по-лесен път?

Има, разбира се. И в крайна сметка ще изберете него, в мига, когато разберете, че целият театър не е необходим. И все пак понякога ще продължавате да използвате театъра, за да си припомните и за да учите другите.

Всички Учители по Мъдрост го правят.

Какво си припомнят и на какво учат другите?

Въображаемия свят. Илюзията. Те си припомнят и учат другите, че целият живот е един въображаем свят, една илюзия, че той има цел и щом веднъж я узнаете, можете по желание да живеете или във въображаемия свят на илюзията или извън него. Можете да направите избора: дали да изживеете илюзията и да я направите действителна или да изживеете Основната Действителност; можете да направите този избор във всеки миг, когато пожелаете.

Как мога да изживея Основната Действителност във всеки миг, когато пожелаая?

Стой притихнал и знай, че Аз съм Бог.

В буквалния смисъл на думата.

Стой притихнал.

Тъй ще узнаеш, че Аз съм Бог и че съм винаги с тебе. Тъй ще узнаеш, че *ти* си Едно Цяло с Мене. Тъй ще се срещнеш с Твореца вътре в себе си.

Ако си успял вече да Ме познаеш, то обикни Ме и прегърни Ме - ако си извървял крачките към приятелство с Бога - никога вече не ще се усъмниш, че Аз съм с теб винаги и по всички начини.

Тъй че, както вече казах, прегърни Ме. Прекарвай по няколко мига всеки ден, прегръщайки своето изживяване за Мене. Прави го и когато не чувстваш необходимост от това, когато житейските обстоятелства наглед не го изискват. Дори когато изглежда, че за това не ти остава време. Даже когато не се чувстваш сам. Така, когато се почувстваш сам, ще знаеш, че не си.

Развий навика си по веднъж на ден да установяваш божествена връзка с Мене. Аз вече те насочих към един от пътищата, по които можеш да я постигнеш. Има и други пътища. Много пътища. Бог не е ограничен, както не са ограничени и пътищата, по които се стига до Бога.

Щом веднъж си прегърнал Бога, щом веднъж си установил тази божествена връзка, никога няма да пожелаеш да я загубиш, защото тя ще ти донесе най-голямата радост, която някога си имал.

Тази радост е Това, Което Съм Аз и Това, Което Си Ти. Тя е Самият Живот, изпитан в неговия най-висш трепет. Това е *върховното съзнание*. Това е равнището на трепет, на трептения, където възниква творчеството.

Би могъл дори да кажеш, че това е *Трепетът на Творчеството!*

Да, това е той! Това е точно той!

Но аз си мислех, че радост е онова, което можеш да почувстваш само когато го даряваш. Как можеш да почувстваш тази радост, ако си сам, насаме със себе си, свързан само с Бога вътре в тебе?

Само! Каза ли „само“?

Казвам ти, ти си свързан с *Всичко, Което Съществува*^.

Никога не си бил „насаме със себе си“ и никога не можеш да бъдеш! Не е възможно! И когато наистина чувстваш вечната си връзка с Бога вътре в себе си, ти даряваш радост. Даряваш я на Мене! Защото Моята радост е в това да бъда Едно Цяло с тебе и моята *най-велика* радост е ти да го знаеш.

И така, аз Ти нося радост, като ти позволявам Ти да ми носиш радост!

Имало ли е някога по-съвършено описание на любовта?

Не.

И нима любовта не е това, което е Бог - което Сме Ние?

Да.

Добре. Много добре. Сега ти свързваш всичко това. Възприемаш го. Подготвяш се отново, както си го правил вече толкова пъти в живота си. Ти си вестител. Ти и мнозина други, които заедно с тебе са стигнали до същото разбиране, някои - посредством този диалог, други - по свои собствени пътища, различни от тоя, всички вие се движите към един и същ край: да бъдете вече не търсачи, а *носители* на Светлината.

Скоро всички вие ще заговорите в Един Глас.

В действителност ролята на вестносец е отредена всекиму. Изпращаш на света вест за живота, за това какъв е той, както и вест, послание за Бога. Какво послание изпращаш? Каква вест си избрал да изпратиш?

Време ли е вече за Ново Евангелие?

Да. Да, вече е време. Ала понякога се чувствам тъй сам сред всичко туй. Дори след като съм приел истината, че никога не мога да бъда наистина сам, се учудвам как всичко се променя, когато се *почувствам* сам. Ако почувствам, че съм съвсем сам, което, то се знае, не ме радва, какво трябва да сторя?

Единственото, което трябва да сториш, ако си въобразиш, че си съвсем сам, е да дойдеш при Мене.

Ела при Мене в дълбините на душата си. Говори Ми от сърце. Приобщи се към Мен с мисълта си. Тогава ще бъда с теб и ти ще го узнаеш.

Ако общуваш ежедневно с Мене, ще ти бъде по-лесно. Но даже и да не го правиш, Аз няма да ти изменя, а ще съм с теб в мига, когато Ме повикаш. Затова и ти обещавам: дори преди да произнесеш името Ми, аз ще съм тук.

Защото Аз винаги съм тук и решението ти да произнесеш името Ми и да Ме викнеш само изостря ясното ти усещане и осъзнаване на Моето присъствие.

Щом веднъж усетиш ясно и осъзнаеш, че Аз съм тук, тъгата ти ще мине. Защото тъга и Бог не могат да съжителстват. Та нали Бог е Жизнена Енергия, усилена, издигаща се, устремена към висините, а тъгата е Жизнена Енергия - снижена, намалена, отхвърлена.

Затова, дойда ли при тебе, *не Ме отхвърляй!*

О, чудо на чудесата! Това е удивително! Ето те - как потегли отново, изразявайки нещата по толкова удивителен начин, че можем да ги „докоснем“, да ги схванем, да ги проумеем. Но не мисля, че хората го правят, нали? Мисля, че всъщност хората Те отхвърлят.

Всеки път, когато нещо ви просветне, и не му обърнете внимание, вие Ме отхвърляте. Всеки път, когато ви се предложи да сложите край на лоши чувства или да прекратите конфликт и не обърнете внимание на това, вие Ме отхвърляте. Всеки път, когато не отговорите на усмивка, изгряла върху лицето на непознат, когато крачите под вълшебния нощен небосвод, без да хвърлите поглед към него, когато минете край цветна леха, без да спрете, за да съзерцавате красотата ѝ, вие Ме отхвърляте.

Всеки път, когато чуеш гласа Ми или почувстваш присъствието на отминала любов и си кажеш, че това е чисто въображение, ти Ме отхвърляш. Всеки път, когато почувстваш любов към другия в душата си или чуеш песен в сърцето си, или съзреш в представите си великолепно видение и не сториш нищо, ти Ме отхвърляш.

Всеки път, когато прочетеш най-подходящата книга или чуеш най-подходящата литургия, или видиш най-подходящия филм, или се сблъскаш лице в лице с най-подходящия приятел в най-подходящия миг от живота си и го припишеш на случайност, „шанс“ или „късмет“, ти Ме отхвърляш.

И ще ти кажа следното: преди петелът да пропее три пъти, някои измежду вас, ще се откажат от Мене.

Не аз! Аз никога отново няма да се откажа от Тебе, нито пък ще Те отхвърля, когато ме поканиш да общувам с Тебе.

Тази покана е непрестанна и вечна, затова все повече и повече хора усещат тази Жизнена Енергия с цялата ѝ сила и не я отхвърлят, не я намаляват. Пожелавате си силата да бъде с вас! И това е хубаво. Това е много хубаво. Защото, като преминете в следващото хилядолетие, ще посете семената на най-великото израстване, което светът някога е видял.

Вие сте израснали в науките си и в технологиите си, но сега ще израснете и в *съзнанието* си. И това ще бъде израстване, по-велико от всички други, израстване, в сравнение с което останалите страни на напредъка ви ще изглеждат незначителни.

Двадесет и първият век ще бъде време на пробуждане, на среща с Твореца вътре във вас. Много човешки същества ще изпитат Единение с Бога и с всичко в живота. Тъй ще започне златният век на Новия Човек, за който се е писало; времето на универсалния човек, тъй проникновено и красноречиво описан от най-прозорливите измежду вас.

И сега вече в света има много такива хора - учители и вестоносци, Майстори и ясновидци - които поставят това прозрение за бъдещето пред погледа на човешкия род и му предлагат инструменти, с които да го построи. Тези вестители и ясновидци са глашатаята на Новата Ера.

Ти можеш да избереш да бъдеш един от тях. Ти, на когото е изпратено това послание. Ти, който го четеш точно сега. Мнозина са звани, но малцина правят сами своя избор.

Какъв е твоят избор? Ще заговорим ли сега в Един Глас?

За да *кажем* едно и също, всички ние трябва да го *знаем*. Но Ти току-що каза, че има такива, които *не* го знаят. Объркан съм.

Не съм казал, че има такива, които не го знаят. Казах, че изглежда *като че ли* има такива, които не го знаят. Но не съди, изхождайки от видимото, от привидното.

Всеки от вас знае всичко. Нито един не е изпратен в този живот без това знание. Защото знанието *сте* самите вие. Знанието е това което Сте Вие. Но вие сте забравили кои и какво Сте Вие, така че можете да го сътворите наново. Това е процесът на пре-сътворяване, за който вече многократно сме говорили.

Както знаеш, книга 1 от трилогията *Разговори с Бога* обяснява това във всичките му чудесни подробности. И тъй, *изглежда като че ли* вие „не знаете“. Казано най-точно, вие „не си спомняте“.

Има такива, които не си спомнят и такива, които не си спомнят, че не са си спомнили.

Има такива, които не си спомнят, но си спомнят, че не си спомнят.

Има такива, които не си спомнят, но мислят, че са си спомнили.

Има такива, които си спомнят, но не си спомнят, че са си спомнили.

Има такива, които си спомнят, но се преструват, че не са си спомнили.

И има такива, които си спомнят и си спомнят, че са си спомнили.

Тези, които напълно са си С-помнили, Припомнили, са се При-съединили и са станали Отново Членове на Тялото на Бога.

Петнадесет

Искам напълно да си при-помня. Искам да се присъединя отново към Бога, да се съ-единя отново с Бога. Нима всяка човешка душа не копнее за това?

Да. Някои не го знаят, някои „не си спомнят, че си спомнят“, но независимо от това носят този копнеж в сърцата си. Някои дори не вярват, че Бог съществува, но копнежът дълбоко в тях няма да изчезне. Те си мислят, че това е копнеж за нещо друго, но накрая ще открият, че това е копнеж да се върнат у дома, да станат Отново Членове на Тялото на Бога.

Те ще открият това, неверниците, когато открият, че нищо друго, което постигнат, нищо друго, което придобият, не може да удовлетвори техния най-дълбок вътрешен копнеж. Нищо, дори и любовта на другия.

Всяка Земна любов е временна и краткотрайна. Дори и любовта за цял живот, партньорството, което продължава половин век, та и повече, е краткотрайно в сравнение с живота на душата, който е без край. И душата ще осъзнае това, ако не по-рано, то - поне в мига, който вие наричате смърт. Защото в тоя миг душата ще узнае, че смърт няма; че животът е вечен, че Вие винаги сте били, сте и ще бъдете един свят без край.

Когато осъзнае това, душата ще осъзнае също и временната природа на онова, което се счита за непресъхваща любов. А после, в следващото пътешествие във физическия живот, тя ще разбере още по-задълбочено, ще си спомни още по-лесно и ще знае, че всичко, което човек обича във физическия живот, е краткотрайно, преходно.

Това изглежда някак си безнадеждно. Изглежда, като че ли може да ми отнеме радостта, която ми носи любовта. Как мога пълноценно да обичам някого или нещо, ако си мисля, че то е тъй краткотрайно, толкова... толкова безсмислено в рамките на една всеобхватна подредба на нещата.

Никога не съм казал, че е безсмислено. Нищо, свързано с любовта, не е безсмислено. Любовта е самият смисъл на живота. Животът е изразена любов. Това е то, животът. Затуй и всяка проява на любов е израз на живота, при това - живота на най-високо равнище. Временната природа и относителната краткост на нещо не го прави безсмислено. Тя може дори да му придаде по-голямо значение и по-дълбок смисъл.

Нека ти обясня нещо повече за природата на любовта и тогава, може би, ще ме разбереш по-пълно.

Любовните преживявания са временни, ала самата любов е вечна. Тези преживявания са само частичен израз на любовта, която е навсякъде и винаги.

Това не ми помага да гледам по-радостно на нещата.

Хайде да видим дали не можем да се върнем обратно към идеята за радостта. Обичаш ли някого - точно сега, в тоя миг?

Да, има много хора, които обичам.

Но някого - особено силно, някого, когото си избрал за свой спътник, партньор?

Да. Нанси, както знаеш.

Да, знам, но сега съм те повел, за да направиш важна стъпка, затова просто ми отговаряй, просто разговаряй с Мене.

Добре.

А сега ми кажи имаш ли сексуални преживявания с тая Нанси, която обичаш особено силно?

Да, непрестанно.

А дали тези преживявания са нещо постоянно, непрекъснато, което продължава без край?

Не бих желал да е така.

Не, мисля, че наистина не би желал. Не, ако размислиш за това. Но засега приемам, че тези преживявания са временни, нали така?

Да. Периодични и временни.

И краткотрайни? Зависи от това колко дълго траят.

Какво значи това?

Малка шега. Просто малка шега. Да, относително погледнато, тези преживявания са краткотрайни.

Нима това отнема част от смисъла им? Не.

Нима това отнема част от насладата, която ти носят?

Не.

И тъй, твърдиш, че обичаш Нанси вечно, завинаги, но изживяванията ти, изразяващи по този специфичен начин твоята любов, са периодични, временни и кратки, нали така?

Разбирам накъде си се запътил.

Добре. Тогава въпросът е *ти* накъде си се запътил?

Запътил ли си се към място, където не можеш да се наслаждаваш и да влагаш смисъл в своите изживявания, изразяващи вечна любов само защото тези изживявания, изразяващи любовта, са временни? Или си се запътил към място на по-дълбоко разбиране, което ти позволява да обичаш „до краен предел“ онова, което обичаш, когато го обичаш, дори знаейки, че изживяването, което изразява любовта по един специфичен начин, е временно?

Ако си се запътил към това място, значи си се запътил към майсторството, защото Майсторът знае, *че безпределната обич КУМ живота и към всичко, което животът представя всеки миг, е израз на Божественост.*

Това е Второто Отношение на Бога към Света. Бог е изпълнен с обич. Бог обича всичко.

Да, зная какво представлява това Второ Отношение и как то може да промени живота ми. Не е нужно да ми обясняваш това. Разбирам напълно какво значи да обичаш безпределно, да обичаш всичко.

Разбираш ли? Да, мисля, че разбирам.

Разбираш какво значи да бъдеш изпълнен с любов, да обичаш всекиго и всичко?

Да. Това значи да обичаш всекиго безусловно и безгранично.

Какво значи това? Как действа то?

Добре, опитвам се да си го представя. За мен то е ежедневно наблюдение. Ежеминутно откриване, откритие.

По-добре би сторил, да се заемеш с ежеминутно творчество. Животът не е процес на откриване; той е процес на творчество.

Тогава как да сътворя ежеминутно изживяването на безусловна и безпределна любов?

Ако нямаш отговор на този въпрос, значи не можеш да кажеш, че си разбрал какво значи да бъдеш изпълнен с любов, да обичаш всички и всичко. Разбираш какво искат да кажат тези думи, но не знаеш какво означават. От практическа гледна точка те не означават нищо.

В това е днес проблемът с думата „любов“. И с израза „Обичам те.“

Да, и с израза „Обичам те.“ Употребяват го, ала малцина знаят какво означава - какво *наистина* означава - да обичаш другия. Разбират какво означава *да имаш нужда* от другия, да *искаш* нещо от другия, дори да си готов да дадеш нещо в замяна на това, от което имаш нужда и което искаш, но не разбират какво означава да обичаш наистина, да обичаш вярно.

Мнозина са се изправяли пред думата „обичам“ и пред израза „Обичам те“ като пред истински проблем, като пред истинско предизвикателство.

Включително и аз, разбира се. Щом се стигнеш до любов, животът ми се превръщаше в истинско нещастие. Не разбирах какво значи да бъдеш изпълнен с любов, да обичаш безпределно, а предполагам, че все още не го разбирам. Мога да изрека думите, но изглежда не съм в състояние да ги изживея. Може ли някой да бъде наистина преизпълнен с любов, да обича без никакви условия, без никакви ограничения? Може ли да го стори едно човешко същество?

Някои могат и са го сторили.

И тези същества са наречени Майстори.

Е, хубаво, аз не съм Майстор, според това или което и да било друго мерило.

Ти *си* Майстор! Всеки от вас е Майстор! Само не сте го изживели. Но ти си вече на път към изживяване на майсторството, сине Мой.

Ах, де да можех да повярвам! И Аз бих искал същото.

До последните години не разбирах нищо, нищичко за любовта. Мислех, че зная всичко. Но не знаех нищо и животът ми го показваше. А ти току-що ми доказа, че все още не съм го разбрал. Мисля, че *коментирам* една добра игра, но не биха ме нарекли играч, участник в шампионата.

Съзнателно не включих в настоящия си разказ своите важни интимни връзки и бракове, защото се отнасям с уважение към личната неприкосновеност на хора, чийто живот засегнах по ужасяващ начин. Ограничих „историята си“ в рамките на своите лични търсения, странствания и заблуди. Но в най-общ смисъл може да се каже, че в любовните си връзки съм сторил всичко, с което човек може да нарани някого (с изключение на физическо насилие). Направил съм и горе-долу всички грешки, които някой може да направи. Погълнат изцяло от себе си и без грижа за другия, държал съм се себично и безчувствено.

Ожених се за пръв път, когато бях двадесет и една годишен. Мислех си, разбира се, че съм голям, възрастен мъж, който знае за любовта всичко, което може да се знае. Ала не знаех нищо, нищичко не разбирах. За себичността знаех много, но за любовта - нищо.

Жената, която имаше нещастieto да се омъжи за мене, си мислеше, че взема самоуверен, чувствителен и грижлив момък. А взе погълнат от себе си, егоцентричен, мъж-господар, който като баща си считаше, че е „началникът“ и се надуваше, карайки другите да се чувстват дребни и незначителни.

Веднага след сватбата отпътувахме на Юг, където живяхме кратко време, а после се върнахме в Анаполис. Бях въввлечен дълбоко във водовъртежа на културния живот с театралната група Colonial Players, като помогнах първата им постановка да излезе на сцената на Summer Garden Theatre. Бях един от основателите на Maryland Hall for the Creative Arts, както и член на малка група, която замисли, създаде и ръководеше първия Фестивал на Изящните Изкуства в Анаполис.

Разкъсвайки се, обаче, между своята целодневна работа и другите си „задължения“, цяла година отсъствах от къщи през три от четирите делнични вечери, както и в празничните дни, и така бях далече от живота на жена си и децата си. В моя свят „любов“ означаваше „материално осигуряване“ на семейството и готовност да бъде изпълнена тази задача. Имах тази готовност и нямаше защо някой да ме убеждава, че съм поел сериозна отговорност. Само че в рамките на моето мислене тя започваше и свършваше с портфейла ми - защото там започваше и свършваше и в мисленето на баща ми.

Едва по-късно, с годините, все повече и повече бях готов да призная, че баща ми вземаше много по-голямо участие в живота ми, отколкото си мислех някога - като ми шиеше пижами (боравеше невероятно сръчно с шевната машина), печеше ябълкови пайове (най-добрите в света), вземаше ме на летни лагери (стана отговорник по опаковането на багажа, когато се присъединихме към скаутите), водеше ме на рибарски пътешествия в Канада, на екскурзии във Вашингтон, както и на много други места, учеше ме да правя снимки с фотоапарат, да пиша на машина, та ако опиша всичко това, списъкът ще е безкраен.

В отношението на баща ми към мен липсваше едно единствено нещо, от което имах нужда - с дума или движение да изрази обичта си. Той просто никога не казваше: „Обичам те“, а като че ли не беше и чул, че може да погали или да целуне децата си. Изключение правеха Коледа и рождението ни

дни, когато Мама ни подканяше след получаването на неизменно чудесните подаръци „да отидем и да прегърнем баща си". Правехме го съвсем набързо, колкото се може по-кратко. Беше бегла, повърхностна близост.

За мене у дома Татко беше източник на власт и авторитет. Мама беше извор на обич.

Решенията и нарежданията на Татко, както и властното му ръководство, често се проявяваха по произволен и жесток начин, а Мама беше гласът на съчувствие, търпение и снизходителност. При нея тичахме с молба за помощ, когато трябваше някак си да заобиколим правилата и ограниченията, поставени от Татко, или когато се надявахме, че тя ще го разубеди. Тя често успяваше да го стори. Така те отлично си бяха поделили двете роли в играта на Добро Ченге/Лошо Ченге.

Представям си, че това е било добър модел на съжителство през 40-те и 50-те години. Аз просто го възприех и приложих с малки промени през 60-те. Приех за свое правило редовно да повтарям на децата си, че ги обичам, често да ги прегръщам и целувам, когато бях някъде наблизко. Само дето много рядко бях наблизко.

В модела, който бях възприел, „да бъдеш с децата" беше женска работа, докато мъжът трябваше да излиза в широкия свят, за да „върши важни неща". Едно от нещата, които в края на краищата „свърших", бяха веселите залитания по други жени, докато се стигна и до една връзка, в каквата може да хлътне само новак. Тя сложи край на първия и начало на втория ми брак.

Никога не съм бил горд с поведението си, а с годините чувството ми на вина само зрееше и се задълбочаваше. Много пъти се извинявах на първата си жена и, понеже тя винаги е била изпълнена с милост и съчувствие, успяхме да запазим дълги години сърдечните си взаимоотношения. Зная, че дълбоко я нараних, и бих желал да съществува някакъв път, по който човек би могъл да се върне назад и да заличи, поправи, преправи или поне - да *направи по различен начин* онова, което е било направено.

Вторият ми брак също се оказа неуспешен, както и следващият, третият. Изглежда, че не знаех как мога да съхраня една връзка, а причината за това беше, че изглежда не знаех как да *давам*. Придържах се (макар и несъзнателно, без да мисля за това) към изключително себичния и незрял възглед, че връзката съществува, за да ми носи удоволствие и удобство и че предизвикателството е в това да я запазя, като същевременно с това влагам в нея колкото се може по-малко от себе си.

Всъщност изглежда, че за мен романтичната връзка означаваше точно това: взаимоотношения, изискващи от мене да влагам частици от себе си, но накрая настъпваше миг, в който вече не получавах нищо, и всичко изчезваше. Не исках това да се случва, но изглежда, че не знаех как бих могъл да бъда щастлив, без да имам в живота си „другия, който значи много за мен". Тъй че въпросът винаги беше в това колко от себе си съм готов „да продам", за да получа сигурността, идваща от постоянен източник на любов, приятелство и нежност (чети секс) в живота ми. Както казах, не се гордея много с това. Тук се опитвам да бъда открит и честен. Приятелката ми, преподобната Мери Манин Мориси, основателка на Living Enrichment Center в Уилсънвил, щата Орегон, ме наричаше Наваквасц си Мъжкар.

В края на третия си брак си мислех, че съм готов да приключа с всичко това, но всъщност *още два пъти* трябваше да премина през него, преди да се почувствам в състояние да си създам дълготрайна, наистина действена връзка. В хода на това станах баща на още седем деца, с майката на четири от които имахме дълготрайна връзка, без да се оженим.

Да кажа, че съм действал безотговорно, би било крайно великодушно, но във всеки от случаите вярвах, че: а) това е връзката, която ще бъде трайна; и б) че правя всичко, което мога, за да я направя действена. Като се има предвид, че по онова време съвсем не разбирах какво всъщност значи любов, сега ми е ясно колко празни са били тези думи.

Щях да се радвам, ако можех да кажа, че съм се държал така само в рамките на своите сериозни връзки. Но това би било само полуистина. Защото докато траеха те, както и в промеждутците помежду им, имах и краткотрайни връзки с други жени, където проявявах същата незрялост и себичност.

Сега вече разбирам напълно, че в такива взаимоотношения няма жертви и злодеи и че целият ни жизнен опит е съ-творчество, но признавам голямата роля, която изиграх в тези сценарии. Виждам образците, за разрушаването на които ми трябваша цели тридесет години, виждам грозните си прояви, които не ще се опитвам да прикривам с афоризмите на New Age. И тъй, съвсем не е изненадващо, че в края на четиридесетте си години се оказах сам. И, както вече казах, професионалните ми изяви и здравето ми не бяха в по-добро състояние, отколкото любовния ми живот. Изпълнен с безнадежност, наблюдавах как приближава петдесетият ми рожден ден.

Тъй стояха нещата, когато в средата на една февруарска нощ през 1992 година се събудих и написах гневното си писмо до Бога.

Не мога да ви кажа какво значеше за мене фактът, че Бог ми отговори.

Той значеше много и за Мене.

Но често се чудя защо това се случи точно на мене. Не съм достоен за него.

Всеки е достоен да има връзка с Бога! В това е същността на всичко! Но не бих стигнал до тази същност, проповядвайки „от олтара“.

Добре, но защо избра мен? Толкова много са хората, водили примерен живот. Защо избра мен? Мнозина ми задават този въпрос: „Защо избраният си ти, Нийл, а не аз?“

А ти какво им отговаряш?

Отвърщам им, че Бог говори всекиму - през цялото време, непрестанно. И затова въпросът не е в това кому говори Бог, а в това кой го чува.

Прекрасно. Това е прекрасен отговор.

Такъв би трябвало да бъде. Получих го от Тебе. Но сега ще ти задам един свой по-ранен въпрос. Как да създавам, непрестанно, миг-след-миг, изживяването си на безусловна и безпределна любов? Как да възприема божественото отношение - да бъда преизпълнен с любов, да обичам всичко?

Да бъдеш преизпълнен с любов, значи да бъдеш съвсем естествен. Да обичаш е нещо съвсем естествено. Не е нормално, а е естествено.

Обясни ми отново къде е разликата.

„Нормално“ е дума, която употребяваме за обикновени, постоянни, ежедневно случващи се неща. А думата „естествено“ означава основната природа на нещата. Основната природа на всяко живо същество е да изпитва любов, да обича всекиго и всичко, макар че не е нормално да го правиш.

Защо не?

Защото си бил научен да вървиш *срещу основната си природа* - да не бъдеш естествен - да вървиш по пътя, по който досега си вървял из света.

И защо се е случило *това*? Защо съм бил научен така?

Защото си вярвал, че твоето Естествено аз е нещо лошо, зло, нещо, което трябва да бъде потискано, опитомявано, ограничавано, обуздавано. И тъй човешкият род е поставил пред себе си изискването да се придържа към поведение „нормално“, поведение, което всъщност не е естествено. Да си „нормален“ е означавало да бъдеш грешник, който във всичко си угажда, даже понякога става зъл и опасен. Дори, ако позволиш да те видят в „естествено“ състояние, се е считало, че вършиш грях.

Това е вярно и до ден днешен. За някои списания казват, че били „мръсни“. Да се печеш на слънце гол, за мнозина значи „да се отклониш от правия път“. Избягвай въобще да ходиш гол. Видят ли те да се движиш тъй из собствения си дом, двор или плувен басейн, могат да кажат, че си „перверзен тип“.

Това излиза даже извън „известни части на тялото“. Има култури, които забраняват на жената да си показва дори и *лицето*, китките на ръцете, глезените на краката.

Това, без съмнение, е разбираемо. Ако си виждал някога два наистина привлекателни женски глезена, би могъл да разбереш защо някои хора вярват, че те трябва да бъдат скрити от човешките очи. Че как, нали могат да бъдат много предизвикателни и дори да накарат някого да мисли за С-Е-К-С.

Шегувам се, разбира се. Но нали наистина тъй се потиска човешката природа в някои домове, в някои култури.

И мнозина от вас потискат не само естествените прояви на своето битие и съществуване. Често потискате и естествения си порив *да казвате истината*. Потиснали сте още в основата му и своето естествено доверие във Вселената. Потиснали сте пеенето, танците, ликуването, наслаждението, празниците, въпреки че всяка частица от тялото ви копнее да изригне с чистото чудо на Това, Коего Сте!

Правите всичко това, защото се боите, че ако се „поддадете“ на естествените си влечения, ще бъдете наранени, ако се отдадете на естествените удоволствия, ще нараните и себе си, и останалите. Носите у себе си тези страхове, защото изхождате от Основополагащата Мисъл, че човешкият род е зъл поначало. Въобразявате си, че сте „родени в грях“ и че сте зли по природа.

Това е най-важното решение, което някога сте взели по отношение на себе си, и, тъй като сами сътворявате своята собствена действителност, там, в нея, сте превърнали в живо дело това свое решение. В желанието си да не сгрешите, сте били готови на всичко, за да докажете, че сте прави. Животът ви е *показал*, че сте прави по отношение на своите твърдения и тъй вие сте ги приели за своя културна история. Нещата са такива, каквито са, казвате и, повтаряйки това непрестанно, сте го превърнали в действителност.

Но ако не промените тази своя културна история, ако не промените представите си за това кои сте и какви сте, как съществувате - като човешки род и като негови разновидности - никога няма да бъдете преизпълнени с любов, защото няма истински да обичате дори и самите себе си.

Това е първата стъпка, която трябва да направите, за да бъдете преизпълнени с любов. Трябва да бъдете преизпълнени с любов към своето Аз. А не можете да го сторите, докато вярвате, че сте родени в грях и сте зли поначало.

Този въпрос - каква е човешката природа поначало - е най-важният въпрос, който стои пред човешкия род. Ако повярвате, че хората не заслужават доверие, защото са зли по природа, ще създадете общество, което подкрепя този възглед, ще приемете закони, ще установите правила и ще поставите ограничения, оправдани от подобен подход към нещата. Ако повярвате, че хората заслужават доверие, защото са добри по природа, ще създадете съвсем друг вид общество, в което рядко ще се изисква прилагането на законите, правилата и ограниченията. Първият вид общество ще *ограничава*, а вторият вид общество ще *дарява* свобода.

Бог е преизпълнен с любов, защото е напълно свободен. Да си напълно свободен, означава и да бъдеш напълно радостен, защото свободата открива простор за всяко радостно преживяване. Свободата е основна, същностна природа на Бога. Свободата е основна, същностна природа и на човешката душа. В същата степен, в която не сте напълно свободни, вие не сте и напълно радостни - в същата степен не сте и преизпълнени с любов.

И по-рано си обсъждал с мене тази тема, от което разбирам, че тя трябва да е много важна. Казвал си, че за да бъде преизпълнен с любов, да обича всички, човек трябва да бъде напълно свободен.

Като позволи и на другите да бъдат напълно свободни.

Искаш да кажеш - всеки да върши, каквото си иска?

Точно това искам да кажа. Да позволи всичко това в рамките на човешко, хуманно поведение. Това искам да кажа.

Такава е Божията любов.

Бог позволява.

Аз позволявам всекиму да върши всичко, което поиска.

Без последици? Без наказание?

Това не е едно и също.

Както повторих многократно, в Моето Царство не съществува наказание. Но съществуват последици.

Последиците са естествен изход, а наказанието - нормален. Във вашето общество е нормално да се налага наказание. Не е нормално просто да оставиш последиците да настъпят, да се проявят. Наказанието е израз на прекомерно нетърпение, което пречи да изчаквате естествената развързка на нещата.

Нима искаш да кажеш, че никой не бива да бъде наказван за нищо?

Това трябва да решите вие. Всъщност, решавате го ежедневно.

Докато продължавате да правите същия избор, ще продължавате и да считате, че сте намерили най-добрия метод - с него ще накарате личността и обществото да променят лошото си поведение. Това е всъщност и първоначалната причина да прибегнете към налагането на наказания. Но наказанието - като възмездие, като „разплата“ - не е път към обществото, което искате да създадете.

Високоразвитите общества са наблюдавали колко малка е поуката, извлечена от наказанията. Стигнали са до заключението, че по-добър урок дават последиците от деянието.

Всяко чувствително същество знае разликата между наказанията и последиците.

Наказанието е изкуствено създаден изход от нещата. Последицата е естествено възникналият изход.

Наказанието се налага отвън, от някого, чиято ценностна система е различна от ценностната система на наказания. Последицата иде отвътре и се изживява от човешкото Аз.

Наказанието е чуждо решение за това, че някой е сгрешил. Последицата е собствено преживяване и личен опит, показващи, че нещо не върви. Тъй тя не води до някакъв, наложен отвън, преднамерен изход.

С други думи, от наказанието не можем бързо да си извлечем поука, защото в него виждаме нещо, идващо отвън, изхождащо от друг, насочено към нас.

Много по-бързо си извличаме поука от последицата, защото в нея виждаме нещо, което идва отвътре, нещо, *изхождащо от нас, насочено към нас*.

Точно така. Каза го много точно.

Ала не може ли и наказанието да бъде последица? Не е ли тук същността на въпроса?

Наказанието е изкуствено създаден изход, а не естествено възникващ резултат. А опитът да се превърне наказанието в последица, само като се каже, че е така, няма да промени нещата. Единствено съвсем незряло същество може да се хване на подобна словесна въдица, при това - не за дълго.

Това не е попречило на мнозина сред вас, като родители, да хвърлят тази въдица и към децата си. А най-голямото наказание, което сте изобретили, е да ги лишавате от обичта си. Показали сте на детето си, че ако се държи по определен начин, ще го лишите от обичта си. Опитвате се да създавате и оформяте, да регулирате и контролирате поведението на децата си, като им дарявате обичта си или ги лишавате от нея.

Това Бог никога не би направил. Но сте казали на децата си, че и Аз го правя, без съмнение - за да оправдаете своите действия. Но казвам ви: когато има истинска, вярна любов, човек никога не може да бъде лишен от нея. И точно това означава истинска любов. Това означава да бъдеш преизпълнен с любов. То означава, че, преизпълнен с любов, си готов да понесеш и най-големите грешки в поведението на другия. То означава и нещо повече - че не съществува поведение, което може *да се нарече* „погрешно“.

Ерих Сигъл много добре го е казал. Любовта означава, че не е нужно да поискаш извинение.

Това е съвършено точно. Само че е много възвишен принцип, към който се придържат малко човешки същества.

Повечето човешки същества не могат дори и да си представят, че към него се придържа и Бог.

И имат право. Аз не се придържам към него. Прощавай? Май не разбрах?

Аз съм възплъщение на този принцип. Не можеш да се придържаш към нещо, което *си*.

Аз съм любов, която не познава каквито и да било условия или ограничения.

Аз съм преизпълнен с любов, а да бъдеш преизпълнен с любов значи, че си готов да предоставиш на всяко зряло чувствително същество пълната свобода да бъде, да прави и да има всичко, което пожелае.

Дори ако знаеш, че то ще е лошо за него?

Не е твоя работа да решаваш вместо него. Дори не и за своите деца?

Не, ако те са зрели и чувстващи същества. Не, ако децата ти са отрасли. Ако пък още не са зрели, най-прекият път към бързото им съзряване е да им позволяваш да правят своя избор - колкото се може по-често, колко се може по-рано, за колкото се може повече практически неща.

Точно това прави любовта. Любовта оставя човека да тръгне, да си върви. Това, което често наричаме любов, а всъщност често смесваме с любовта, прави точно обратното. Нуждата е онова, което задържа. По този път можеш да различиш нуждата от любовта. Любовта оставя да си тръгнеш, а нуждата те задържа.

И тъй, ако съм преизпълнен с любов, ще освободя другия, ще го оставя да си тръгне?

Да, както и да върши много други неща. Ще го освободиш от очакванията си, ще го освободиш от изискванията и правилата, които би поставил пред любимия. Защото той не е любим, ако бъде ограничаван. Не ще бъде обичан безгранично.

Нито пък ти. Не изпитваш към себе си пълна, безгранична любов, ако се ограничаваш, ако не си предоставяш пълна свобода във всичко.

Спомняш си, че избор и ограничение не са едно и също. Тъй че не наричай свой избор онова, което си превърнал в ограничение за себе си. И с любов предоставяй на децата си и на всички, обичани от тебе, знанията, които имаш и които ще им помогнат да направят добрия избор - „добрия“ тук значи избор, който най-вероятно ще ги доведе до онова, към което се стремят, както и до онова, към което се стремят най-силно: щастливия живот.

Сподели всичко, което знаеш за него. Всичко, което дотук си разбрал. Ала не се опитвай да наложиш на другите своите идеи, своите правила и своя избор. И не оттегляй обичта си, ако другият направи избор, който ти не би направил. Всъщност, когато сметнеш, че направеният избор е лош, настъпва времето истински да *покажеш* своята любов.

Това е съчувствие и съучастие. Няма по-възвишен израз на любовта.

Какво още означава да бъдеш преизпълнен с любов?

То означава да присъстваш пълноценно във всеки отделен миг. Ясно да осъзнаваш всичко. Да бъдеш напълно искрен, честен и откровен. Означава готовност да изразиш напълно любовта, която прелива в сърцето ти. Да бъдеш преизпълнен с любов означава да бъдеш изцяло съблечен, без скрити помисли и скрити цели, без *нищо* скрито.

И казваш, че едно човешко същество, обикновено като мене, може да постигне такава любов? Че тя е нещо, на което сме способни?

Тя е повече от онова, на което сте способни. Тя е онова, което вие сте. Тя е природата на онова, Което Вие Сте. Най-трудното, което можете да направите, е да отречете това. А вие ежедневно вършите туй трудно нещо. И затова животът ви е тъй труден. Но когато направите онова, което е лесно, когато решите да се върнете към себе си, да станете Тези, Които Сте Наистина - тоест чиста любов, безусловна и безгранична - тогава животът ви отново ще стане лек. Бъркотията ще изчезне и битката ще свърши.

Такъв мир може да бъде постигнат всеки миг. Пътят към него може да бъде намерен, като се зададе един единствен и прост въпрос:

Какво би искал да направиш сега!

Отново вълшебният въпрос?

Да, това е чудотворен въпрос, защото винаги ще знаеш отговора му. Това го прави вълшебен. То е прочистващо като сапун. То отнема безпокойството от това да бъдеш затворен. То измива всяко съмнение, всеки страх. Изкъпва ума с мъдростта на душата.

Колко красиво го изразяваш!

Защото е вярно. Щом зададеш този въпрос, мигновено ще разбереш какво да правиш. При всякакви обстоятелства, при всякакви условия ще знаеш какво да правиш. Ще получиш отговора. Самият ти си отговорът и задаването на въпроса те отнася към онази част от самия тебе.

Ами ако сгрешис, ако станеш за смях? Не можеш ли да сгрешис и да станеш за смях?

„Не отгатвай втори път" този отговор, ако ти хрумне веднага. Не търси под вола теле. Направиш ли го, можеш да сгрешиш и да станеш за смях. Проникни в сърцевината на любовта и оттам тръгни към всеки свой избор или решение. Тогава ще намериш мир.

Шестнадесет

Какво значи да приемаш и благославяш всичко, да бъдеш благодарен за всичко - изцяло, докрай? Това са последните три от Петте Отношения на Бога към Света и те не ми са съвсем ясни - особено третото и четвъртото.

Да приемаш всичко- изцяло, докрай, значи да не възразяваш и да не се оплакваш от онова, което точно сега се появява и проявява. Значи да не го отхвърляш, да не го отблъскваш и да не бягаш от него, а да го прегърнеш, да го задържиш, съхраниш и обикнеш, като че ли е твоя собственост. Защото *то наистина е* твоя собственост. То е твое собствено творение, което много ти харесва - освен ако не ти харесва.

Ако не ти харесва, ще отхвърлиш, ще се откажеш от собствеността си върху създаденото от тебе, а *онова, което отхвърляш, от което се отказваш, срещу което се съпротивляваш, упорства*. Затова ликувай и се радвай, а ако настоящите обстоятелства и условия са такива, че би направил избора да ги промениш, просто избери да ги преживееш по друг начин. Дори ако видимото явление и външната му проява си останат същите, ти можеш завинаги да промениш начина, по който вътрешно ги преживяваш, ако просто решиш да направиш това.

Спомни си, че такъв ще станеш по-късно и самият ти. Ще се занимаваш не с видимата, външна страна на нещата, а само със своето вътрешно преживяване. Нека външният свят да си остане, какъвто си е. Създай своя вътрешен свят, какъвто искаш да бъде. Това е смисълът на израза: да си в своя свят, а не от него. Това е майсторството да се живее.

Нека да си го кажем направо. Трябва да приемаш и одобряваш всичко, дори и онова, с което не си съгласен?

Да приемеш нещо не значи, че си се отказал да го промениш. Всъщност вярно е точно обратното. Не можеш да промениш онова, което не си приел - било то у себе си, било то извън себе си.

Затуй да приемаш всичко е божествена проява на божественото у тебе. Така обявяваш, че си негов творец, а само тогава можеш да „разрушиш" сътвореното от тебе самия. Само тогава можеш да разпознаеш - тоест, да познаеш отново - способността си да сътвориш нещо ново.

Да приемеш нещо, не значи да се съгласиш с него. Значи само да го прегърнеш, независимост това дали се съгласяваш с него или не.

Ти би ни накарал да прегърнем и самия дявол, нали?

Как иначе ще го поправиш?

Вече е ставало дума и за това.

Да, но пак ще стане дума. Отново и отново ще споделям с теб тези истини. Отново и отново ще ги чуваш, докато ги *чуеш*. Ако Ме уловиш, че Се повтарям, то е защото *ти се* повтаряш. Повтаряш всяка постъпка, всяко действие и всяка мисъл, които отново и отново са те водили към тъга, несполука, поражение. А би могъл да пожънеш победа, победа над този дявол вътре в тебе.

Разбира се, дявол няма - както вече сме си го казвали многократно. Тук си говорим в преносен смисъл, метафорично.

Как би могъл да поправиш онова, което дори не можеш да задържиш? Трябва първо да задържиш нещо здраво в ръцете си, здраво в своята действителност, преди да го пуснеш да си отиде.

Не съм сигурен, че разбирам. Помогни ми да разбера това.

Не можеш да изпуснеш нещо, което не държиш. *Затова, Виж! Гледай! Задръж в ползрението си!* Нося ти щастливата вест за велика радост.

Бог приема всичко.

Хората - с големи изключения.

Хората се обичат един друг, *освен ако* този друг направи това или онова. Те обичат своя свят, *освен ако* той не им харесва. Те обичат и Мене, *освен ако* не ме обичат.

Бог не изключва нищо, той приема. Всекиго и всичко.

Без изключение.

Да приемаш всичко звучи, както да обичаш всички и всичко.

Това е едно и също. Използваме различни думи, за да опишем едно и също изживяване. Любовта и приемането са взаимозаменяеми понятия.

За да промениш нещо, трябва най-напред да приемеш, че то съществува. За да го обикнеш, трябва да направиш същото.

Не можеш да обичаш част от себе си, ако си заявил, че тя не съществува, че не е твоя собствена, не ти принадлежи. За много части от себе си, от които би желал да се откажеш, да се отречеш, ти си заявил, че не са твои собствени, не ти принадлежат. Отричайки тези части от себе си, ти се отказваш и от възможността да обичаш себе си

- изцяло, докрай, а отгук - да обичаш и другия

- изцяло, докрай.

Дебора Форд посвети на тази тема чудесна книга, озаглавена *Мрачната Страна на Търсещите Светлина*. Тя разказва за хора, които търсят Светлината, но не знаят как да се справят със своя собствен „мрак“, не виждат в него дар. Препоръчвам на всекиго тази книга. Тя може да промени живота му. Тя обяснява много ясно и разбрано защо умението да приемаш е такъв благослов.

То наистина е благослов! Без него ти би прокълел и себе си, и другите. А чрез умението да обичаш и приемаш ти благославяш живота на всеки, до когото се докоснеш. Когато се научиш да обичаш и приемаш всичко, ще се научиш и да благославяш всичко - изцяло, докрай. А това ще ти направи отново - тебе и всеки друг - радостни от срещата си с всичко, радостни - изцяло, докрай.

Всички неща протичат заедно, свързани са помежду си и ти вече започваш да съзираш и разбираш, че всички тези Пет Отношения на Бога към Света в действителност са едно и също. Те представляват онова, което е самият Бог.

Качеството на Бога - да благославя всичко, е едновременно и качеството му - да не осъжда нищо. В света на Бога не съществува осъждане, а само похвала и препоръка. Всички вие трябва да бъдете похвалени за дейността, на която сте се посветили, за работата, която вършите - да узнаете и опознаете Кои Наистина Сте Вие.

Каквато и беда да сполетеше майка ми, каквото и зло да ѝ се случеше, тя винаги казваше: „Бог да го благослови!“ Всеки друг би казал: „Бог да го прокълне“, но Мама казваше: „Бог да го благослови!“

Попитах я веднъж защо прави това. Погледна ме, сякаш не можеше да разбере въпроса ми. После, с обичта и търпението на човек, който обяснява нещо на малко дете, отвърна: „Не искам Бог да го прокълне. Искам Бог да го благослови. Само така ще може да се поправи.“

Майка ти „ясно е осъзнавала“ нещата. Разбирала е добре много от тях.

Върви сега и започни да благославяш всички неща в живота си. Спомни си, че не съм ти пратил нищо, освен ангели, не съм внесъл в живота ти нищо, освен чудеса.

Как ще започне някой да благославя нещата? Не разбирам за какво говориш, какво значат тези думи.

Ти даваш на нещо своята благословия, когато му предадеш своята най-висша енергия, своите най-възвишени мисли.

Трябва да предам своята най-висша енергия, своите най-възвишени мисли на нещо, което мразя? Като войната? Насилието? Алчността? Злите хора? Безчовечните политици? Не разбирам. Не мога да дам на тези неща своята „благословия“.

Но за да се променят, тези неща имат нужда точно от твоята най-висша енергия, от твоите най-възвишени мисли. Не разбираш ли? Няма да промениш нищо, като го осъдиш. Всъщност, в буквалния смисъл на думата, ти ще го осъдиш да се повтори.

И не трябва да осъждам желанието да се убива, яростните предрасъдъци, ширещото се насилие, неконтролираната алчност?

Не трябва да осъждаш нищо. Нищо?

Нищо. Не бях ли ти изпратил Моите проповедници, за да ти кажат „Не съди, нито пък осъждай“?

Но ако не осъждаме нищо, изглежда като че ли одобряваме всичко.

Да не осъждаш не значи да не се стремиш към промяна. Защото отказът да осъдиш нещо не значи, че го одобряваш. Значи само, че се отказваш да бъдеш негов съдия. От Друга страна, можеш просто да избереш нещо Друго, различно.

Изборът за промяна не винаги трябва да иде от гнева. В действителност *вероятността да постигнеш истинска промяна расте право пропорционално със стихването на гнева ти.*

Хората често използват гнева като свое оправдание за търсенето на промени и присъдите като свое оправдание за гнева. Във връзка с това сте си създали много драми, виждайки в несправедливостта оправдание за своите присъди.

Мнозина от вас завършват и връзките си по този начин. Не сте усвоили изкуството да кажете просто: „За мен нещата свършиха. Настоящата форма на тази връзка вече не ми върши работа“. Настойчиво повтаряте първата зърната несправедливост, после минавате към осъждането ѝ, а накрая с гнева си се опитвате някак си да оправдаете промяната, която искате да извършите. Сякаш без гняв не бихте постигнали онова, което искате; сякаш не бихте могли да промените онова, което не ви харесва. По този начин разгръщате около всичко това всякакъв род драми.

А аз ще ви кажа: благословете, благословете, *благословете* враговете си и се молете за онези, които ви преследват. Изпратете им най-висшата си енергии и най-възвишените си мисли.

Няма да бъдете способни да го сторите, ако не разглеждате всеки човек и всяко обстоятелство като дар, като ангел и като чудо. Сторите ли го, ще изпитате благодарността в цялата ѝ пълнота. Ще бъдете благодарни за всичко, благодарни изцяло, докрай - Петото Отношение на Бога към Света - и кръгът ще се затвори.

То е негова важна съставна част, това чувство за благодарност, нали?

Да, благодарността е отношението, което променя всичко. Да бъдеш благодарен за нещо, означава да спреш съпротивата си срещу него, да го видиш и признаеш за дар, дори когато не веднага става ясно, че е дар.

Освен това, вече ти казах, че благодарността за едно изживяване, условие или изход, когато бъде поднесена *предварително*, се превръща в могъщ инструмент за създаването на твоята действителност, както и в сигурен знак за Майсторство.

То е толкова силно, че си мисля - може би Петото Отношение би трябвало да бъде поставено на първо място.

Всъщност, величието на Петте Отношения на Бога към Света, както и при Седемте Стъпки към Приятелство с Бога е в това, че те *могат да бъдат поставени и в обратен ред*. Бог е изцяло, докрай благодарен, благославящ, приемащ, обичащ и радостен! Бог благодари, благославя, приема, обича и се радва на всичко!

Прекрасно място, където искам да спомена любимата си молитва; най-могъщата молитва, която някога съм чул. *Благодаря Ти, Боже, че ми помогна да разбера, че този мой проблем вече е бил разрешен.*

Да, това е могъща молитва. Следващия път, когато бъдеш изправен пред условие или обстоятелство, което по твоя преценка ти създава проблем, изрази незабавно своята благодарност не само за решаването му, а и за самия проблем. Ако постъпиш така, веднага ще смениш и гледната си точка, и отношението си към проблема.

След това, благослови го, както правеше майка ти. Предай му своята най-висша енергия и своите най-възвишени мисли. Така ще го направиш свой приятел, а не свой враг; нещо, което ще те подкрепя, а не нещо, което ще ти се противопоставя.

После го приеми, а не му се противопоставяй, не го отхвърляй със злоба. Защото онова, което отхвърляш, упорства. Само онова, което приемеш, може да бъде променено.

А сега, обвий го с любов. Каквото и да преживяваш, ти можеш тъй да обичаш всяко нежелано преживяване, че да го прогониш. В известен смисъл - „да го обичаш до смърт“.

Накрая, бъди радостен, защото така най-подходящият, съвършеният изход ще ти е под ръка. Нищо не може да ти отнеме радостта, защото радостта е онова, Което Си Ти и което винаги ще бъдеш. Тъй че, при среща с всеки проблем *направи нещо радостно*.

Както пееше Ана в мюзикъла „Кралят и Аз“: „ Свиркам си весела мелодия и нейното радостно настроение непрестанно ме убеждава, че не ме е страх“¹.

Чудесно го каза.

Имах приятел, който така се отнасяше към света - всеки ден, всеки миг. Помагаше на хората, като им показваше колко лесно и бързо могат да променят отношението си към света и колко различен ще стане животът им след тази промяна. Името му е Джери Джамполски -г- Джерард Дж. Джамполски - д-р по медицина, ако го представим съгласно приетата форма - и той написа основополагаща книга, озаглавена *Любовта е Раздяла със Страх*.

Джери основа Center for Attitudinal Healing в Сау-солито, Калифорния, а сега има над 130 такива центрове из целия свят. Никога не съм познавал по-мил, по-благ човек. Той се отнасяше положително към всичко. *Всичко*. В дома му никога не чух обезкуражаваща дума. Той е забележителен човек, а отношението му към живота е вдъхновяващо.

Нанси и аз прекарвахме няколко дни заедно с Джери и неговата чудесна и изискана съпруга, Дайен Чиринчион. Точно тогава, както се случва понякога в живота, се скарах неочаквано с един от другите гости в техния дом. За съжаление, не бях „във върхова форма“. Уморен и изцеден от дългите месеци, прекарани на път, не се държах особено миролюбиво.

Джери видя, че съм много развълнуван и ме попита дали може да направи нещо, за да ми помогне. Както ще ви каже всеки, който го познава, Джери обикновено задава този въпрос, като види, че някой наоколо изпитва някакви неудобства.

Казах му, че взаимоотношенията ми с един от другите гости в дома му са породили у мен неприятни чувства. Джери веднага предложи, като най-полезна стъпка, да седнем с него, Даян и другия човек, да се огледаме и да видим „как бихме могли да оправим нещата.“

После ме запита изпитателно: „Искаш да оправиш това или да си останеш с неприятното чувство?“

Казах му, че не съм взел съзнателно решението да си остана с неприязнено отношение, но ще ми е трудно да изпълня съвета му. „Добре, всичко тук ще зависи от отношението ти към него“, отвърна Джери с тих, кротък глас. „Вероятно всичко това ще доведе до нещо много хубаво. Да видим какво ще бъде то.“

Поразговорихме се, както беше ме посъветвал, и, улеснени от него и Даян, ние с другия гост в дома им направихме първата крачка към разбирателството и обичта. Бях истински благодарен, че Джери беше наблизил в трудния момент, когато аз чисто и просто бях загубил своя Център и чувството Кой Съм Всъщност. Без да вземат страна, без да съдят кой крив - кой прав, без да се намесват остро, а само постоянствайки със съвета си да видя нещата по различен начин, да си позволя и друга гледна точка, Даян и Джери не само изиграха огромна роля в преодоляване на трудния момент, но ми показаха и как да прилагам в ежедневието *лечението чрез промяна на отношението и поведението*.

Не всеки от нас може да има щастието в тежък момент да бъде близо до Джери Джамполски, но всеки от нас би могъл да бъде близо до мъдростта на Джери. Точно затова съм възхитен от новата му книга *Прошката: Най-Големият Лечител на Всичко*.

Това, с което се откроява Джери Джамполски, е неговото забележително отношение към нещата. То лекува всичко в обсега на неговото ползване; то излекува дори зрението ма *Джери*.

Случи се тъй, че през времето, което прекарахме заедно, Джери преживяваше някакво здравословно усложнение, което засягаше и зрението му. То се влошаваше. Всъщност за един от дните на нашето пребиваване беше запланувана операция, на която той трябваше да се подложи като приходящ пациент. Съществуваше реалната възможност тази хирургическа намеса да не подобри, а по-скоро да влоши зрението му, та дори и да ослепее изцяло с едното си око.

Изглеждаше, че Джери не се тревожи от всичко това. Че не мисли за него. Че просто не иска да се потопи в подобни мисли. През дните преди операцията той избягваше всякакви разговори на тази тема. Помня как се запъти за болницата с най-широката си усмивка. „Всичко ще бъде чудесно“, заяви той, „както и да мине“.

В този ден аз получих урок от един Майстор.

Да приемеш нещо не значи да се съгласиш с него. Значи само да го прегърнеш, независимо дали си съгласен или не.

Да. Имах възможност да видя, че Джери приемаше и благославяше това свое преживяване.

Даваш на нещо своята благословия, когато му предадеш своята най-висша енергия и своите най-възвишени мисли.

Точно затова, щом чуя за Петте Отношения на Бога към Света, веднага се сещам за Джери. Той непрестанно ги претворяваше в живо дело.

Хората винаги ме питат как се промени животът ми, след като книгите ми бяха публикувани. Срещите и новите приятелства с хора като Джери Джамполски бяха промяна, която приех като дълбока благословия. Да задържа и развия личните си връзки с хора, които съм уважавал години наред, беше един от най-поучителните и навяващи смирение резултати от публикуването на *Разговори с Бога*. Бях съзрял у тези необикновени хора онова, към което вече се стремях, и черпех от тях вдъхновение.

Имаше, разбира се, и други промени, най-важната от които беше връзката ми с Бога.

Вече имах лична връзка с Бога и това предизвика у мен изживяването за трайно добро самочувствие, спокоен растеж и развитие на личните ми възможности, дълбоко и обогатяващо се вдъхновение, увереност и сигурност в Преобрази се начинът, по който съхранявам и развивам преживяването на връзките си, и те отразяват това. Личните ми взаимоотношения с другите вече ми носят повече радост и удовлетворение. Колкото до съпружеството ми, трябва да кажа, че пиша тази книга през петата година от брака си с Нанси, а той е романтичен като вълшебна приказка. В началото беше чудесен и става все по-чудесен с всеки изминал ден. Това не значи, че със сигурност ще продължи вечно в сегашната си форма. Не ще се опитвам да правя подобно предсказание, за да не би с това да окажа натиск върху Нанси или върху самия себе си. Но вярвам, че дори ако непрестанно променя формата си, той ще остане завинаги чудесен - изпълнен с откровеност, взаимни грижи, съчувствие, любов.

Подобриха се не само моите връзки и чувства, не само моето емоционално здраве, а и моето физическо здраве. Чувствам се по-добре, отколкото преди десет години, изпълнен с по-голяма жизненост и сила. Отново няма да предсказвам, че това ще продължи завинаги, защото не искам да окажа натиск върху себе си, но мога да ви кажа, че дори ако здравето ми се промени, душевният ми мир и дълбоката ми радост ще си останат непокътнати, защото видях съвършенството в живота си и вече нито ме спохождат въпроси, нито пък се боря с тях.

Разбирането ми за богатство също се промени и сега живея в свят без недостиг и ограничения. Тъй като зная, че повечето хора, мои събратя, не преживяват същото, съзнателно работя всеки ден, за да помогна и на другите да променят това свое преживяване. Свободно споделям богатството си, подкрепям каузи, проекти и хора, с които съм в съгласие, като по този начин също пре-сътворявам и изразявам Кой Съм Аз.

Да, бил съм подкрепян и вдъхновяван от голямата любов. В резултат на това, всяка важна страна на живота ми също се промени.

Преобрази се начинът, по който съхранявам и развивам преживяването на връзките си, и те отразяват това. Личните ми взаимоотношения с другите вече ми носят повече радост и удовлетворение. Колкото до съпружеството ми, трябва да кажа, че пиша тази книга през петата година от брака си с Нанси, а той е романтичен като вълшебна приказка. В началото беше чудесен и става все по-чудесен с всеки изминал ден. Това не значи, че със сигурност ще продължи вечно в сегашната си форма. Не ще се опитвам да правя подобно предсказание, за да не би с това да окажа

натиск върху Нанси или върху самия себе си. Но вярвам, че дори ако непрестанно променя формата си, той ще остане завинаги чудесен - изпълнен с откровеност, взаимни грижи, съчувствие, любов.

Подобриха се не само моите връзки и чувства, не само моето емоционално здраве, а и моето физическо здраве. Чувствам се по-добре, отколкото преди десет години, изпълнен с по-голяма жизненост и сила. Отново няма да предсказвам, че това ще продължи завинаги, защото не искам да окажа натиск върху себе си, но мога да ви кажа, че дори ако здравето ми се промени, душевният ми мир и дълбоката ми радост ще си останат непокътнати, защото видях съвършенството в живота си и вече нито ме спохождат въпроси, нито пък се боря с тях.

Разбирането ми за богатство също се промени и сега живея в свят без недостиг и ограничения. Тъй като зная, че повечето хора, мои събратя, не преживяват същото, съзнателно работя всеки ден, за да помогна и на другите да променят това свое преживяване. Свободно споделям богатството си, подкрепям каузи, проекти и хора, с които съм в съгласие, като по този начин също пре-сътворявам и изразявам Кой Съм Аз.

Да, бил съм подкрепян и вдъхновяван от голям брой чудесни учители и ясновидци, с които ми се случило да се запозная лично. Научих от тях какво кара човешките същества да се борят и да се изявяват, какво ги държи над тълпата. Това не е снишаване и преклонение пред звезди, защото ми е ясно, че тези забележителни личности могат да помогнат и на всички нас да се издигнем. Същото вълшебство живее у всекиго от нас, затова колкото повече научаваме за хората, които са превърнали живота си във вълшебство, толкова повече можем да използваме примера им в собствения си живот. По този начин и всеки от нас е учител на другите. Всички ние сме водачи и взаимно се призоваваме дори не да се учим, а само да си спомним, да узнаем отново Кои Сме Ние в Действителност.

Мариане Уилямсън е точно такъв водач. Нека ви разкажа какво научих от Мариане.

Смелост.

Тя ми даде велик урок по безстрашие и поемане на път към висините. Никога не съм срещал личност с по-голяма вътрешна сила или духовна издръжливост. Или с по-извисена прозорливост. Но Мариане не само говореше, разкривайки своето прозрение за света, а и работеше, ден след ден, неуморно, за претворяването му в живо дело. Това научих от нея: работи неуморно за претворяване в живота на своето прозрение, при това - прави го смело. *Действай сега, веднага, незабавно.*

Бях веднъж в леглото с Мариане Уилямсън. Тя сигурно ще ме убие, че ви го казвам, но то е вярно. И научих много чудесни неща в миговете на нашата близост.

Добре де, може би не в леглото, а на леглото. А жена ми, Нанси, влизаше и излизаше от стаята, бърбейки си с нас, докато стягаше багажа. Всъщност ние бяхме останали по-дълго в дома на Мариане, радвайки се на рядката и безценна възможност да общуваме отблизо с нея. И рано сутринта, в деня на нашето заминаване, двамата, Мариане и аз, бяхме приседнали заедно на леглото ѝ, пийвахме си портокалов сок, хапвахме си сладкиши и си приказвахме за живота. Попитах я откъде намира сили в продължение на толкова години да върви по своя главолмно стръмен път, докосвайки живота на толкова много хора по своя необикновен начин. Тя ме погледна меко, до ден днешен си спомням силата, спотаена в дълбините на погледа ѝ. „Става дума да посветиш живота си“ каза тя. „Става дума да *живееш* в съответствие с най-извисения избор, който си направил, избор, за който много хора само говорят.“

После ми отправи пряко предизвикателство. „Готов ли си на това?“ попита. „Ако си готов, чудесно. Ако не си, скрий се от очите на обществото и там си остани. Защото даваш на хората надежда, ставаш образец, изразяваш готовност да ги поведеш, да издигнеш живота си до равнището на образец. Или поне да се опиташ, да се стремиш към това с цялото си същество. Хората могат да ти простят, ако не успееш, но трудно биха ти простили, ако не се опиташ.“

„Споделяйки с другите пътя на своето развитие, ти стъпваш на „пътека за бързо бягане“. Ако им кажеш, че могат да постигнат нещо, трябва да си готов да им покажеш, че и ти можеш да го постигнеш. Трябва да посветиш живота си на тази цел.“

Сигурно това значи да живееш „целенасочено“.

Е, дори когато целенасочено осъществяваме намеренията си, понякога изглежда, че нещата стават случайно. Но аз научих, че случайни съвпадения не съществуват и че едновременно протичащите събития са пътят, по който Бог поставя нещата по местата им. Така, щом осъзнаем намеренията си, можем да ги осъществим. А после излиза, че колкото по-целенасочено живееш, толкова повече „случайни“ съвпадения откриваш в живота си.

Първото ми желание след публикуването на *Разговори с Бога*, книга 1, беше тя да се озове в ръцете на колкото се може повече хора, защото вярвах, че съдържа информация, важна за човешкия род. Две седмици след излизането ѝ д-р Бърни Сигъл бил в Анаполис и изнасял лекция за връзката между медицина и духовност. По средата на изложението си, той казал: „Всички ние през цялото време разговаряме с Бога и не зная как е с вас, но аз си записвам този диалог. Всъщност, следващата ми книга ще бъде озаглавена *Разговори с Бога* и ще разказва за един човек, който задава на Бога всеки въпрос, който някога му е хрумвал, и Бог му дава отговори. Той не винаги ги разбира и дори понякога спори по малко с Бога. И ето, така си разговарят. Това наистина е мое собствено преживяване.“

Всички в залата се подсмивали - освен една единствена млада жена.

Моята дъщеря.

Просто „се случило“ Саманта да бъде тоя ден сред слушателите. През първата пауза се втурнала към подиума. „Д-р Сигъл“, започнала, задъхвайки се от вълнение, „сериозно ли говорехте преди малко за онази книга?“

„Разбира се“, усмихнал се Бърни, „написал съм я до половината!“

„Добре, това е много интересно,“ успокоила се Саманта, „защото току-що беше издадена една книга на баща ми, точно каквато описахте Вие, дори и със същото заглавие.“¹

Очите на Бърни се разширили от учудване. „Наистина ли? Това е удивително. Макар да не ме изненадва. Щом една идея излезе наяве, всеки може да се сблъска с нея. Мисля, че всеки от нас по един или друг начин трябва да напише своята собствена лична библия. Ще се радвам да поговоря с него за това.“

На следващия ден се обадох на д-р Сигъл в дома му в Кънектикът и разговаряхме по телефона. Споделихме преживяванията си и опита си и излезе, че той действително пише същата книга, която аз току-що бях публикувал. В тоя момент още не виждах съвършенството на случващото се, а се уплаших. Започнах да си представям най-лоши сценарии: два месеца, след като излезе книгата на Бърни, някой намира моята на някаква задна лавица и *ме обвинява, че съм я преписал*.

Бях прекалено объркан и смутен, за да споделя в разговора тези свои мисли. В края на краищата собствената ми книга предупреждаваше да не се поддаваме на мисли, в които господства страхът, многократно повтаряше, че трябва да отхвърлим всички отрицателни представи и да ги заменим с положителни. Бърни каза мило, че би се радвал да прочете книгата ми и аз обещах да му пратя екземпляр от нея. Затворих телефона и се опитах да приложа убеждението си, че винаги трябва да мисля положително. Няколко седмици се мятах между тревогата и учудването. Учудването е противоположност на тревогата. То се отнася за нещо чудно, чудесно, докато тревогата - за нещо тревожно. Тези дни много се чудя - което, заедно с моята умствена енергия, създава много *чудеса*. Но в онези ранни дни се бях хванал в капана на тревогата и прекарвах в него поне половината от времето си.

Изглежда, че е било достатъчно да се учудвам през другата половина от времето, защото знаете ли какво направи Бърни Сигъл? Той не само преработи книгата си и промени заглавието ѝ - той *обърна наопаки плановите си и ме подкрепи*. Тази първа подкрепа, която *Разговори с Бога* получиха от една знаменитост, помогна да се спечелят купувачи. А някои от тях сигурно биха се отнесли с недоверие към автор, който досега не е публикувал нищо, независимо от качествата на книгата му.

Ето, момчета, това се казва класа. Това се казва постъпка на голям човек, който знае, че няма да загуби нищо, ако издигне друго човешко същество, свой събрат. Дори когато това човешко

същество, този събрат, е тръгнал да крачи по същата територия и да покрива същата почва, се появява човек, способен да каже не само: „Хей, тук има достатъчно място за всички ни!“, а дори и: „Ще отстъпя на тоя човек част от моето пространство.“

Оттогава познавам лично Бърни. Дори заедно сме представяли свои книги. Истинско удоволствие е да бъдеш с него, с искриците в очите му, които озаряват всяка зала. Това са искри на себеотрицание, или както щеш го наречи, аз го наричам кратко Факторът Бърни.

И във вашите очи ще засияят такива искри, ако шествате в живота като Бърни, издигайки всекиго, до чиято съдба сте се докоснали. Сигурно това е смисълът на израза: да преживееш живота си „добро-творно“.

Елизабет Кюблер-Рос обичаше да казва: „Истинското добротворство е взаимно“. И това беше велик урок, защото, правейки добро на другите, ти правиш добро и на себе си. Познавам човек, който прекрасно разбираше това.

Гари Зукав живее на един час път от нас. Прекарваме известно време заедно - Гари и духовната му спътница Линда Френсиз, Нанси и аз - в дома ми в Южен Орегон. Веднъж, по време на вечеря, той ми разказа как преди десет години е написал *Местонахождението на Душата*. Разбира се, познавах книгата, бях я прочел наскоро след издаването ѝ. Той бе написал също *Танцуващите Майстори У Ли*. Двете книги се търсеха много и Гари внезапно се беше прочул. Той чувстваше в сърцето си, че би желал да се отнасят към него, както към всеки друг. Но за автор на бестселър това не винаги е възможно, тъй че Гари трябваше да прави съзнателно усилие, за да избяга от светлината на прожекторите. Той „изчезна“ за няколко години, като отклоняваше поканите за лекции и исканията за интервюта и вместо това се оттегли на тихо място, за да размишлява върху онова, което бе направил. Бяха ли дали книгите му някакъв съществен принос? Бяха ли достойни за внимание? Дали самият той беше прибавил към съществуващата литература нещо стойностно? Какво е мястото му във всичко това?

Докато Гари споделяше с мене случващото се, осъзнах, че не съм отделил време да си задам същите въпроси. Просто се бях гмурнал надолу с главата. Знаех, че трябва да се уча от онези, които бяха проникнали продължително, с по-широк поглед в дълбочината на проблемите, поставих си за цел да го направя - но не знаех кога и как ще имам възможност за това.

Да прескочим десет месеца. Качвам се на самолет за Чикаго. Влизам в кабината и, като се обръщам, виждам там Гари Зукав. Просто „се е случило“ да хване същия полет, да седне в същото отделение на самолета, въпреки че отивахме в града по съвсем различни причини - а докато си бърбим за туй-онуй, се оказва, че *сме си запазили места в един и същ хотел*. Брей, казах си, какво става тук? Още едно от онези „съвпадения“?

Като стигнахме в хотела, решихме, че би било добре да вечеряме заедно. В момента пишех книгата, която сега четете, а тя не вървеше много добре. Като че ли бях стигнал до задънена улица. Докато си избирахме менюто, споделих това с Гари. Казах му, че се тревожа, защото включвам истории из моя живот, а не знам дали това би интересувало читателите.

„Това, което ги интересува, е *истината*“, простичко каза Гари. „Ако разказваш анекдоти, само за да разказваш анекдоти, това ще има ограничена стойност. Но ако описваш преживявания из своя живот, за да споделиш *какво си научил от тях*, те стават безценни.“

„Разбира се“, прибави той спокойно, „за да направиш това, трябва да си готов да покажеш изцяло истинското си лице. Не можеш да се скриеш зад *маска*. Трябва да си готов да бъдеш неподправен, открит, прозрачен и да покажеш нещата, каквито са. Ако не си отговорил на една житейска ситуация от позицията на майсторство, кажи, че е било така. Ако не си отговорил на изискванията, поставени от собственото ти учение, признай си го. Хората могат да извлекат поука от това.“

„И тъй,“ рече Гари, „разкажи своите анекдоти, но винаги включи в тях мястото, на което си бил, и поуката, която си извлякъл. Тогава ще запомним твоята история, защото тя ще бъде вече *нашата* история. Не виждаш ли? Всички вървим по една и съща пътека.“ Той се усмихна топло.

Разбира се, Гари Зукав вече беше се завърнал в центъра на общественото внимание, беше приел поканата да се яви в *Опра*, а сега дори отиваше да изнася лекции и да раздава автографи. Книгата му, посветена на душата, отново е бестселър. Попитах го как се справя със славата. Той разбра, то се знае, че всъщност искам да чуя съвета му, как да се справя аз с моята. Замисли се за миг. Дори за кратко изцъкли очи и усетих, че отива нейде надалеч. После отново заговори спокойно.

„Най-напред трябва да намеря същността си, личната си истина, своето дълбоко, неподправено Аз. Търся ги ден след ден. Търся ги настойчиво. Отидох да им хвърля един поглед, преди да отговоря на твоя въпрос. След това се опитвам оттам да се запътя към всичко, което правя, независимо дали пиша, участвам в интервю или давам някъде автографи. Ако в момента съм в *Опра*, опитвам се да забравя, че говоря на 70 милиона души. Научил съм се да говоря на хората пред себе си, на публиката тук, в студиото. И ако никога не напусна дълбоката си същност, оставам в съзвучие със себе си, а това ми позволява да остана в съзвучие и с другите, с всичко наоколо.”

Сигурно точно това наричаме да живееш живота си „хармонично”.

Моята неподправената истина е, че от публикуването на трилогията *Разговори с Бога* насам животът ми е вълнуващ - и една от вълнуващите му страни е откритието, че повечето прочути и прославени хора не са недостъпни, надменни и надути, както някои си представят. Издигналите се хора, които срещам, бяха чудесни - „истински”, естествени, чувствителни и загрижени за другите - и тъй започнах да виждам, че хората, които изпъкват и се открояват, обикновено притежават тези качества.

Един ден телефонът в къщи звънна и чух гласа на Ед Аснер. Той, заедно с Елън Бърстин, четеше думите на Бога в аудиокасетките на *Разговори с Бога*. Започнахме разговор за утринния брой на *The Wall Street Journal*, където в осем колони, поместени на видно място, ми съдираха кожата. „Хей,” изръмжа Ед, „не им се оставяй, момче.” Усетих как, докато търси думи, с които да ме окуражи във видимо тежък за мене момент, ми предава част от енергията си. Казах, че обмислям дали да напиша писмо до *The Journal* в отговор на статията, която вдигна шум. „Не-е,” каза той, „не го прави. Там не става дума за тебе, такъв, какъвто си. Поназнайвам мъничко как пресата може да те разкъса на парчета,” подсмихна се, а после стана сериозен. „Те не знаят кой си ти всъщност, но ти го знаеш. Остани си такъв, какъвто си, това е най-важното. Те ще го разберат. Всички те ще го разберат. Докато останеш такъв, какъвто си. Не позволявай на никого и нищо да те изтръгне от своята истина.” Ед Аснер, като Гари, е мил, изпълнен с обич човек, който разбира всичко по отношение на истинските стойности. И живее с тях.

Същото прави и Шърли Маклейн.

С Шърли ме запозна Шантал Уестърман, по-късно кореспондент за художествено-развлекателния жанр в *Добро Утро, Америка*. Щяхме да филмираме едно интервю за *Добро Утро, Америка* и в деня на снимките обядвахме с Шантал и Нанси в Санта Моника. „Познавам някого, когото трябва да познаваш и който трябва да те познава и съм сигурна, че тя ще се радва да се срещне с тебе,” предложи Шантал, поглеждайки ме над салатата си. „Мога ли да й звънна?”

„За кого говориш?” запитах я аз.

„За Шърли Маклейн”, неочаквано за мен отвърна Шантал.

Шърли Маклейн провикна се нещо в мен. *Ще се срещна с Шърли Маклейн* Опитах се външно да остана спокоен. „Добре, щом искаш да уредиш това”, казах с най-хладен тон, „давай”.

Мислите ли, че ако покажем на някого как сме възхитени от нещо, ще станем по някакъв начин по-уязвими? Аз не зная. Не зная какво значи това. Зная само, че се отказвам от него. Отхвърлям всички защитни обвивки и черупки, в които съм се скрил, за да не разберат хората никога какво мисля, как се чувствам или какво става с мене. Какъв смисъл има да живея, ако ще пиляя половината от живота си, за да се крия? Опитах се да науча това от хора като Гари, Ед и Шърли Маклейн.

Същата вечер вечеряхме с Шърли в отделен салон на ресторанта при хотела Бевърли Хилс. Шърли Маклейн е съвсем истинска личност, от „най-истинските”, които някога съм срещал - и тя

веднага те кара да станеш също тъй истински като нея. С това искам да кажа, че тя не отделя време за безсмислени любезности. Не обича приказките на дребно.

„И тъй", рече тя, като се вмъкнах на канапето до нея, „наистина ли си говорил с Бога?"

„Тъй мисля," отвърнах скромно.

„Тъй мислиш?" запита недоверчиво. „Тъй *мислиш*?"

„Добре," почти заекнах, „такова беше усещането ми."

„Тогава не мислиш ли, че трябва да го кажеш? Не се ли *случи* точно това?"

„Точно това се случи. Само че някои хора трудно могат да го приемат, ако го изстрелям ей тъй, направо."

„О, грижа те е какво мислят хората?", погледна ме изпитателно Шърли, доближавайки лице до моето и търсейки погледа ми. „Защо?"

Шърли винаги задаваше въпроси. Какво мислиш за това? Какво мислиш за онова? Какво те кара да мислиш, че знаеш това и какво те кара да мислиш, че знаеш онова? Ако се случи това-и-това, как ще го приемеш? Имах удоволствието да се срещна с Шърли още няколко пъти и ми стана съвсем ясно защо е такава невероятна актриса. Тя превръща всеки срещнат в случай, който изучава, проявявайки към него съвсем реален интерес, и *дава* на всекиго реална част от себе си. Не крие нищо. Радостта ѝ, смехът ѝ, сълзите ѝ, истината ѝ - всичко е тук, поднесено в дар от една естествена и непринудена личност, която винаги естествено и непринудено си остава самата себе си. Тя не крои, не съобразява поведението си, личността си, забележките си, разговорите си - с когото и да било, по каквато и да било причина.

И ето какво сподели с мене Шърли, не чрез някакви думи, специално изречени през времето, което прекарахме заедно, а чрез самия си начин на съществуване: никога не приемай чужд отговор за свой, никога не се отказвай от това, което си, и никога не спирай да изучаваш какъв би могъл да станеш, ако минеш към следващото равнище.

Това изисква смелост.

Което ме води към най-смелите хора, които познавам: Елън ДеДженерис и Ан Хечи.

През декември 1998 година Нанси и аз получихме покана да прекараме няколко дни с тези забележителни жени. Те питаха дали бихме могли да пристигнем навреме за еднодневна среща с неколцина приятели, която са запланували за първи януари. „През тази нова година започваме нов живот и не можем да си представим, че бихме се радвали повече да прекараме Новогодишния Ден с някой друг, отколкото с вас," гласеше изпратеното от тях известие. „Книгите ни донесоха толкова голямо вдъхновение."

Нанси и аз отлетяхме при тях от Естес Парк, Колорадо, където тази сутрин току-що бяхме приключили нашето годишно Усамотение за Отмора и Възстановяване в Края на Годината.

Не вярвам на Земята да има друго място, където толкова бързо бих се почувствал удобно, както в дома на Елън и Ан. Там не можеш да не се почувстваш тутакси удобно, защото в тяхната къща всяка преструвка си отива, всяка неискреност изчезва и остава единствено безусловното приемане на това, което си, какъвто си, без да се изискват извинения, без да има нужда от обяснения, нито пък има място за вина, срам или усещане, че не си „достатъчно добър". Изживяването не е резултат от нещо особено, което Елън и Ан правят, а от тяхното *битие*, от начина им на *съществуване*.

Първо, те са същества, изпълнени с обич. Открито, честно, постоянно. Това се проявява в топлотата и привързаността, с която се отнасят помежду си, както и към всеки друг в стаята. После, те са прозрачни - което, разбира се, е друга проява на обич. В пространството не витаят скрити цели, неизречени истини, нито дори най-нищожната измама. Те са, каквито са, вие сте, каквито сте, всичко е наред и *фактът*, че всичко е наред, прави всеки миг прекрасен.

Домът на Ан и Елън, както и техните сърца, казват простичко: „Добре дошли, тук сте в безопасност."

Това е най-необикновеният подарък, който можеш да поднесеш на някого. Мога само да се надявам, че винаги ще осигурявам на гостите в собствения си дом такова усещане за сигурност и безопасност. Много са Майсторите, които са ми послужили за образец.

Как ми се иска да бях ги срещнал няколко години по-рано.

Всичко е свършено. Ти ги срещна точно в най-подходящото време.

Да, но няколко години по-рано можеш да науча от техния живот неща, които биха ми попречили да нанеса толкова щети на другите.

Ти не си нанесъл повече щети на другите, отколкото на себе си. Нима не си срещал в живота си хора, за които си си въобразил, че са злодеи?

Да, може би един или двама.

И те са ти нанесли непоправими щети? Не, струва ми се, не.

Работата е там, че никакви щети не са ти нанесли хората, появили се в живота ти, без да сторят нещо, което ти си искал да сторят, или хората, сторили нещо, което ти не си искал да сторят.

Пак ще ти кажа: Не съм ти изпратил нищо, освен ангели. Тези хора ти поднесоха дарове, чудесни дарове, създадени, за да си припомниш Кой Всъщност Си Ти. А ти, на свой ред, направи същото за други. И когато всички вие преминете през това голямо приключение, ясно ще видите какво сте направили един за друг и взаимно ще си благодарите.

Казвам ти, ще дойде ден, в който ще преоцениш живота си и ще бъдеш благодарен за всеки миг от него. Всяка болка, всяка мъка, всяка радост, всеки празник, всеки миг от живота ти ще бъде съкровище за тебе, защото ще видиш, че е бил създаден в съвършенство. Ще отстъпиш крачка назад и ще обгърнеш с поглед тъканта му, ще съзреш как е извезана и ще се просълзиш пред красотата ѝ.

Тъй че обичайте се един друг. Обикни *всеки* друг. *Всички* Други. Дори онези, които си наричал свои преследвачи. Дори онези, които си проклинал като свои врагове.

Обичайте се един друг. И нека всеки обича самия себе си. За Бога, обичай *себе си*. Казвам го в буквалния смисъл на думата. Обичай себе си, за Бога!

Това винаги ми е било много трудно. Особено, като си помисля, какъв съм бил в миналото. Не съм бил много мил човек през по-голямата част от живота си. Прахосах тридесет години - 20-те, 30-те и 40-те си, като бях изключително -

- Не го казвай. Не си отправяй подобни обвинения. Не си най-лошият човек, който някога е ходил по Земята. Не си бил въплъщение на дявола. Ти си *човешко същество*, което прави грешки, търсейки пътя си към дома. Бил си объркан. Сторил си, каквото си сторил, защото си бил объркан. Изгубил си се. Бил си изгубен, а *сега си намерен*.

Недей отново да се губиш в лабиринта на своето собствено самосъжаление и в бъркотията на собствената си вина. По-добре извикай най-величествената представа и най-възвишеното прозрение за своята същност и се превъплъти в тях, за да покажеш Кой Си Ти.

Разкажи своята история, да, но не *бъди* своята история. Историята на живота ти е като житейската история на всеки друг. Тя се отнася само за оня, който *си мислел*, че си. Не за оня Който Си Ти Наистина. Ако искаш да я използваш, за да си спомниш Кой Си Ти Наистина, ще я използваш мъдро. Ще я използваш точно тъй, както е било замислено да се използва тя.

И тъй, разкажи историята си и нека видим какво друго си спомняш във връзка с нея и какво могат да си спомнят всички хора.

Добре де, може да не съм бил изключително - каквото и да е..., но със сигурност не съм успявал да създам на хората спокойствие и сигурност. Дори и в началото на 80-те години, когато си мислех, че съм научил туй-онуй за личното израстване, не прилагах онова, което бях научил.

Отново се ожених, напуснах Духовната Общност на Тери Кол-Уитакър, избягах от връвата на Сан Диего и се преместих в малкото градче Кликиът, щата Вашингтон. Но и там животът ми не потръгна много добре, защото просто не излъчвах сигурност и спокойствие. Бях себичен, във всеки миг ловко подвеждах когото и както можеш, за да получа от него онова, което искам.

Нещата не се промениха много и когато се преместих в Портланд, щата Орегон, с надеждата да започна отново всичко на чисто. Вместо да се оправи, животът ми все повече и повече се

объркваше. Съкрушителен удар ми нанесе пожарът, избухнал в апартамента, където живеех с жена си. Изгоря почти всичко, което притежавах. Но още не се бях сблъскал с подводните скали. Разруших брака си, завързах нови връзки, които също разрушавах, една след друга. Като удавник се борех да остана над водата, повличайки със себе си към дъното почти всекиго, до когото се доберях.

По онова време си мислех, че не може да стане по-зле. Освен, ако стане. Тридесетгодишен мъж в студейкър блъсна челно колата, която карах, оставяйки ме със счупен врат. Повече от година се мотаех с „Филаделфийска яка“, като ходех на интензивна физиотерапия месеци наред ежедневно, а после - по два пъти седмично. Най-после и това свърши - както се случваше с всичко в живота ми. Бях изгубил доходите си и способността да печеля пари, бях изгубил последната си връзка и, като излязох един ден на улицата, открих, че и колата ми е открадната.

Беше класически случай на поговорката: „Завали ли - вали из ведро!“, миг, който няма да забравя до края на живота си. Замаян от всичко, което ми се беше струпало на главата, бродех насамнатам из улиците с напразната надежда, че просто съм забравил къде съм паркирал колата си. После, в пристъп на крайно отчаяние и дълбока горчивина минах на страничното платно, паднах на колене, и вих от мъка, докато ми мине ядът. Минаваща жена ме погледна с крайчеца на очите си и бързо избяга на другата страна на улицата.

Два дни по-късно с последните няколко долара, които ми бяха останали, си купих билет и взех автобуса за Южен Орегон, където три от децата ми живееха с майка си. Попитах я дали би могла да ми помогне, може би - да ми разреши да остана в една празна стая в дома ѝ - за няколко седмици, докато си стъпя на краката. Както би могло да се очаква, тя ми отказа и ме изпъди. Като ѝ казах, че нямам къде другаде да ида, рече: „Вземи палатката с всички приспособления да я разпънеш и иди на къмпинг.“

Ето как се озовах на ливадата в центъра на Джек-сън Хот Спрингс, до самата граница на Ашланд, щата Орегон. Там таксата за разпъване на палатка беше 25 долара, а аз ги нямах. Помолих управителя на къмпинга да изчака няколко дни, през които ще спечеля пари да му платя, а той ме погледна малко накриво. Паркът вече беше пълен с минаващи пътници, преспиващи там по няколко нощи, и последното, което му трябваше, беше още един от тях, но все пак ме изслуша. Чу разказа ми за пожара, счупения врат, откраднатата кола и невероятната безкрайна поредица от злощастия и, предполагам, в сърцето му трепна съчувствие към мене. „Добре“, рече, „само няколко дни. Виж какво ще можеш да измислиш. Разпъни си ей там палатката.“

Бях на четиридесет и пет години и чувствах как животът ми отива към своя край. Бях тръгнал от социалното положение на добре платен професионалист в областта на радиопредаванията, главен редактор на вестник, чиновник, отговарящ за обществената информация в най-голямата национална училищна система и личен помощник на д-р Елизабет Кюблер-Рос, за да стигна до положението на човек, събиращ из улиците и в парка кутии от бира и бутилки от безалкохолни напитки, за да получи срещу тях депозита от по пет цента. (Двадесет кутии правят долар, сто - пет долара, а пет пъти по пет долара са седмичната такса за разпъване палатка на къмпинга.)

Научих някои неща за живота на улицата през най-хубавата част от годината, която прекарах край горещите извори. Не беше точно на улицата, а на най-близкото до нея място. И открих, че тук, навън - на улиците, в парковете и под мостовете - съществува едно правило, което, ако можеше да се наложи и в останалата част на планетата, би променило света: Помагайте Си Взаимно.

Ако останеш навън повече от няколко седмици, опознаваш другите и те те опознават. Никой не се рови в личния ти живот, не те разпитва как си стигнал дотук. Но види ли те някой, че си в беда, няма да си мине и замине, ей тъй, покрай тебе, както правят толкова много от хората, които имат покрив над главата си. Тук човек ще се спре, ще те попита: „Добре ли си?“ и, ако имаш нужда от нещо, което може да ти даде или да направи за тебе, ще го получиш.

На улицата срещнах момчета, които ми даваха последния си чифт сухи чорапи или по половин ден събираха кутии и бутилки, като виждаха, че няма да успея да изпълня „нормата си“. А ако някой направеше „голям удар“ (получеше от случаен минавач пет или десет долара), връщаше се с храна за всекиго от нас.

Спомням си как се опитвах да се настаня първата вечер. Вече се беше стъмнило, когато започнах да разпъвам палатката. Трябваше да бързам, а няхах голям опит в тая работа. Вятърът се усилваше и изглежда щеше да докара дъжд.

„Вържи го за дървото“, долетя като че ли от нищото дрезгав глас. „После опъни въжето обратно към телеграфния стълб. Тури му някакъв знак, нещо да виси, за да не се убиеш, спъвайки се в него през нощта, като отиваш до тоалетната.“

Започна леко да вали. Внезапно открих, че двамата заедно разпъваме палатката. Безименният ми приятел не каза нищо, което не беше необходимо, ограничавайки забележките си до: „тук има нужда от кол“ и „по-добре вдигни платнището, иначе ще спиш в блато.“

Когато бяхме приключили (всъщност той беше свършил по-голямата част от работата), хвърли чука ми на земята. „Туй трябва да го запазиш“, промърмори и си тръгна.

„Хей, благодаря ти“, викнах подире му. „Как се казваш?“

„Няма значение,“ отвърна и не се обърна да хвърли поглед назад.

Никога повече не го видях.

В парка животът ми се бе опростил до крайност. Най-голямото предизвикателство (както и най-голямото ми желание) беше да остана на топло и на сухо. Не копнеех да се издигна, не са безпокоях дали ще „имам момичето“, не се тормозех дали ще успея да си платя сметката за телефона, не се питах и какво ще правя до края на живота си. Валеше много, духаше остър и хладен мартенски вятър и аз просто се опитвах да остана на топло и на сухо.

Понякога се чудех как ще се измъкна оттук, но по-често се чудех как ще се оправям, докато съм тук.

Двадесет и пет долара седмично са много пари, ако ги чакаш да ти паднат от небето. Разбира се, имах намерение да си потърся работа. Но ставаше дума преди всичко за тук и сега. Ставаше дума за днес, утре и в други ден. Възстановявах се след счупването на врата си, няхах нито кола, нито пари, имах малко храна и нямаше къде да живея. После отново дойде пролетта и лятото приближаваше. Това беше положителната страна на нещата.

Всеки ден тършувах из боклука за кутии от бира с надеждата да намеря вестник или половин недоогризана ябълка, пликче със закуска, която Момчето на татко не е искало да изяде. Вестникът служеше за допълнителна подложка под палатката. Поставен с първа страница навън, той запазваше топлината, а беше и по-мек, по-гладък от неравната земя. Най-важен, обаче, беше източникът на информация за работа. Със счупения си и едва зараснал врат не можех да върша нещо, изискващо физическо усилие, а обявите, съдържащи незабавни предложения, се отнасяха главно за физическа работа. Работа за ден. Помощник в една или друга бригада. Но след два месеца търсене, ударих голямата печалба.

РАДИОВОДЕЦ - ЗАМЕСТНИК ПРЕЗ УИЙКЕНДА Трябва да има предварителен опит

Обадете се и т. н.

Сърцето ми подскочи от радост. Колко от безработните в Медфорд, щата Орегон, имаха опит в радиото? Хукнах към телефонната будка, прелистих намиращия се, слава Богу, там справочник „Жълти страници“, намерих раздела на радиостанциите, пуснах една безценна монета от 25 цента и набрах номера. Програмният директор, който, както знаех, би трябвало да отговаря за назначенията, не беше там. „Може ли да Ви звънне, като се върне?“ запита ме женски глас.

„Разбира се,“ отвърнах хладно, като споменах - използвайки най-добрата си радиоинтонация, че обаждането ми се отнася до обявата, търсеца помощ. „Ще бъда тук до четири часа.“ Дадох й телефонния номер на будката и, след като окачих слушалката, седнах навън на земята, и седях там три часа в очакване на позвъняването, което така и не дойде.

На следващата сутрин намерих в боклука един евтин любовен роман, грабнах го и се завтекох назад към телефонната будка. Исках да бъда готов, ако стане нужда, да чакам цял ден. В девет часа седнах на земята, отворих книгата и си казах, че ако до обяд не ми се обадят, ще пожертвам още една монета от 25 цента, за да ги потърся след обяд. В девет и половина телефонът звънна.

„Извинявайте, че не успях да Ви се обадя вчера", каза програмният директор. „Изникнаха непредвидени задачи. И тъй, казаха ми, че сте видели обявата за дисководещ през уийкенда. Имате ли опит?"

Минах отново в най-ниския регистър на гласа си. „Да, работил съм в ефира тук и там", казах безгрижно, „през последните двадесет години." Докато продължаваше този разговор, се молах през парка да не избуоти точно сега някоя от колите и караваните, с които хората отиват на почивка. Не ми се щеше да давам обяснения защо такова огромно превозно средство преминава точно през дневната ми стая.

„Защо не дойдете тук?" предложи програмният директор. „Имате ли air check?"

Air check, „проверител на ефира" е касетофон с приспособление, което може да изключва музиката при работата на дисководещия в ефира. Очевидно бях събудил неговия интерес.

„Не, оставих в Портланд цялата си апаратура", послъгах аз. „Но мога „да Ви прочета на живо" от всяко копие, което ми дадете, и мисля, че ще получите представа за моите възможности."

„Добре," съгласи се той. „Бъдете тук в три. Излизам в четири, тъй че не закъснявайте."

„Готово."

Буквално подскочих във въздуха и викнах „Ура!", като излязох от телефонната кабина. Две момчета минаваха край мене. „Май нещо много хубаво ти се е случило?" повлачено попита едното.

„Мисля, че си намерих работа!" радостно изкукуригах аз.

Те искрено споделяха радостта ми. „Какво ще правиш?" поиска да узнае едното.

„Ще бъда дискоджокер през уийкенда! В три часа отивам там на интервю."

„Ама на какво приличаш?"

Не бях помислил как изглеждам. Не бях се подстригвал от седмици, но това някак си можеше да мине. Половината от дискоджокерите в Америка имат конски опашки. Но нещо трябваше да направя с дрехите си. В къмпинга имаше пералня, но нямаш пари да си купя сапун, да платя за прането и изсушаването на дрехите, които ще облека, както и за автобусния билет до Медфорд и обратно.

До този момент не ми беше хрумвало колко съм беден. Нямах да мога да направя и най-простите неща, като да отида до града и да се явя на интервю за работа, освен ако се случи някакво чудо. Точно тогава преживях пречките и трудностите, пред които са изправени хората от улицата, дори ако само се опитат да стъпят на крака и отново да започнат редовен живот.

Двамата минувачи ме погледнаха, като че ли знаеха точно какво си мисля.

„Нямаш пари, нали?" почти изхриптя единият от тях.

„Може би няколко банкноти," отгатнах, може би, надценявайки ги.

„Добре, давай с нас."

Последвах ги до кръг от палатки, където живееше още няколко души. „Тоя може би ще успее да си пробие път навън," обясниха те на приятелите си и смутолехиха нещо друго, което не можах да чуя. Тогава по-възрастният от двамата мъже се обърна към мене и ме попита: „Имаш ли да облечеш нещо прилично?"

„Да, имам нещичко в раницата си, но нищо чисто, нищо готово."

„Донеси го тук."

Като се върнах, една жена, която бях виждал край изворите, беше дошла при мъжете. Тя живееше в едно от малките ремаркета, с които беше осеян паркът. „Дрехите ти ще бъдат изпрани и изсушени, а аз ще ги изгладя, сладурче", заяви тя.

Един от мъжете излезе напред и ми протегна малко кафяво книжно пликче, в което подрънкваха монети. „Момчетата си бръкнаха в джобовете и събраха това," обясни той. „Върви да се изпереш."

Пет часа по-късно се появих в радиостанцията с блестящ поглед и рунтава опашка. Изглеждах като че ли току-що съм излязъл от апартамента си в града.

Получих работата!

„Става дума за 6,25 долара на час, два осемчасови работни дни седмично", рече програмният директор. „Извинете, че не мога да Ви предложа повече. При Вашата висока квалификация, ще Ви разбера, ако откажете да приемете това."

Сто долара на седмица! Ще получавам *по сто долара на седмица*. Това значи четиристотин на месец - в тоя момент от живота ми, *цяло състояние*. „Не, не, точно сега търсех нещо от този род", подхвърлих хладно и високомерно. „Радвах се на кариерата си в радиото, но сега ще се заема с нещо друго. Търсех път да не скъсвам с досегашната си дейност. Тя ми носи радост, прави ми удоволствие."

И не лъжех, защото работата наистина ми правеше удоволствие, носеше ми радост. Радостта да оживееш. Още няколко месеца живях в палатката си, а после спестих достатъчно, за да си купя за 300 долара един „Наш Рамблер - 63". Чувствах се като милионер. В къмпинга бях единственият на колела и единственият с редовен доход. Свободно споделях едното и другото с останалите, не забравяйки никога какво бяха направили те за мене.

Разтревожен от падащите температури, през ноември се преместих в една от малките едностайни къщички-кабинки в парка, чийто наем беше 75 долара седмично. Чувствах се виновен, че оставям приятелите си навън - никой от тях нямаше толкова пари - тъй че канех по един-двама от тях в къщичката при мен през студени дъждовни нощи. Гледах гостите ми да се редуват, така че всеки да избяга сегиз-тогиз от лошото време.

Точно когато изглеждаше, че никога няма да намеря кой да ме наеме на пълно работно време, получих от друга радиостанция в града изненадващото предложение да водя тяхното следобедно предаване за шофьорите на път. Те бяха чули и харесали шегите ми през уийкенда - но в Медфорд няма истински голям пазар на радиопредавания, тъй че ми беше предложено да започна с 900 долара месечно. Все пак вече бях зает в дейност с пълно работно време и можех да напусна къмпинга. Бях живял в него повече от девет месеца. Време, което никога няма да забравя.

Благославям деня, в който бяхтах пътя до парка, влачейки със себе си палатката и снаряжението за спъването й, защото това съвсем не се оказа край на живота ми, а негово начало. В парка се научих на вярност и честност, на неподправеност и доверие, на простота, споделяне и оживяване. Научих се никога да не се предавам, да не отстъпвам, да не приемам поражение, а да приемам с благодарност онова, което е пред мен, което е истинско - точно тук, точно сега.

Тъй че съм взел уроци не само от филмови звезди и прочути автори. Взел съм уроци и от бездомни хора, които ме направиха свой приятел, от хора, които виждам ежедневно, хора, които срещам в различни етапи на живота си. Пощенският раздавач, продавачът в бакалницата, жената, която се занимава с химическо чистене.

Всички те могат да те научат на нещо, да ти поднесат нещо в дар. И тук е великата тайна. Всеки от тях също е дошъл да получи дар от тебе.

Какви дарове си им поднесъл? И ако в своето объркване си сторил нещо, с което си въобразяваш, че си ги наранил, не считай, че то не е също дар. То би могло да се окаже безценно богатство, каквото беше времето ти в парка.

Не си ли извлякъл поука от най-жестоките си наранявания, дори понякога - по-голяма, отколкото от най-големите си удоволствия? Кой тогава е злодей и кой - жертва в твоя живот?

Когато всичко това започне да ти става ясно преди, а не след като научиш какъв ще бъде изходът от твоето преживяване - тогава ще знаеш, че си постигнал истинско майсторство.

Времето на лишения и безутешна мъка те научи, че животът ти никога не е свършил. Никога, когато и да било, при каквито и да било обстоятелства, не си и помисляй, че животът ти е свършил, а винаги знай, че всеки ден, всеки час, всеки миг е едно ново начало, една нова възможност да пресътвориш живота си отново.

Дори и да осъзнаеш това в последния възможен миг, в мига на своята смърт, ти *ще си оправдал целия си жизнен опит и ще си го прославил пред Бога*.

Дори и да си закоравял престъпник, убиец, осъден на смърт или поел вече пътя си към ешафода, това все пак ще бъде истина.

Ти трябва да знаеш това. Ти трябва да се уповаваш на това. Не бих ти го казал, ако не беше вярно.

Седемнадесет

Това е най-обнадеждаващото нещо, което някога съм чел. Според него, само да поиска, всеки - дори и „най-лошият“ сред нас - има дом в Твоето сърце. И това би трябвало да е истинското значение на приятелството с Бога.

Когато започнах тази книга, казах, че ще съсредоточа вниманието си върху две неща: как да превърнем разговора с Бога в истинско, действено приятелство и как да *използваме* това приятелство, за да прилагаме ежедневно мъдростта, заключена в *Разговори с Бога*.

А сега научавах онова, което вече ти бях казал - че връзката ви с Бога не е по-различна от връзките помежду ви.

Както при връзките си с други човешки същества, най-напред повеждаш разговор. Ако потръгне добре, разговорът се превръща в приятелство. Ако приятелството потръгне добре, преживяват Единение. Към такова Единение помежду си се стремят всички човешки души. Те желаят, те търсят такова Единение и с Мене.

Тази книга си поставя задачата да ти покаже как можеш да превърнеш разговора в такова приятелство. Ти води разговора в трите книги, предшестващи настоящата. Сега вече е време да минеш от разговора към приятелството.

Съжалявам, че много хора няма да направят първата стъпка във връзката си с Мене. Струва им се невъзможно да повярват, че Аз действително бих разговарял с тях. Затова ограничават възприятието си за Моето присъствие до едностранна връзка - онова, което най-често се нарича молитва. Те я отправят към Мене, но не говорят с Мене.

Някои от онези, които отправят молитвите си към Мене, изпитват силна вяра, че Аз ще чуя думите им. Но дори и те не вярват, че ще чуят *Моите* думи. Вместо това се оглеждат и търсят знаци. „Боже,“ казват, „дай ми знак.“ Когато, обаче, им дам знак по най-обикновения начин, за който могат да си помислят - като използвам езика, на който говорят - те го отричат, те Ме отричат, те се отричат от Мене. И ще ви кажа: някои сред вас ще се отрекат от Мене. Не само ще отрекат, че това е знак, ще отрекат дори и самата възможност да получат подобен знак.

Но ще ви кажа следното: *За Божието слоест нищо не е невъзможно*. Не съм престанал да ви говоря - на всички ви и пряко на всекиго от вас - и никога няма да престана.

Може би не винаги ясно ще Ме чуваш, не винаги точно ще Ме разбираш, но докато се опитваш да Ме чуеш, докато се вслушваш и оставяш възможността за разговор открита, откриваш и възможности пред нашето приятелство. А докато откриваш възможности пред приятелството с Бога, никога няма да си сам, никога няма да се изправиш пред важен въпрос - сам и без времето, необходимо в този решаващ миг - и винаги ще имаш дом в сърцето Ми. Ето, това е то, приятелството с Бога.

И пред всички ли е открита възможността за такова приятелство?

Пред всички.

Независимо от техните вярвания, независимо от техните религии?

Независимо от техните вярвания, независимо от техните религии.

Дори ако не изповядват никоя религия? Дори ако не изповядват никоя религия.

Всеки може да има приятелство с Бога, по всяко време, така ли?

Всички вие имате приятелство с Бога. Само че някои от вас не го знаят. Казвал съм вече това.

Зная, че понякога повтаряме едно и също, но искам да съм съвсем сигурен, че правилно съм го разбрал. Ти току-що каза, че не винаги разбираме съвсем точно нещата, а именно тук бих желал да съм възможно най-точен. Не искам тук да има недоразумение. Казваш, че няма „верен път“, „единствено правилен път“ към Бога?

Казвам именно това. Точно, безусловно, недвусмислено. Има хиляди пътища и пътеки към Бога и всяка от тях ще те отведе при него.

Тъй че накрая можем да преустановим търсенето на „по-добрия“ Бог. Можем да се откажем от изрази като „Нашият Бог е по-добър“.

Да, можете. Ала дали ще го направите? Туй е въпросът. Той ще изисква да изоставите представата си за *превъзходство*, а това е най-изкушаващата представа, която човешките същества някога са имали. Тя е изкушавала целия човешки род. Оправдавала е поголовното избиване на огромни групи членове на вашия вид, както и на всеки Друг вид живи същества, обитатели на вашата планета.

Само тази едничка мисъл, тази ваша -представа, че сте - в един или друг смисъл - подобри от другите, вие е тласкала да си причинявате толкова сърдечна мъка, да изливате едни върху други толкова жестокост и безчовечност.

И по-рано си засягал тази тема.

Но както се е случвало в нашия разговор и с други важни теми, отново и отново ще се връщаме към нея. А сега искам да подчертая точно тази тема, при това - с толкова силни думи, с толкова ясен, ярък и впечатляващ език, че никога да не я забравиш. Защото в продължение на хиляди години хората са Ме питали какъв е пътят към един по-съвършен свят? Как можем да живеем заедно в съгласие? Каква е тайната на трайния мир? И в продължение на хиляди години аз съм ви давал своя отговор. Да, в продължение на хиляди години аз ви носех тази мъдрост - хиляда пъти по хиляда различни начина. Вие просто не искахте да ме чуете.

Сега, в този наш разговор, отново и отново ще ви я повтарям, при това изразена тъй простичко, че не ще може да мине край ушите ви, без напълно да я разберете. Тя ще се вреже тъй дълбоко в съзнанието ви, че завинаги ще се откажете да слушате каквито и да било внушения на една група, че някакси е по-добра от друга група ваши събрата.

Отново ви казвам: *сложете Край на По-Добрите*.

Тъй гласи Новото Евангелие: *Няма* господстваща раса. *Няма* най-велика нация. *Няма* единствено вярна религия. *Няма* философия, на която е присъщо съвършенство. *Няма* политическа партия, която винаги е права, *няма* икономическа система, превъзхождаща всички други, *няма* единствен път към Небесата.

Заличете тези идеи от паметта си. Отстранете ги от преживяванията и жизнения си опит. Изкоренете ги от своята култура. Защото те са мисли за разделението между хората и вие не-престанно сте се *избивали* взаимно заради тези мисли. Само истината, която аз ви дадох, ще ви спаси: ВСИЧКИ НИЕ СМЕ ЕДНО ЦЯЛО.

Разнасяй това послание надлъж и нашир, през океани и континенти, нека то достигне до всяко най-отдалечено кътче на широкия свят.

Ще го разнасям. Където и да отида, където и да бъда, ще го изричам - силно и ясно, на всеослушание.

И с възвестява нето на това Ново Евангелие прогони завинаги втората най-опасна идея, върху която човешките същества са изградили своето поведение: мисълта, че трябва да направиш нещо, за да оживееш.

Не е необходимо да правиш нищо. Оцеляването ти е сигурно. То е *факт*, а не надежда. Действителност, а не обещание.

Винаги си бил, си и ще бъдеш.

Животът е вечен, животът е безсмъртен, а смъртта е само нов хоризонт.

Чух това в текста на една песен, записана от Карли Саймън.

Не ти ли бях казал, че ще общувам с тебе по много пътища, по много начини - чрез статия в списание от преди три месеца, което намираш в бръснарницата, чрез случайно дочуто изказване на твой приятел, чрез текста на песен, която си слушал?

Именно чрез тези прояви на продължаващи „разговори с Бога“ аз ти изпращам Моето вечно послание: оживяването ти е сигурно. Въпросът не е в това дали ще оживееш, дали ще оцелееш, а какви ще бъдат изживяванията ти, твоят жизнен опит, докато живееш и оцеляваш.

Ти отговаряш на този въпрос сега, днес, в продължение на онова, което наричаш свой сегашен живот, и в продължение на онова, което наричаш свой следващ живот. Защото преживяванията и

жизненият ти опит през следващия ти живот могат да бъдат само отражение на онова, което си създал през сегашния си живот, защото в действителност съществува само *Един Вечен Живот*, в течение на който *всеки миг създава следващия*,

И така ние създаваме своя *собствен* рай и своя *собствен* ад!

Да - тъй е сега, тъй ще бъде и завинаги. Но щом веднъж ти стане ясно, че оживяването ти не стои под въпрос, можеш вече да не се тревожиш кой от вас е по-добър. Безсмислено ще е да се наказваш завинаги, да се боричкаш с другите, катерейки се към върха, както и да рушиш здравето си, за да се увериш, че си един от най-издръжливите. И тъй, накрая, можеш „да пратиш ада по дяволите“. В *буквалния смисъл* на думата.

Тъй че, ела. Свържи се с мен в дълбоко и трайно приятелство. Дадох ти вече стъпките към него. Споделих и Отношенията на Бога към Света, които ще променят живота ти.

Тъй че, ела. Прати „ада по дяволите“. Внеси тук благословията, радостта и рая. Защото твоето е Царството и силата, и славата во веки веков, амин.

Нямаше да ти кажа това, ако не беше истина.

Приемам! Приемам поканата Ти да встъпя в истинско *приятелство* с Бога! И ще направя последователно Седемте Стъпки. Ще Усвоя Петте Отношения. И няма никога отново да повярвам, че си спрял да ми говориш или че аз не мога да говоря пряко с Тебе.

Добре.

И, щом вече сме близки приятели, ще поискам от Тебе една услуга.

Поискай и ще ти бъде дадено.

Ще ми обясниш ли тук как да приложа някои от най-великите истини в *Разговори с Бога*⁷. Бих искал всеки да разбере как може да направи тази мъдрост действена в ежедневието си живот.

Коя част от мъдростта искаш да обсъдим? Нека се съсредоточим върху някой определен дял от това послание и ще ти кажа как да го използваш действено в ежедневието си взаимоотношения.

Добре! Ей сега ще се спуснем към него! Да, в края на трилогията *Разговори с Бога*, Ти каза, че всичките нейни 800 страници могат да бъдат събрани в Три Точки: 1. Всички ние сме Едно Цяло; 2. Има достатъчно и 3. Не е необходимо да правим нищо. Тук Ти като че ли се върна към Точка Първа и Трета, точно сега, като говориш за края на „по-доброто“

Да.

Но можеш ли да ми кажеш как би се осъществило това в ежедневието си живот? Също тъй, какво би казал за Точка Втора? Как да приложа това в ежедневието си? Как да приложа *всички* тези точки?

Благодаря, че Ме попита. Наистина, ей сега „ще се спуснем към това“.

Много е лесно да приложиш първото послание. Просто премини през живота си, като че ли всеки и наистина всичко е твоето продължение. Отнеси се към другите, като че ли са част от тебе. Отнеси се към всички неща по същия начин.

Стой, стой, поспри се. Тук. Точно тук. Ето чудесен пример за това, което имам предвид. Как да приложа това твърдение в ежедневието си? Значи ли то, че не мога да смачкам комар?

Тук няма мога и не мога. Нито трябва и не трябва. Всяко твоё решение показва Кой Си Ти.

Добре, тоя „който съм аз“, е човек, на когото не му се ще комарът да го ухапе!

Чудесно. Тогава направи необходимото, за да се почувстваш такъв човек. Много е просто, както виждаш, нали?

Но щом съм едно цяло с всичко в света, ще убия ли част от себе си, ако смачкам комар?

Нищо не умира, само сменя формата си. Но в тоя случай нека използваме твоето определение за целите на нашето обсъждане. Да, съгласно твоето определение, като смачкаш комар, убиваш част от себе си. Същото правиш, като отсечеш дърво. Като откъснеш цвете. Като заколиш крава и я изядеш.

Тогава не мога да докосна *нищо*! Трябва да оставя всичко, точно каквото си е! Ако термити разрушат къщата ми, трябва просто да се изнеса и да им я оставя, защото, все пак, не искам *да ги убия*. Колко далече ще стигна по този път?

Добър въпрос. Колко далече *ще стигнеш* по този път? Нима, щом не убиваш хора, значи, че няма да убиваш и термити? И обратно, нима, щом убиваш термити, е редно да убиваш и хора?

Не, разбира се, че не.

Добре, ето ти отговора. Ти сам си отговори на въпроса.

Да, защото използвах *различна система на ценности*. Не оная, която тук ме съветваш да използвам. Не казвам, че „всички ние сме Едно Цяло“. Казвам, че хората и термитите не са Едно цяло, нито пък хората и дърветата. И, като правя тази разлика, се отнасям към тях различно. Ако използвах *Твоята* система на ценности, не бих могъл да го направя.

Разбира се, че би могъл. Спомни си, казах, че всички сте Едно Цяло, а не - че всички сте *едно и също*. Нима косата ти и сърцето ти са едно и също?

Моля?

Защото нима, като си отрежеш косата, можеш да си отрежеш и сърцето?

Разбирам какво искаш да кажеш.

Разбираш ли? Разбираш ли наистина? Защото много хора се държат тъй, като че ли не разбират. Отнасят се към всекиго и всичко, като че ли са едно и също. Отнасят се към човешкия живот, като че ли не струва повече от живота на комар. Или на термит. Ако си отрежат косата, си отрязват и сърцето. Не само че сами си вредят, а са измислили за това и цветиста поговорка: „Отрязва си носа напук на лицето си“.

Не са много хората, които постъпват така.

Ще ти кажа: *всеки от вас е постъпвал така* по един или Друг начин. Всеки от вас се е държал тъй, без да прави разлика, като че ли две коренно различни неща са едно и също. Дори и към коренно различни хора се е отнасял, като че ли са един и същ човек.

Вървиш по улицата, виждаш бял човек и си мислиш, че е такъв, какъвто по твоите представи трябва да бъдат всички бели хора. Вървиш по улицата, срещаш черен човек и си мислиш, че е такъв, каквито по твоите представи трябва да бъдат всички черни хора. По този начин правиш две грешки.

Уеднаквили сте представите си за бели и черни, евреи и неевреи, мъже и жени, руснаци и американци, сърби и албанци, началници и работници, дори руси и кестеняви: и не спирате да уеднаквявате представите си, защото тогава бихте спрели и да *оправдавате* своето лошо отношение един към друг.

Добре, но докъде ще стигнем? И как *да направя* това? Как да се отнеса към всекиго, като че ли е част от мене? Ами ако реша, че някой или някоя група хора е рак в тялото ми? Не мога ли да го отрежа? И нима не наричаме точно това етническо прочистване, заличаване от лицето на земята или преместване на цял един народ?

Наистина сте вземали подобни решения. Да, за албанците в Косово. За евреите в Германия.

Мисля си преди всичко, за народите и племената, родени в Америка.

Ох.

Ох, наистина. Да заличиш народ от лицето на земята значи да заличиш народ, независимо дали ще го сториш в Освиенцим или в Ундид Ний.

Както Ти вече беше го отбелязал. Както Аз вече бях го отбелязал.

И все пак, щом сме части на едно и също тяло, какво ще стане, ако реша, че нещо или някой е „рак“? Как да се отнеса към него? Как да се справя с него? Ето, за това те питам.

Можеш да се опиташ да излекуваш рака. И как да го направя?

Би могъл да опиташ с любов.

Но някои неща и някои хора не са способни да отговорят на любовта. Понякога лечението на рака става с убиването му, премахването му от тялото. Нали трябва да се изцери и да оживее *тялото*, а не рактът.

Ами ако тялото не се нуждае от лечение? Какво?

Човек винаги може да извини жестокостта към другите, дори убиването им, като посочи, че само така може да оцелее. Но тук се връщаме към друг въпрос, към друга тема. Споменах вече за

втората важна опасност пред вас, човешките същества. И ето че тук кръгът се затваря. Какво би станало, ако не се отървеш от рака, за който говориш?

Ще умра.

И тъй, за да избягаш от смъртта, изрязваш рака. Въпрос на оцеляване.

Точно така.

И по същата причина хора убиват други хора, изтриват групи други хора от лицето на земята, разселват цели етнически малцинства. Мислят, че трябва да го направят, за да останат живи. Че е въпрос на оцеляване.

Да.

Но Аз ти казвам: *не е необходимо да правиш нищо, за да оцелееш*. Твоето оцеляване е сигурно. Винаги си бил, си и ще бъдеш един свят без край.

Твоето оцеляване е факт, а не надежда. Действителност, а не обещание. Затова и всичко, което си правил, за да „оцелееш“, е било ненужно. Създал си за себе си жив ад, за да избегнеш ада, който си си въобразявал, че ще избегнеш, като създадеш ада, който си си създал.

Но Ти говориш за една форма на оцеляване - за вечния живот - а аз говоря за друга форма: Тези, Които Сме Ние, точно тук, точно сега. Ами ако се харесваме такива, каквито сме точно тук, точно сега, и не искаме нищо и никой да промени това?

Не знаете Кои Сте Вие Всъщност, точно тук, точно сега. Ако го знаехте, никога нямаше да правите нещата, които правите. Това никога нямаше да ви бъде необходимо.

Отклоняваш се от темата. Ами ако се случи да се харесваме такива, каквито сме точно тук, точно сега, и *не искаме нищо и никой да промени това*⁷.

Тогава не бихте били ония, Които Сте Вие Всъщност. Бихте били само ония, които *мислите*, че сте тук и сега. И бихте опитали дори и невъзможното, за *да останете* завинаги ония, които мислите, че сте. А това не можете да направите.

Не разбирам това. Изгубих се, обърках се.

Това, Което Сте Вие, е самият живот. Вие сте самият живот! А какво е животът? Той е процес. А какво е този процес? Той е *развитие*... или онова, което наричате *промяна*.

Всичко в живота се променя! *Всичко* Животът е промяна. Ето това е Животът. Сложиш ли край на промяната, слагаш край на живота. А това вие не можете да направите. И тъй си създавате жив ад, опитвайки се да направите нещо, което не можете да направите, напрягайки се и опитвайки се пряко сили да останете непроменени, докато онова, Което Сте Вие Всъщност, е самата промяна. Вие сте онова, което се променя.

Но някои неща се променят към по-добро, а други - към по-лошо. Аз се опитвам единствено да спра промените към по-лошо.

Не съществува „по-добро“ и „по-лошо“. Вие просто сте си ги измислили. Вие решавате кое да наречете по-добро и кое - по-лошо.

Добре, ами ако кажа, че по-добре е да си остана жив в сегашната си физическа форма, отколкото - да умра? Представи си, че нарека смъртта промяна към по-лошо! Сигурно няма да ми кажеш, че и да имам рак, не трябва нищичко да правя, защото животът е вечен, а пък, ако бездействието ме доведе до смърт, какво от туй? Сигурно няма да ми кажеш това, нали?

Казвам, че всяко действие е акт на самоопределение, определяне на Своето Аз. Това е единственото, което правиш тук. Единственото, което всички вие правите тук. Вие определяте и създавате, изразявате и изживявате- кои мислите, че сте. Казано накратко, *развивате се*. Вие сами избирате как да се развивате, но не и - *дали* да се развивате. *Развитието съществува* и то - не по ваш избор.

Ако си същество, което прави избора да оперира рака си, за да съхрани по-дълго сегашната си форма на живот, ще го покажеш.

Ако си същество, което разглежда други представители на своя вид като рак, защото са различни от него или не са съгласни с мнението му, ще го покажеш. Всъщност мнозина от вас вече са го показали.

Сега те каня да разгледаш живота по съвършено нов начин. Каня те да разгледаш живота единствено като процес на непрестанни промени.

Мисли за него по този начин: непрестанно всичко се променя. Включително и ти. Ти предизвикваш промени и едновременно с това изпитваш въздействието им.

Защото, дори докато сам се променяш, ти предизвикваш промени - както у Себе Си, така и в околния свят.

Каня те, като станеш сутрин, да си помислиш за едно едничко нещо. Какво днес ще се промени? Не - *дали* днес нещо ще се промени? Това е даденост! Това е неизбежно! Но каква ще бъде промяната? И каква ще е ролята ти в нейното създаване, в съзнателното ѝ предизвикване?

Във всеки миг от всеки час на всеки ден ти вземаш решения. Те засягат избора - кое и как да се промени. Не засягат нищо Друго.

Дори толкова прост избор като сресването на косата ти. Да използваме този пример, защото е лесен. Представи си, че всеки ден се решиш по един и същи начин - като ли че нищичко не променяш. Ала самото сресване е действие, променящо нещата. Събудиш се, станеш, отидеш пред огледалото, погледнеш си косата и кажеш просто: „Уф!“ На нищо не прилича. Не можеш да излезеш тъй. Туй трябва да се промени. Да промениш начина, по който изглеждаш. Тъй че, измий си лицето, среши си косата, пригответи се за новия ден.

През цялото това време вземаш решения. С някои от тези решения искаш да върнеш нещата в предишното им състояние - да станат пак, каквито *бяха*. Тъй си въобразяваш, че можеш *да запазиш нещата такива, каквито са*. Само че ти просто *пре-сътворяваш себе си отново* и чрез най-величествената проява на най-възвишената си представа за своята същност показваш Кой Наистина Си Ти!

Целият живот е процес на пре-сътворяване! Това е най-великата радост на Бога. Това е *пре-сътворяването* на Бога, на самия Бог!

А отражението на това върху живота ти е невероятно. Като си помислиш, стигаш до необикновено откритие. *Единственото, което правиш,*

е да се променяш. Единственото, което правиш, е да се развиваш. Как ще се променяш, зависи от тебе. В *каква насока* ще се развиваш, зависи от тебе. Но че *се променяш, че се развиваш* - това е несъмнено. Това е *даденост*. Това е неизбежно. Това просто става. Това е Животът. Това е Бог. Това си ти.

Животът, Бог, Ти = Това, Което се Променя.

Но Ти все още не си решил дилемата. Щом аз съм Едно Цяло с всичко наоколо, какво ще стане, ако смачкам комар?

Каква промяна избираш да предизвикаш в тази част от Себе Си, която наричаш комар? Това е въпросът, който задаваш, и изводът от мъдростта, която ни учи, че Всички Ние Сме Едно Цяло. Ти „променяш“ една част от това Цяло, която наричаш комар. Виждаш ли, че можеш да „убиеш“ комара? Животът е вечен, не можеш да го прекратиш. Имаш възможност само да промениш неговата форма. Както в научнопопулярните творби и забавни игри, би могъл да се наречеш „тоя, който променя формата на нещата“. Но знай: всичко съзнателно в света действа като едно цяло. В най-възвишен смисъл не е възможно един от вас да контролира или господства над друг. Всяка проява на божественото упражнява контрол върху съдбата му. Затуй не можеш против волята му Дори и комар да убиеш. На определено равнище комарът е направил тоя избор. Всички промени във Вселената възникват със съгласието на самата Вселена, в нейните разнообразни форми. Вселената не може да бъде в несъгласие със себе си. Това е невъзможно.

Изричаш опасни приказки. Проповядваш опасно учение. Хората могат да го използват, за да кажат: „Добре, значи мога да направя на всекиго и на всички, каквото си поискам, щом те са ми дали своето разрешение за това! В края на краищата, те го „пре-сътворяват“ заедно с мене!“ Ще възникне анархия на неконтролирано поведение.

Тя вече е *възникнала и съществува*. Животът ви е, точно както го наричаш, „анархия на неконтролирано поведение“, не виждаш ли това? Вие правите каквото си искате, когато си искате,

както си искате и *Аз не ви спирам*. Не виждаш ли това? Човешкият род е правил, както се казва, ужасяващи неща, повтарял ги е отново и отново, а Бог не го е спрял. Нима дори не се чудиш защо?

Чудил съм се и се чудя, то се знае. Всички сме се чудили. От сърцата ни се е изливал вопъл: „Боже, защо позволяваш това?“ Разбира се, че сме задавали този въпрос.

Добре, а сега не искаш ли да чуеш отговора? Разбира се, че искам да го чуя.

Добре, защото Аз току-що ти го дадох.

Ако това е вярно, ще трябва да помисля върху него. Ако това е вярно, изглежда, като че ли няма нищо, което би ни спряло да не си нанасяме взаимно невероятни щети, под маската на вярата, че всичко във Вселената е в съгласие с това, което правим. Това дълбоко ме тревожи. Не зная как да се справя с него. Доктрината за право и криво, за престъпление и наказание, за добро и зло, вечна награда и вечно проклятие - всички тези неща, които са ни контролирали, всички тези неща, които са давали надежда на потиснатите, всички те са заличени от това послание. Ако не получим едно ново послание, с което да го заменим, боя се, че човешкият род може да затъне в нови дълбини на поквара.

Но ти вече *получи* ново послание. Накрая, действително, то е Истината. И това е *единственото* послание, което може да спаси света. Старото послание не успя да направи това. Не го ли виждаш? Не ти ли е ясно? Старото послание, което, както казвате, е дало надежда на човечеството, *не ви доведе* в ни на й-малка степен до *резултата, на който се надявахте*.

Това старо послание за право и криво, престъпление и наказание, вечна награда и вечно проклятие не направи нищо, за да прекрати страданията на вашата планета, да прекрати убийствата на вашата планета, да прекрати мъките, на които сами сте се обрекли. Защото то е послание на разделението.

Има само едно послание, което може да промени навеки хода на човешката история, да прекрати мъките ви и да ви върне отново към Бога. Това послание е Новото Евангелие: **ВСИЧКИ НИЕ СМЕ ЕДНО ЦЯЛО**.

От Новото Евангелие произтича ново послание за всеобщата и цялостна отговорност. То ви казва, че всички вие сте изцяло отговорни за всеки избор, който правите. Защото всеки избор, който правите, е избор, направен заедно от всички ви и това е единственият път да промените изборите, които правите, при това - всички вие заедно да ги промените.

Не ще престанете да се самоизмъчвате, докато си въобразявате, че всеки от вас измъчва само някой друг. Ще прекратите мъките, когато ви стане ясно, че всъщност се самоизмъчвате.

Можете да прозрете това само когато разберете, че не можете да направите нищо против волята на другия. Единствено в този миг на просветление ще успеете да прозрете, че онова, на което сте били учени, не може да е вярно. *Всичко, което сте правили, на себе си сте го правили*.

Но не ще прозрете *тази* истина, докато не разберете, прегърнете и претворите в живота си Новото Евангелие.

ВСИЧКИ НИЕ СМЕ ЕДНО ЦЯЛО.

Затуй, *разбира се*, не можеш да направиш на другия нищо, което на определено равнище той не е „съ-сътворил“, тоест - не е създал съвместно с тебе. *Това щеше да бъде възможно само ако не бяхме Всички Ние Едно Цяло*. Но **ВСИЧКИ НИЕ СМЕ ЕДНО ЦЯЛО**. Съществува само едно цяло - и това сме всички Ние.

Ние заедно създаваме тази действителност. Разбираш ли изводите и последиците от това? Виждаш ли неговото удивително въздействие?

Сега върви и проповядвай това на всички народи. Учи ги, че каквото човек прави, за Себе Си го прави, а каквото не успее да направи за другия, не успява да го направи и за Себе Си. Прави за другите това, което искаш да бъде направено и за тебе, защото, направиш ли го за тях, то вече е направено за тебе!

Това е Златното Правило. И сега вече ти напълно го разбра.

Осемнадесет

Защо ли още от самото начало не са ни обучавали по този начин - на тези чудесни истини? От пръв поглед виждаме, че Златното Правило е прекрасно, но после то постепенно разкрива все повече и повече своя смисъл. То притежава съвършена симетрия. Логичният кръг е затворен. Виждаме неговото *основание*. Виждаме защо е *наш собствен интерес* да прилагаме тази мъдрост. Това вече става израз не на доброта, а на практичност. То просто *работи - за Нас*. Защо ли децата не се обучават на това Златно Правило - по този начин и от самото начало?

Въпросът не е в туй - Защо то не е било направено в миналото? Въпросът е - Какво имаш намерение ти да направиш в бъдещето? Затуй, върви и проповядвай сред всички народи, разпространявайки надлъж и нашир Новото Евангелие:

ВСИЧКИ НИЕ СМЕ ЕДНО ЦЯЛО. НАШИЯТ ПЪТ НЕ Е ПО-ДОБЪР, А САМО ДРУГ, РАЗЛИЧЕН.

Говори за това не само от амвона, а и в административните зали; не само във вашите църкви, а и в училищата ви; не само с гласа на колективната съвест, а и с гласа на колективната икономика.

Превърни духовността си в нещо *действително*, точно тук, точно сега, *на земята*.

Звучи, като че ли говориш за политизиране на духовността. Но има хора, които казват, че духовността и политиката не бива да се смесват.

Не можеш да *избегнеш* политизирането на духовността. Твоята политическа гледна точка *показва и изразява* твоята духовност.

Но може би това не е политизиране на твоята духовност, а внасяне на духовност в твоите политически позиции.

Но аз си мислех, че Църквата и Държавата са отделени. Няма ли да си докараме беля на главата, ако се опитаме да венчаем религията и политиката?

Наистина, така ще ви се случи, но Аз не говоря за това.

Можете да решите, че най-добре е да оставите Църквата отделена от Държавата. Въз основа на своите наблюдения и изводи може да решите, че религията и политиката не бива да се смесват. От друга страна, *духовността* е нещо съвсем различно.

Основанието да решите, че Църквата и Държавата трябва да бъдат отделени една от друга, е, че църквата означава една определена гледна точка, едно определено вероизповедание. Може би си наблюдавал, че когато такива вероизповедания оформят характера на политиката, могат да възникнат големи противоречия и политически борби. Това става само защото не всички хора споделят едни и същи вероизповедания. И, всъщност, дори не всички хора участват в църковни богослужения или друг вид религиозни поклонения.

От друга страна, духовността е нещо всеобщо. Всички хора вземат участие в него. Всички се съгласяват с него.

Наистина ли? Ти май ми се присмиваш.

Наистина го правят, дори и без да знаят това, дори и без да го назоват така. Защото „духовността“ не е нищо друго освен самия живот. Да, това е тя.

Духовността казва, че *всички неща са част от живота*, а това никой не оспорва. Можете да спорите, колкото си щете за това дали има Бог, дали всички неща са част от Бога, но не можете да спорите за това дали има Живот и дали всички неща са част от Живота.

Остава само спорът за това дали животът и Бог са едно и също. И Аз ти казвам, че са.

Дори и един агностик - Дори един атеист - би се съгласил, че във Вселената има сила, която поддържа всичко в единство. Има и нещо, което *е положило начало на всичко, дало е първия тласък*. А щом нещо е положило началото на всичко, трябва да е съществувало и нещо преди Вселената, такава, каквато днес я виждаме и знаем, че съществува.

Вселената не се е появила внезапно от разреждения въздух. Но дори и да е станало така, „разрежденият въздух“ все пак е *нещо*. А дори и да кажеш, че Вселената се е появила внезапно от нищото, все пак не можеш да избягаш от въпроса за първопричината. Каква е причината, предизвикала възникването на нещо от нищото?

Тази първопричина е самият живот, изявяващ се във физическа форма. Тя е животът в хода на неговото възникване. Никой не може да оспори това, защото то очевидно е „така“. Можете да спорите, обаче (и сте го правили) за това как да опишете този процес, как да го назовете, какви изводи и заключения да изведете от него.

Но аз ти казах, че това е Бог. Това значение влагате и винаги сте влагали в думата Бог. Бог е първопричината. Неподвижният Двигател. Онова, Което е Било преди Онова, Което Е. Онова, Което ще Бъде, след като Онова, Което Днес Е, вече няма да го има. Алфата и Омегата. Началото и Краят.

Пак ще ти кажа, думите живот и Бог са взаимозаменяеми. Ако процесът, който наблюдавате, е процес на живота в хода на неговото възникване, тогава то потвърждава казаното от Мене по-рано: всички вие сте Богове в хода на тяхното възникване. Да, така е, вие сте *Информацията на Бога*.

О да, предполагам, че е тъй: но какво общо има това с каквото и да било, особено - с политиката?

Ако духовността наистина е друго наименование на живота, то тогава всичко духовно е жизнествърждаващо. Затова инжектирането на духовност във вашата политическа дейност и всички политически решения би ги направило жизнествърждаващи.

Всъщност вие се опитвате да направите точно това с вашата политика. И затова ви казвам, че политическата ви гледна точка е *показател* за вашата духовност. Единствената причина да създадете политиката е бил стремежът ви да изградите система, в рамките на която бихте живели хармонично, мирно и щастливо. Тоест, система, която би утвърждавала самия живот.

Никога не съм мислил за това по този начин.

Но тъй са мислили онези, които са основали вашата държава. Съединените Щати имат своя Декларация за Независимостта, която гласи, че всички са създадени равни, с някои неотменими права, сред които са Животът, Свободата и Стремежът към Щастие. Вашата форма на държавно управление е била основана на възгледа, че човешките същества могат да изградят система на самоуправление, гарантираща тези права. Навсякъде държавното управление е било създадено в основата си по същата причина. Може формите на държавно управление да се били различни, но никога - целта им. Различните култури и общества могат да изразят по различен начин и своите идеи и начина на тяхното осъществяване, но стремежите, желанията им в основата си са били едни и същи.

Разбираш тогава, че формата на държавно управление и политиката са били създадени, за да гарантират онова, което е изява на духовността - а то всъщност е и самият живот.

Но повечето хора не желаят и да чуят, че Бог им говори за политика и политически проблеми. Всеки път, когато в информационния бюлетин на нашата фондация се засегнат политически въпроси, върху които е оказало влияние посланието на *Разговори с Бога*, получавам писма, изразяващи несъгласие. „Прекратете абонамента ми!“ казват. „Това не е Божие дело! Това са политически възгледи, а аз не съм се абонаирал за този информационен бюлетин, за да чуя вашите политически възгледи.“

Когато преди няколко години Мариане Уилямсън, Джеймс Редфилд и аз организирахме Молитвено Бдение за Мир във Вашингтон, всички решиха, че това е чудесно. Призовахме хората от целия свят да използват силата на молитвата, за да донесе тя мир на земята, и получихме гореща подкрепа. Но веднага щом някои от нас започнаха да говорят как да се постигне мир - върху какви духовни принципи трябва да почива това - заваляха писма. Хората бяха разгневени.

Да. Хората искат от вас да се *молите* за мир, но не и да правите нещо, за да го постигнете. Те очакват от *Бога* да намери решение на въпроса - но изключват възможността Бог да реши, че точно *Вие Трябва да Направите Нещо по Този Въпрос*.

А в действителност именно това е и винаги ще бъде решението на въпроса, защото Бог въздейства на света чрез хората, които живеят в него.

Ох, не мисля, че хората очакват други хора да правят нещо по този въпрос. Те очакват Бог да им каже *какво* трябва да се направи.

Но аз никога не съм ви казал и никога няма да ви кажа какво трябва да направите. Никога не съм давал нареждания, не съм изревявал команди и не съм отправял ултиматуми. Само съм се вслушвал в думите ви, когато сте ми казвали къде искате да отидете и съм ви давал съвет как да стигнете там.

Казвате, че искате свят, който да живее в мир, хармония и радост и аз ще ви кажа: радостта е свобода. Тези две думи също са взаимозаменяеми. Всяко ограничаване на свободата е ограничаване и на радостта. Всяко ограничаване на радостта е ограничаване и на хармонията. Всяко ограничаване на хармонията е ограничаване и на мира.

Казвате ми, че искате да живеете в свят без конфликти, без насилие, без кръвопролития, без омраза. А аз ще ви кажа: пътят по който ще създадете такъв свят, пътят, по който ще го създадете буквално за една нощ, е да проповядвате и да живеете според *Новото Евангелие*.

ВСИЧКИ НИЕ СМЕ ЕДНО ЦЯЛО. НАШИЯТ ПЪТ НЕ Е ПО-ДОБЪР, А САМО ДРУГ, РАЗЛИЧЕН.

Говорете за това не само от амвона, а и в административните зали; не само във вашите църкви, а и в училищата ви; не само с гласа на колективната съвест, а и с гласа на колективната икономика.

Продължаваш да се повтаряш.

Вие продължавате да се повтаряте. Цялата ви история е повторение на собствените ви грешки - както в живота на всеки поотделно, така и в колективния жизнен опит на цялата ви планета. Отново и отново се повтарят безумни решения, които предизвикват едно и също поведение, а очакват всичко това да доведе до по-различни резултати.

Всички, които се стремят да внедрят духовност в политиката, се опитват да я тласнат към прозрението: „Има и друг път.“

Тези усилия трябва да бъдат благославяни, а не порицавани.

Добре, но нещата не вървят по тоя път. Във втората книга на *Разговори с Бога* Ти отправи политически послания и мнозина изявиха недоволство, като ги обявиха за прекалено политически. Мариане Уилямсън написа чудесна книга, озаглавена *Лечение на Американската Душа* и призоваваше към „социална духовност“ от амвона на Църквата на Днешния Ден близо до Детройт, а мнозина от членовете на собствената ѝ енория изразиха недоволството си, обвинявайки я, че прекалено много се занимава с политика.

Същото казваха и за Исус.

„Прекалено много се занимава с политика“, казваха.

„Когато проповядваше само духовност, беше на сигурна почва. Но сега съветва хората действително да приложат духовните истини, които са научили. Сега вече става опасен. Трябва да го спрем.“

Но ако няма „по-добър“ път, какъв е смисълът на духовната активност? Какъв е смисълът на политиката? *На каквото и да било*⁷. Защо да се въвличам в нещо, което е просто хвърляне на ези-тура? Ако е все едно по кой път ще се върви, какво ще ме подтикне да участвам във всичко това?

Желанието да покажеш с думи и Дела Кой Си Ти. Може би „хвърляне на ези-тура“ е и начинът, по който си решиш косата - насам или натам. Но забележи, вече години се решиш по един и същи начин. Защо не се решиш другояче? Нима и тук не виждаме проява на това Кой Си Ти? Защо си купи точно тази кола и носиш точно тези дрехи?

Всичко, което правиш, заявява и изразява Кой Си Ти. Всяко твое действие е акт на самоопределение.

Има ли значение това? Има ли значение за тебе собственото ти Самоопределение? Разбира се. Това е и причината да се озовеш тук!

Кой Си Ти не е „хвърляне на ези-тура“. Кой Си Ти е най-важното решение, което някога си вземал.

Смисълът на *Новото Евангелие* не е в това, че за тебе няма значение Кой Си Ти, а точно в обратното. Кой Си Ти означава *толкова* много, означава, че всеки от вас е великолепен. Съгласно

новото учение всеки от вас е тъй великолепен, че никой от вас не е по-великолепен от другия - нито в очите на Бога, нито във вашите очи, ако *гледате* с очите на Бога.

Защото, ако е невъзможно да бъдеш „по-добър“, да „превъзхождаш“ някого, нима това отнема основанието ти да живееш?

Защото, ако не можеш да изповядваш „по-добра“ религия, или да членуваш в „по-добра“ политическа партия, или да живееш в „по-добра“ икономическа система, нима това ти дава основание да се откажеш от всички тях?

Необходимо ли е да знаеш, че ще нарисуваш „по-хубавата“ картина, преди да вземеш четката и да застанеш пред платното? Не може ли това да бъде просто *една друга* картина? Друг израз на красотата?

Трябва ли розата да бъде „по-добра“, „по-хубава“ от перуниката, за да оправдае своето съществуване?

Ще ти кажа: всички вие сте цветята в Градината на Бога. Трябва ли да унищожим градината, затова че едно цвете не е по-красиво от друго?

Ами какво ще стане, ако един тон е фалшив? Нима този фалшив тон няма да развали звученето на цялата симфония?

Зависи от това кой я слуша. Не Те разбирам.

Не ти ли се е случвало да чуеш как пее едно дете и песента да ти се стори хубава, независимо от това, че половината тонове са фалшиви?

Да. Имал съм точно такова чувство.

А нима си въобразяваш, че можеш да възприемеш и преживееш нещо, което Аз не съм?

Не съм мислил за това по подобен начин.

А сега ми кажи следното. Ако едно дете пее фалшиво, ще му кажеш ли да спре? Нима си въобразяваш, че по този начин ще го окуражиш да обича музиката или дори - да обича самото себе си? Или ще го подкрепиш - ще му кажеш, че може да постигне високо майсторство, ако продължи да пее?

Тъй ще му кажа, то се знае.

А Аз се вслушвам столетия наред във вашите песни. Те звучат като музика в ушите Ми. Нима си въобразяваш, че никога никой от вас не е пял фалшиво?

Сигурен съм, че поне един-двама са пели фалшиво. Ето, това, значи, е твоят отговор.

Вие сте мои деца. Чувам вашите песни и казвам, че пеете добре.

Няма „фалшиви тонове“ във вашите песни. Има ви само вас, дете Мое, вас, пеещите от сърце.

Вие сте оркестърът на Бога. Чрез вас Бог оркестрира самия живот. Във вашето свирене няма „фалшиви тонове“. Има ви само вас, дете Мое, свирещите от сърце, стремящите се да изсвирят всичко вярно.

Ако не можех да видя колко красиво е това, щях да бъда напълно бездушен.

Винаги си спомняй следното:

Душата съхранява красотата, дори когато разумът я отрича.

О, това е необикновено учение. О, наистина, това е чудесно прозрение.

Затова винаги се вирай в живота с душата си. Вслушвай се в него с душата си.

Дори сега, замисляйки се над думите на белия лист пред себе си, взри се в тях с душата си, чуй ги с душата си. Само тогава ще започнеш да ги разбираш.

Твоята Душа вижда красотата, чудото и истината в Моите думи. Умът ти ще ги отрече за вечни времена. Затова вече ти казах: за да разбереш Бога, трябва *да изгубиш ума си, да бъдеш извън ума си.*

Не спирай изпълнението на симфонията, в което участваш, само защото си мислиш, че си чул фалшив тон. Просто *си настрой по-добре инструмента и засвири по-чисто,*

Успехът в политическата дейност не идва от гнева и омразата - които са чужди на *духовната* дейност - а от любовта. Въпросът не е в това да посочиш, че някой някъде греша, а в простото

решение да замениш сегашната действителност с нова, изхождайки от това Кой Си Ти и Кой Си Избрал да Бъдеш.

Да, точно това бях нарекъл Движение на Новата Мисъл. Но все пак ще задам въпроса си - мисля, че, като го правя, съм „с ума си" - няма това, че „всички ние сме Едно Цяло", означава, че не бива да нанесем вреда на нищо: не бива да смачкаме комар, не бива да хванем в капана мишка, не бива да откъснем плевел (още по-малко - цвете)? Нима то означава, че не можем да заведем едно агне в кланицата, за да похапнем от вкусните му пържоли?

Редно ли е да си отрежеш косата? Редно ли е да си изрежеш сърцето? Има ли разлика между тях?

Ти не ми отговори на въпроса. Защо не ми позволиш да узная каква е волята Ти? Кажете ми просто каква е волята Ти и всичко ще ми стане много лесно.

Аз нямам воля, отделна, различна от вашата - по този, както и по всеки Друг въпрос. Нямам предпочитания, различни от вашите.

Ето това мнозина от вас не могат да разберат. Ето това мнозина от вас не могат да понесат. Защото, ако нямам воля и предпочитания, отделни, различни от вашите, какво ви остава да правите? Как ще можете да разберете кое е право и кое - криво? По този или по онзи въпрос?

А ето че стигнах дори по-далече. Отнех ви идеята за по-доброто. Ами сега? Какво ви остава да правите? Въз основа на какво ще решавате и ще правите своя избор?

Пак ще ви кажа: целта на живота ви е да решите и обявите, да изразите и осъществите на дело Кой Сте Вие Наистина. Не е моя работа да ви кажа кое е право и криво, кое е по-добро и по-лошо, какво да правите и какво да не правите, ваша работа е просто да решите след туй дали ще Ме послушате или не, а накрая - отново моя работа - да ви възнаградя или накажа.

Опитахте да използвате тази система и видяхте, че *тя не работи*. Провъзгласявахте отново и отново каква според *вас* е Моята воля, но това не ви помогна. Вие не я послушахте.

Ето, заявявахте, че Аз съм против убийствата, но продължавахте да убивате - някои от вас го вършеха дори *в Мое име!*

Казвахте, че съм против грубостта и потисничеството на хора, класи, раси и народи, но продължавахте да си го позволявате.

Казвахте, че съм против безчестието ви към родителите, насилието ви над децата, жестокостта ви към самите Себе си, но продължавахте да вършите всичко това.

Казвахте, че съм против всякакъв вид неща, които продължавахте да вършите. Не успяхте да промените поведението си, независимо от това, което обявявахте, че Аз изисквам от вас или ви нареждам.

Казвахте, че съм против лъжата, но лъжехте непрестанно. Казвахте, че съм против кражбата, но крадахте наляво и надясно. Казвахте, че съм против изневерите, но си крадахте един на друг съпругите и съпрузите - всеки ден и всяка нощ.

Дори правителствата ви - институциите, които бяхте създали, за да се грижат за вас и да задоволяват нуждите ви - и те ви лъжеха. Наистина, създадохте цяло общество, изградено върху основата на лъжи.

Някои от тези лъжи наричат „тайни", но независимо от това те са си лъжи. Защото препречването на пътя към истината е чисто и просто лъжа. То е отказ да бъде разкрита цялата истина, отказ да бъдат допуснати другите до онова, което трябва да се знае по Даден въпрос, така че всеки да може да направи избор въз основа на тези данни.

Казвахте, че съм против потъпкването на обещания и клетви, но непрестанно нарушавахте своите обещания и клетви и се стремяхте да го вършите безнаказано, използвайки всички възможни аргументи, за да се оправдаете още на часа.

Не, човешкият род показва достатъчно ясно, че Моята воля, така, както я разбирате и провъзгласявате, не значи нищо за вас.

Най-интересното е, че в края на краищата това се оказа нещо съвършено. Защото между различните ви разбирания за Моята воля има толкова много противоречия, че, ако бяхте последователни и *ревностни* привърженици на вярванията си, щяхте да извършите още повече убийства.

Спомням си за етикета с надзваница: БОЖЕ, ПАЗИ МЕ ОТ СВОИТЕ ХОРА.

Да, в това има известна ирония.

И тъй, нека се върнем на въпроса ти. Редно ли е да смачкаш комар? Да хванеш в капан мишка? Да изтръгнеш плевел? Да заколиш агне и да го изядеш? Ти трябва да вземеш решение. Ти трябва да вземеш *всички* тези решения. А, разбира се, има и по-важен въпрос.

Редно ли е да убиеш човек за наказание, че е убивал? Редно ли е да се направи аборт? Да биеш хомосексуалист? Да *бъдеш* хомосексуалист? Да имаш сексуални контакти преди брака? Да имаш сексуални контакти въобще, ако искаш да бъдеш „просветлен“? И тъй нататък, и тъй нататък...

Всеки ден всички вие трябва да вземате подобни решения. Знайте само, че решавайки, обявявате и показвате Кой Сте Вие.

Всяко действие е акт на самоопределение.

Възприел си това. Разбрал си го. Защото Ти ми го повтаряш толкова често.

Хубаво нещо е повторението. Позволява ти да обединиш знанията си. Затова сега ще повтори нещо, което казах по-рано. В действията и изборите, които правиш ежедневно, ти не само обявяваш Кой Си Ти, но решаваш и Кой *Съм* Аз, защото ти и Аз сме Едно Цяло.

Затова, в най-широкия смисъл на думата, Аз *отговарям* на въпроса ти. Правя го *чрез тебе*. И това е единственият начин, по който *може* да се отговори на този въпрос.

От отговора ти ще произлезе и твоята истина. Това е истината на твоето битие. Какво наистина е твоето *битие*, как наистина *съществува*ш.

Спомни си, че си човешко *същество*. Как съществуваш, *какво* е твоето битие, зависи от самия тебе. Въпреки че вече многократно съм ти го казвал, може би досега не си се замислял сериозно над това.

Добре, добре, но „Единение“ не значи „равенство“, нали? Мога ли накрая да го чуя от Тебе?

Точно тъй, Единение не значи еднаквост.

Тогава какво *наистина* значи Единение?

Въпросът не е в това Какво значи Единение. Въпросът е в това Какво значи Единение за тебе?

Това е решение, което трябва да бъде взето в дълбините на всяко човешко сърце. И изхождайки от това решение, ще изградиш бъдещето си - или пък ще го разрушиш.

Но Дори и когато потънеш в дълбоки размисления за това, съществува ръководство, съществува прозрение, съществува мъдрост, която ти е била дадена, за да ти помогне - не за да постъпиш правилно, защото „правилно“ е относително понятие, а да отидеш там, където казваш, че искаш да отидеш; да направиш това, което казваш, че искаш да направиш.

Както вече отбелязах, вие казвате, че като човешки род, като общност, искате да живеете заедно в хармония и мир; искате да изградите по-добър живот за своите деца; искате да бъдете щастливи. Ако не в друго, то поне в това, всички вие сте постигнали съгласие.

И тъй, ръководство ви е било дадено и то произтича от Трите Точки. Те, повтарям отново, са: 1) Всички ние сме Едно Цяло; 2) Има достатъчно; 3) Не е необходимо да правим нищо.

Първата Точка, която пространно разгледахме тук, може да бъде разбрана и приложена полесно, когато Втората и Третата бъдат разбрани.

Искам последователно да проследя как тази мъдрост може да се приложи, да стане част от ежедневието ни, затова нека се заемем с другите две точки.

Деветнадесет

В края на трилогията *Разговори с Бога* Ти подчерта значението на същите тези Три Точки.

Да, и ако разбереш значението на Точка Втора, *Има Достатъчно*, ще си получил най-важното указание за това как можеш да приложиш Точка Първа, ако избереш да го сториш.

Какво значи *има достатъчно*?

Точно това, което е казано. *Има Достатъчно*. Има достатъчно от всяко нещо, което ти е нужно, за да бъдеш щастлив. Има достатъчно време, има достатъчно пари, има достатъчно храна, има достатъчно любов: единственото, което трябва да направиш, е да го споделиш с другите. Дал съм ви истинско изобилие. Има достатъчно за всички ви.

Когато осъществиш тази истина в живота, когато я направиш действена част от своята действителност, няма да остане нищо, което да не си готов да споделиш, нищо, което би се стремил да скъташ в запас, със сигурност - нито пари, нито храна, нито любов.

Значи ли това, че не бива да трупаме богатство?

Това е разликата между избора да *имаш* нещо и избора да го *скъташ в запас*. Всъщност, само когато знаеш истината, че „има достатъчно“, можеш лесно да получиш всяко от богатата в живота, което ти сам би избрал.

Това е вярно! Едва когато разбрах накрая, че има достатъчно за всички, си позволих да повярвам, че има *достатъчно и за мен*. Макар че трябваше да го взема на вяра, защото съвсем не изглеждаше да има достатъчно за всички.

Не съди, изхождайки от видимата страна на нещата. Ако на пръв поглед изглежда, че няма достатъчно за всички, то е защото мнозина от хората, които притежават повече от достатъчно, споделят само малка част от него с другите, с ония, които имат много по-малко.

Малък процент от хората във вашия свят притежават значителен дял от богатството на вашия свят и използват огромен дял от ресурсите на вашия свят. Тази огромна диспропорция в собствеността на различни групи хора не намалява, а расте с всеки изминал ден.

„Да, да, да,“ чувам вече как нетърпеливо казват някои, „и по-рано си се спирал на този въпрос.“

И, разбира се, ще имат право, защото този диалог, както винаги, се върти в кръг, връщайки се към изходните си точки. Но, ако са нетърпеливи, то е, може би, защото нещо е било вече казвано и повтаряно, а на тях не им се ще да го чуят пак. Нещо е било наблюдавано, а на тях не им се ще да го видят пак.

Ние отново си позволяваме да се доближим до областта, наричана „обществена духовност“, а много хора не искат да отидат там. Това би ги принудило да видят неща, които не им се иска да видят.

Но ти току-що засегна въпроса, който Аз считам за най-важен. Само ти можеш да решиш как да приложиш истината за Единението. Всички проповеди и учения на света не могат да променят нищо. Само ако промяната настъпи в човешкото сърце, тя ще доведе и до промяна в условията, при които живее човекът.

Какво може да предизвика такава промяна?

Въпросът не е: „Какво?“. Въпросът е: „Кой?“. А отговорът е: „Ти“. Ти можеш. Точно сега. Веднага.

Аз? Сега?

Кой, ако не ти? Кога, ако не сега?

Древен въпрос из литературата на Еврейската мъдрост.

Ла, отдавна задавам този въпрос. И тъй, какъв е твоят отговор?

Добре, отговорът ми е: да, аз, сега, веднага.

От твоите уста - в Моите уши.

Спомни си, дете Мое, една от Седемте Стъпки към създаването на приятелство с Бога е: *помогни на Бога*. Ти току-що реши да го направиш. Това ще е добре за тебе. Ето точно какво ще стане. Нещо добро за тебе.

Когато се съгласиш да разпространяваш словото, да разнасяш посланието, което може да промени човешкото сърце, ти започваш да играеш важна роля за промяна на условията, при които живее човекът.

Ето защо всяка духовност в крайна сметка има политическо значение.

Но - може ли тук малко да поспоря с Тебе? - Ти, мисля, беше казал, че „не е необходимо да правим нищо“.

Казах го и наистина не е необходимо да правим нищо.

Тогавя за какво става дума тук? Нима „да разнасям посланието“ значи да не правя нищо?

Не. То е част от твоето „битие“, от начина ти на съществуване.

Ти не можеш да *правиш* нещо с посланието, а *само да бъдеш* посланието, като негов носител, защото не изживяваш своето човешко правене, а своето човешко битие. Като човешко същество не правиш, а съществуваш.

Ти носиш посланието *в себе си*, като самия себе си, а не за себе си. Самият ти *си посланието!* То е твоята духовност в действие. Не разбираш ли това?

Посланието ти е твоят живот, *както го изживяваш*. Разнасяш словото, което *си* самият ти.

Не беше ли написано: *И Словото се превърна в плът*.

Да, но това ли значат тези думи?

Да. Откъде го знаеш? Имам предвид - със сигурност.

Имаш думата Ми. Имаш думата Ми, имаш я *у себе си*. Ти си, в буквален смисъл, Словото на Бога, превърнато в плът и кръв. А сега, само изречи думата, и душата ти ще бъде спасена, изцерена. Изречи думата, изживей думата, *бъди* думата.

С една дума, *бъди Бог*.

Ох, моята дума.

Точно така. Това е точно така.

Натам ли върви всичко? Да „бъда сметнат“ за Тебе?

Няма „да бъдеш сметнат“, а действително си. Не те карам да правиш каквото и да било. Казвам ти да бъдеш оня, Който Ти Наистина Си.

Ти вече си онова, което се стремиш да бъдеш. *Не е необходимо да правиш нищо*. И това е Точка Трета от Светата Троица на Мъдростта.

Но ако изляза и се опитвам да се държа, като че ли съм Бог, хората ще си помислят, че съм луд.

Ще си помислят, че си луд, ако се радваш на всичко, обичаш всичко, приемаш всичко, благодаряваш всичко и си благодарен за всичко?

Не. Исках да кажа - ако изляза и се опитам да *се държа, като че ли съм Бог*.

Но Бог се държи точно така! Какво искаш да кажеш *ти* с това, че хората ще те помислят за луд, ако излезеш и се опиташ да се държиш, както си *мислиш, че се държи Бог!* А именно - като всемоушен, контролиращ всичко, изискващ, отмъстителен и наказващ.

Но отмъщението е Твое, тъй каза Ти.

Не, *ти* го каза. Аз никога не съм го казвал.

И тъй, човек „се държи като Бог“, ако е усвоил Петте Отношения на Бога към Света - не оня Бог, който си представяме в своите кошмари, а Бог, какъвто е в действителност - така ли е наистина? Така?

Да. И помни, че не става дума за онова, което правиш, а за твоето битие, за начина ти на съществуване. Тези отношения към света са същността на твоето битие. И ако, вместо несъзнателно, следваш *съзнателно* тези принципи, започваш да живееш в съгласие с намеренията си; започваш да живееш целенасочено. Помни, че съм те посъветвал да живееш целенасочено, хармонично, добротворно и съм ти обяснил какво значи това. Имаш ли нужда от още примери, за да ти стане ясно?

Не, мисля, че го разбрах още преди, докато го обсъждахме.

Добре. Но хайде сега да ти кажа и една тайна. Направи третото и първото ще дойде от само себе си.

Взemi решение да живееш добротворно - тъй, че животът и трудът ти да донесат добро на другите - и ще откриеш, че живееш целенасочено и хармонично. Това наистина ще бъде вярно. Защото, ако заживееш добротворно, като последица от това ще заживееш и в съгласие с намеренията

си. Вместо несъзнателно, ще вършиш нещата съзнателно и целенасочено. Тъй, в крайна сметка, ще заживееш и хармонично, защото онова, което носи добро на другите, не може да не бъде в хармония с тях.

А сега ще ти дам три инструмента, с които, можеш да бъдеш сигурен, ще изживееш добротворно живота си. Това са Същностните Понятия на Холистичния Живот:

Ясно съзнание.

Честност.

Отговорност.

Тук ми даваш богат материал за размисъл. Кажи ми, докога ще продължава това обучение?

През целия ти живот, приятелю Мой. Ще продължава през целия ти живот.

И няма никога да свърши? И няма никога да дойде време, в което да кажа: „Разбрах го“ и да знам, че съм приключил с това.

Възможно е да дойде време, когато да кажеш: „Разбрах го“. Но щом настъпи това време, още в първия миг ще забележиш, че имаш още много, което трябва „да разбереш“. Защото колкото повече виждаш, толкова повече виждаш, че имаш още много да видиш.

Виждаш ли? Разбираш ли това?

И тъй, ти никога не ще спреш да израстваш и да разбираш нещата. Не можеш да израснеш прекалено нависоко, не можеш да израснеш прекалено бързо, не можеш да израснеш прекалено голям. Не е възможно. Не можеш да приключиш израстването. Няма предел, до който можеш да растеш.

И няма защо да се безпокоиш, че има смисъл „да разбираш, докато е добре да разбираш“, защото *винаги е добре* да разбираш. Колкото повече разбереш чрез това учение за Живота, толкова по-добре за тебе.

И все пак Ти беше казал, че нямам какво да уча.

Истинското обучение не е процес, чрез който учиш, а който те кара да си припомняш.

Наоколо няма нищо, което да е ново за тебе. Нищо не може да удиви душата ти. Истинското обучение никога не е процес, който вкарва знания, а процес, който извлича знания. Истинският Майстор знае, че не притежава повече знания от ученика си, а само по-богата памет.

Ти каза, че искаш да научиш как да прилагаш - в реалния свят, в ежедневието, като работеща, полезна истина - онази част от разговорите ни, която има стойност за тебе. Аз ти предлагам начини, по които можеш да постигнеш това. Помагам ти да получиш онова, което искаш. Точно това значи да имаш приятелство с Бога.

Благодаря. Кажи ми тогава нещо за Същностните Понятия.

Ясно съзнание е състояние на битието, при което можеш да правиш избори в живота. Това значи да бъдеш буден в мига, в който е необходимо. Значи да наблюдаваш ревностно кое и защо е тъй, както е; какво и защо се появява; кои са всички възможни - и кои са най-вероятните - последици от всеки избор или действие и какво ги прави възможни и вероятни.

Да живееш с ясно съзнание значи да не се преструваш, че не знаеш какво става.

Спомни си, бях ти казал, че изглежда има някои, които знаят, но се преструват, че не знаят. Яснота на съзнанието значи да си наясно и да си наясно, че си наясно. Тя значи да си наясно, че си наясно, че си наясно. Тя значи и че си наясно, че си наясно, че си наясно, че си наясно.

Яснотата на съзнанието има много равнища.

Яснота на съзнанието значи да си наясно за равнището на яснота, за което си наясно, и значи да си наясно, че няма равнище на яснота, за което да не можеш да бъдеш наясно, ако си наясно с това.

Когато живееш живота си с ясно съзнание и ясна представа за нещата, ти вече не можеш да вършиш нищо несъзнателно, не можеш, защото си наясно, че вършиш нещо несъзнателно, а това, разбира се, значи, че го вършиш съзнателно.

Не е трудно да живееш живота си с ясно съзнание и ясна представа за нещата, когато си наясно, че това не е трудно. Ясното съзнание, ясната представа за нещата се подхранват от само себе си.

Когато не си наясно, че имаш ясно съзнание, ясна представа за нещата, не можеш да знаеш и как изглеждат. Дори не знаеш, че не знаеш. Забравил си това. Всъщност ти знаеш, но си забравил, че знаеш и затова може въобще да не го знаеш. Ето защо е толкова важно да си го припомниш.

Ето, затова съм тук - за да направя това. Тук съм, за да ти помогна да си припомниш. За това са приятелите.

Ти, на свой ред, правиш същото в живота на друг. В живота на всички други. Тук си, за да помогнеш на другите да си припомнят. Може би си забравил това.

Щом веднъж си успял да си припомниш, ти си се върнал към ясно съзнание и ясна представа за нещата. Щом веднъж си се върнал към ясно съзнание и ясна представа за нещата, ти започваш да бъдеш наясно за своето ясно съзнание и ясна представа за нещата и вече си наясно, че си наясно.

Ясно съзнание, ясна представа за нещата означава да забележиш мига. Означава да спреш, да се огледаш, да се послушаш, да почувстваш, да изживееш пълноценно това, което се случва. Означава медитация. Ясното съзнание, ясната представа за нещата превръща всичко в медитация. Да миеш съдове. Да правиш любов. Да косиш тревата. Да кажеш със силен глас думата си на другия. Всичко се превръща в медитация.

Какво правя? Как правя това? Защо правя това? Какъв съм бил, докато съм правил това? Защо съм бил такъв, докато съм правил това?

Какво изживявам точно сега? Как го изживявам? Защо го изживявам по този начин? Какво общо има всичко това с изживяванията, които съм предизвикал у другите хора?

Ясно съзнание, ясна представа за нещата означава да достигнеш равнището на Ненаблюдаван Наблюдател. Наблюдаваш себе си. И после наблюдаваш как наблюдаваш себе си. И после наблюдаваш как наблюдаваш как наблюдаваш себе си. Докато накрая не остане никой, който да те наблюдава как наблюдаваш себе си. Превърнал си се в Ненаблюдаван Наблюдател.

Това означава Напълно Ясно Съзнание, Напълно Ясна Представа за Нещата.

Това е нещо лесно. Не е толкова трудно и сложно, колкото изглежда. То означава да спреш, да се огледаш, да се послушаш, да почувстваш. Означава да знаеш и да знаеш, че знаеш. Означава да сложиш край на преструвките.

Сега наистина си готов да се насочиш към работа. Готов си да се насочиш към себе си. В миналото ти вършеше онова, което вършеше, *преди* да си готов да се насочиш към него. Би могъл да наречеш това преструвка.

Това е забележително! Никога не съм чувал нещо подобно!

О да, чувал си. На това учеше Буда. На това учеше Кришна. На това учеше Исус. На това учеше всеки Майстор, който някога е живял. На това учи всеки Майстор, който живее днес. Тук няма нищо ново, нищо, което може да предизвика удивление в душата ти.

Щом спреш да се преструваш, ще станеш честен докрай. Честността е вторият инструмент. Честността означава да кажеш, първо на себе си, а после - и на другите, с какво вече си наясно.

Честността е онова, което подкрепяш. Вече не лъжеш за едно или за друго, а започваш открито да подкрепяш нещо. Вероятно си забелязал, че не можеш да подкрепяш нещо, преди да спреш да лъжеш наляво и надясно. Затова е казано, че когато си честен докрай, ти си наистина изправен и почтен.

В книга 2 на *Разговори с Бога* са разгледани Петте Равнища за Казване на Истината и е обяснено как тези пет равнища могат да доведат до живот, изцяло обозрим, или до онова, което наричаме прозрачност. Тези две думи могат да бъдат съпоставени по интересен начин. Онова, което е обозримо, е и съвършено прозрачно. Тоест, хората могат да виждат през него. Там няма скрити цели. Колкото по-обозрим ставаш, толкова си по-прозрачен.

Използвай последователно инструмента на честността и наблюдавай как ще се промени животът ти. Използвай честността и в личните си връзки. Използвай я и в деловите си взаимоотношения. Използвай я в политиката. Използвай я в училище. Използвай я навсякъде, непрестанно.

Бъди наясно с онова, което си направил, а после бъди и честен по отношение на него. Бъди честен и за последиците, които, както много добре знаеш, са предизвикали твоите действия. После

направи избора да поемеш и отговорност за тях. Това е третият инструмент. Той е показател за голяма зрелост, за голямо духовно израстване.

Но ти никога няма да пожелаеш да направиш това, докато вашето общество слага знак на равенство между отговорността и наказанието. Прекалено често в миналото да поемеш отговорност е означавало „да приемеш поражението“. Но отговорност не значи вина. По-скоро значи готовност да сториш всичко, което е по силите ти, за да предизвикаш най-добрите възможни последици от действията си и да направиш необходимото, за да поправиш онова, което може да бъде поправено, ако другите изберат да изживеят последиците от постъпките ти като нанесена от теб вреда.

Някои хора избират да тръгнат по пътеката, водеща до следната мисъл: „Всеки е отговорен за настъпилите последици, защото всички ние създаваме своята собствена действителност. Затова аз не съм отговорен за случилото се с тебе, дори ако съм го предизвикал.“ Аз наричам това *заобиколния път на New Age*. То е опит да се изкриви логиката на Движението на Новата Мисъл, което заявява, че всяко човешко същество е творец.

Аз пък ще ти кажа: всеки от вас е отговорен за всеки друг. Всъщност всеки от вас е пазител, бдящ над своя брат. И когато разберете това, всяко злощастие, мъка и болка в човешките преживявания ще изчезне.

Тогава ще създадете Ново Общество, основано на Новото Евангелие- ВСИЧКИ НИЕ СМЕ ЕДНО ЦЯЛО, и подкрепяно от Същностните Идеи: ясно съзнание, честност, отговорност.

Няма да съществуват други закони, други ръководни правила. Няма да има законодателство, нито пък нужда от законодателство. Защото ще сте научили накрая, че *не можете да регламентирате СУС законодателство нравствеността*.

В училищата ви ще се изучават тези Същностни Идеи. Те ще залегнат в основата на цялата учебна програма. Чрез тях ще се преподават предмети като четене, писане и аритметика.

Вашата световна икономика ще отразява тези Същностни Идеи. Въз основа на тях ще бъде изградена цялата инфраструктура. Те ще ръководят дейности като покупко-продажба и търговия.

Вашето самоуправление ще подкрепя тези Същностни Идеи. Въз основа на тях ще бъде изградена цялата административна система. В съответствие с тях ще бъдат ръководени министерства и звена за обществени услуги като министерството на правосъдието, ръководството на ресурсите, разпределението на благата.

Религиите ви ще подкрепят тези Същностни Идеи. Въз основа на тях ще бъде изградена цялата система на духовни вярвания и вероизповедания. Те ще направят възможни такива човешки изживявания и опит като безусловна любов, неограничено споделяне на благата, грижи за физическото и душевно здраве.

Накрая всеки от вас ще стигне до разбирането, че отговорността за изживяванията на другия не може да бъде отхвърлена, защото просто „друг“ не съществува. Съществува само Ти и твоето съществуване е изразено в многообразие от форми.

Това разбиране ще промени всичко. И тази промяна ще бъде толкова пълна, коренна и драматична, че светът, какъвто днес го виждате и възприемате, ще ви изглежда като кошмар, който накрая е свършил. И вие действително ще сте се събудили.

Времето на вашето събуждане е близо. Мигът на обновление е непосредствено пред вас. На прага сте да пре-сътворите себе си наново в най-величествената проява и най-възвишеното прозрение, които някога сте имали за своята същност и тъй да покажете на дело Кои Сте Вие.

Това е основната задача, която обществото ви навсякъде по света ще осъществи през новото хилядолетие. Самите вие сте поставили на дневен ред тази задача. И вече сте пуснали в ход нейното изпълнение. Вие, всички човешки същества в света, се движите към тази обща цел с обединени сили. Протягате си ръце в това пре-сътворяване. Изтокът се среща със Запада. Белите хора прегръщат цветнокожите. Религиите се сливат, правителствата съчетават дейността си, икономическите връзки се разширяват. Във всяка област търсите подход в световен мащаб, възприемате перспектива за развитие в целия свят, създавате система, обхващаща целия свят.

Преди промяната ще съществува хаос. Нормално е той да предшества всяка промяна от такъв мащаб. Защото вие промените не само пътя към осъществяване на нещата, промените цялата представа за това Кои Сте Вие, като отделни личности, като сбор от нации, като човешки род. И тъй, ще има хаос, предизвикан от онези, които не искат да се включат в промяната, да приемат края на „по-добрите“, да приемат Новото Евангелие на Единението. Ще има и такива, които просто ще се боят, че в резултат от такава промяна отделният човек ще изгуби контрол над целия си живот, ще трябва да се откаже от своята лична и национална идентичност. Нищо подобно няма да се случи.

Промяната няма да доведе до изчезване на етническата, национална или културна самобитност. Няма да доведе до развенчаване на традициите, погазване на наследството, разделяне на семействата, родовете, племената или общностите. Обратно, промяната ще доведе до заздравяване на тези връзки, тъй като ще разберете, че няма да ги осъществявате за сметка на други.

Промяната няма да сложи край на онова, което ви отличава едни от други. Тя ще сложи край само на онова, което ви разделя. Отличаване и разделяне не е едно и също.

Разликите потвърждават и правят възможно изживяването ви за това Кои Сте Вие. Разделянето обърква и прави невъзможно това изживяване. Без разликата между тук и там, горе и долу, бързо и бавно, студено и горещо нито едно от тези неща не може да бъде възприето. Но не съществува *разделение* между тук и там, горе и долу, бързо и бавно, студено и горещо. Това са само различни прояви на едно и също. По подобен начин не съществува и *разделение* между бели и черни, мъже и жени, християни и мюсюлмани. Това са само различни прояви на едно и също.

Когато разбереш това, ти също ще си извършил промяната. Ще си станал частица от Новото Общество, което зачита разнообразието, но не и разделението.

Ти няма защо да изчезнеш като индивид, за да преживееш Единението. Тук, естествено, се шири голям страх. Големият страх, че Единение означава еднаквост и че онова, което те разделя от Цялото, ще изчезне. А вследствие на това и *ти* ще изчезнеш. И тъй, борбата срещу Единението за някои се превръща в борба за оцеляване.

Но Единението няма да сложи край на твоето оцеляване като индивидуално изживяване на Цялото. По-скоро ще го направи възможно.

Точно сега вие се избивате взаимно, изхождайки от любовта към себе си и своите вярвания и от омразата си към другите и техните вярвания. Тъй сте изградили живота си, че за да оцелее отделната личност, раса, религия или нация, трябва да се уверите, че никой друг не е оцелял. Това е вашият мит, наречен Оцеляване на Най-Приспособения.

Живеейки в съответствие с Новото Евангелие, няма да бъдете принудени да се борите за оцеляване, а ще си го осигурите, като *не* се борите за него. Това просто решение, което толкова дълго ви се е изплъзвало, ще промени всичко.

Ще спрете да се борите за оцеляване в деня, в който разберете, че *не може* да не оцелеете. Ще спрете да се избивате едни други в деня, в който разберете, че *няма* „друг“, *няма* „други“.

Животът е вечен и съществува само Един от Нас.

Тези две истини правят безсмислено в действителност всичко, което сте правили в живота си.

Когато ги разберете, те ще преобразят живота ви, превръщайки го в славен израз на най-величествената проява и най-възвишената представа за същността ви, чрез които показвате на дело Кои Сте Вие.

Животът е вечен и съществува само Един от Нас.

Тези две истини обобщават всичко и променят всичко.

Животът е вечен и съществува само Един от Нас.

Тези две истини са всичко, което някога ще ти е нужно да знаеш.

Двадесет

Какво означава да имаш приятелство с Бога? Това означава мъдростта да ти бъде под ръка. Да я носиш „на върховете на пръстите си“, да я носиш непрестанно със себе си. Винаги, където и да си, навсякъде.

Означава никога отново да не се чудиш какво да правиш, какъв да бъдеш, къде да отидеш, кога да действаш или защо да обичаш. Когато имаш приятелство с Бога, всички тези въпроси ще изчезнат, защото Аз ще ти дам отговор на всеки от тях.

Всъщност, Аз въобще няма да ти дам никакви отговори, а само ще ти покажа, че ти си ги донесъл със себе си, когато си дошъл на тоя свят; че си ги имал през цялото време. Ще ти покажа как да ги извикаш, как да ги излъчиш от своето същество, когато се изправиш пред какъвто и да било проблем, каквото и да било предизвикателство, каквато и да било трудност. Ще ти покажа, че в действителност, проблемите, предизвикателствата и трудностите вече няма да бъдат част от живота ти, а ще бъдат заменени с прости преживявания.

Външно може да изглежда, като че ли нищо не се е променило. *Може* и в действителност нищо да не се е променило. Да живееш при същите условия, да се сблъскваш със същите трудности. Само ти ще усещаш разликата. Само ти ще забелязваш промяната. Това ще бъде изживяване в твоя вътрешен свят - но ти ще започнеш да влияеш и върху външния свят. Другите няма да забележат промяната в условията, при които живееш, но ще започнат да виждат промяната вътре в тебе. Ще й се чудят. Ще се изненадат. И в крайна сметка ще те запитат за нея.

Какво да им кажа?

Кажи им истината. Тя ще ги направи свободни. Кажи им, че във външния свят около тебе нищо не се е променило. Зъбите все още те болят. Все още имаш сметки за плащане. Все още си пъхаш в панталоните единия крак, после - другия.

Кажи им, че все още живееш при условия, които далеч не са свършени, както вече си ги описал. Че все още се сблъскваш с всички онези препятствия, че се спъваш в тях и получаваш суровите удари на живота. Кажи им, че нищо не се е променило, освен твоето преживяване и начинът, по който изживяваш нещата.

Какво означава това? Не зная какво означава това.

Как разбираш смисъла на думата „преживяване“?

Добре, тълковният речник The Random House Dictionary of English Language определя „experience“, „преживяване“ като „цялостното познание, дадено чрез възприятието“; „всичко, което възприемеш, разбираш и си спомняш“.

Добре. И тъй, след като научиш най-великата истина на живота, се променя и цялостното ти познание. Преживяването ти включва „всичко, което възприемаш, разбираш и си спомняш“. Това е важна дума: „си спомняш“. Накратко, преживяването ти се променя, когато *си спомниш изцяло* Кой Си Ти Наистина.

Аз съм тук, за да ти помогна да си спомниш. Ти си тук, за да помогнеш на другите да си спомнят. Като си спомниш, като си припомниш, ти се присъединяваш - тоест, ставаш Отново Член на Тялото на Бога. Ставаш Едно Цяло с Всичко, Коего Съществува, но онази част от тебе, която изразява Цялото в специфичната му индивидуализация, не изчезва, а се изявява, окръжена с по-голяма прослава, отколкото когато и да било по-рано.

Когато изявата на личността ти бъде окръжена от такава прослава, другите могат да те нарекат Бог или Божи Син, или Буда - Просветленият или Майстора, Светеца, та дори и Спасителя.

И ти *ще бъдеш* спасител, дошъл да спаси всекиго от пълна заборава, от неспособността да си спомни, че принадлежи към Единението, от грешката да действа, като че ли е отделен от всички други.

Ще посветиш целия си живот, за да сложиш край на тази илюзия за разделение. И ще се присъединиш към други, които вършат същото.

Ти си чакал тези други. Чакал си ги да се появят в живота ти, да се запознаеш с тях. Сега сте се намерили едни Други и вече никой от вас няма да се чувства в делото си сам.

Това означава да имаш приятелство с Бога. То означава вече да не бъдеш сам.

И сега, като се върнеш в ежедневиия си живот, ще видиш и ще разбереш, че нищо вече не е същото. Твоето приятелство с Мене е променило всичко. Донесло ти е Моето съдействие и Моята любов, Моята мъдрост и Моето ясно съзнание.

Сега ти ще си наясно и ще си наясно, че си наясно. Ще крачиш напълно пробуден. „Ще разбереш изцяло, ще се вживееш напълно“, „gros in fullness

Освен, когато не успееш да го направиш.

Може би понякога отново ще се подхлъзваш обратно и ще потъваш в усещане за пълна забравя - когато си въобразиш, че си различен от оня, Който Си Ти Наистина. В такива мигове, особено в тях, използвай нашето ново приятелство. Извикай името Ми, призови ме и Аз ще бъда тук. Ще те насоча към твоите отговори, ще те отведа при твоята мъдрост, *ще ти помогна да се върнеш към себе си.*

Прави и ти после това за другите. Помагай им да се върнат към себе си. Това е твоята задача, това е твоята мисия, това е твоята цел.

Така и те, чрез приятелството си с тебе, ще разберат, че имат приятелство с Бога.

Двадесет и едно

Засега моята история свършва тук. Сега е шест и двадесет и пет сутринта на 29 юни 1999 година. А аз съм на крак от два и половина сутринта - в уютния си кабинет, в чудесната си къща в Ролинг Хилс близо до Ашланд, щата Орегон, и завършвам тази книга. Озъртам се да видя как ще успея да я доведа до край. Последната глава свърши това. Нямам какво повече да кажа. Всичко е тук. Всичко е ясно. Когато си наясно и си наясно, че си наясно, нямаш повече въпроси.

Завършвам разказа си за своята лична съдба там, където го бях започнал в Книга 1 на *Разговори с Бога*. От къмпинга близо до Ашланд се върнах обратно към „истинския живот“. Но този път исках той да бъде *живот*, а не *изкарване на прехраната, живуркане*. Това беше изворът на голяма част от тъгата ми през годините, преди да напиша книгата *Разговори с Бога*, преди да напиша гневното си писмо до Бога. Това беше изворът на голяма част от нещастията в моите интимни връзки. Оттогава се научих да си задавам в живота два важни въпроса: Къде отивам? Кой идва с мене? Научих се също и никога отново да не разменям местата на тези въпроси; никога да не задавам първо втория, а после да превръщам първия в последица от него.

Сега животът ми е чудесен. Благословен съм да имам чудесна съпруга, Нанси, и чудесни приятели. А сред всички тях най-чудесният ми приятел е Бог.

Наистина имам приятелство с Бога и го използвам всеки ден. Затова са приятелите - да бъдат използвани. Това иска Бог и от нас. Бог казва: „Използвай Ме.“ Това са двете чудотворни думи. Това са двете думи, които ще променят живота ти. Щом чуеш Бог да каже тези думи, животът ти ще се промени. И щом другите чуят *ти* да кажеш тези думи, животът ти ще се промени.

Тези думи са по-могъщи дори от думите „обичам те“. Защото, като кажеш: „Използвай ме“, ти казваш: „Обичам те“ - и още много други неща. Казваш: „Обичам те“ и „Още сега, веднага, ще ти го покажа.“

Това казва и Бог. Това казва Бог непрестанно.

Сигурен съм, че хора, които са преживели големи страдания, които носят дълбоки рани, трудно ще приемат това твърдение. Но аз ги уверявам, че то е вярно. Дори най-мрачните ни мигове са дар. Това ни учи всеки Майстор и или то е вярно, или пък всеки Майстор ни лъже. Не мисля, че Буда е бил лъжец. Не мисля, че Исус ни е мамил. Не мисля, че Мохамед ни е водил за носа.

Мисля, че спасението от прашките и стрелите, които ни донасят ужасните удари на съдбата, е в начина ни на съществуване, в нашето собствено битие. Да бъдеш или да не бъдеш, туй е въпросът. Да бъдеш оня, Който Си в Действителност, или да бъдеш нещо по-малко. Това е изборът.

Онова, което Бог ни даде в този диалог, ще промени живота на всекиго от нас и може да промени света. Това е нещо много силно, нещо могъщо. Тъй че, споделяй го с другите. Раздавай го. Върви и проповядвай Новото Евангелие.

Не пренебрегвай възможностите, които ти се предоставят всеки ден, възможностите да споделяш това послание. Но не забравяй, че най-успешният начин да го споделиш е *да бъдеш* негово живо възплъщение. Аз направих избора да посветя остатъка от живота си на такова *битие*, такъв начин на съществуване. Кая те да сториш същото.

Мои чудесни и славни деца, Мои нови приятели, всички вие...

Вървахте по трудна и стръмна пътека. Но сега вече намерихте пътя към дома. Преодолявахте препятствия, срещяхте предизвикателства, лекувахте рани, разрешавахте конфликти, отмествахте прегради, задавахте въпроси и чувахте своите собствени отговори в усилията си да се върнете при Мене. Сега работата ви е свършена. Радостта ви току-що започна.

Нека вашата радост обърне и други към Мене, нека покаже и на други пътя към дома, нека помогне и на други да се върнат към себе си. Защото там е домът и там съм Аз - живеещ в сърцата, в душите, във всеки член на Тялото на Бога.

Върнете се у дома в собствените си сърца и ще Ме намерите там. Обединете се отново със собствените си души и ще се обедините отново с Мене.

Имайте вяра, защото ви казвам, че вие и Аз можем да бъдем различни, но не можем да бъдем разделени. Вървете тогава и сложете край на разделението *помежду си*. Прославяйте различията си, но прекратете разделението и се обединете във всеобщ израз на истината: Аз Съм Всичко, Коего Съществува.

Живейте с надеждата, че любовта Ми към вас никога няма да има край, нито ще познава граници, нито ще ви поставя каквито и да било условия.

Живейте с любов един към друг и Аз ще намеря израз в нея.

Ще бъдете славени и прославяни за своето решение да бъдете жив израз на Бога. В своя избор да преживеете единението си с Бога и с всички неща в света, вие ще разберете и осъществите Себе Си. В решението си да познаете истината, вие действително ще покажете истината. Не само в мислите си, не само с думите си, а и в действителност.

На тебе, както и на всекиго от вас, е отредено място в Царството Небесно и в сърцето на Бога. Това са твоите свидетелства и документи. А когато те намерят отражение и в твоите дела, постъпки, ти наистина ще си станал Майстор.

И знай: майсторство означава накъде си се запътил. Къде си казал, че искаш да отидеш, а затова - и накъде те вода, накъде кая всекиго от вас да води другите.

А сега имай приятелство с Бога и помогни на другите да разберат, че чрез своето приятелство с тебе и те имат приятелство с Бога, защото ти и Аз сме Едно Цяло и затова ти си Бог, с когото те са се сприятелили.

Всеки от тях също е Бог, с когото ти *си* се сприятелил. Не можеш да преживееш приятелството с Бога, ако не си приятел с всеки друг - защото „другият“ *съм* Аз. Не съществува друг „друг“ освен Мене. Научиш ли това, научил си най-голямата тайна. Време е вече да излезеш навън и да възплътиш в живота си тази тайна. Да я възплътиш във вяра, да я споделяш с надежда, да я показваш с любов.

Преди всичко, върви сега и възплъти в живота любовта си, недей само да говориш за нея.

Защото, дори и да говориш с езика на хората и на ангелите, без да изпитваш любов, ти не си нищо повече от един звънящ чинел. Дори и да имаш мощта на ясновидец, който притежава безгранично знание и разбира всичко тайнствено, дори и да имаш безгранична вяра, която може да помества планини, ако нямаш любов, ти няма да изразиш най-величествената представа и най-възвишеното прозрение за същността си и така да покажеш Кой Си Ти.

Любовта е търпелива и мила; любовта не е ревнива и горделива; не е надменна и груба. Любовта не настоява да наложи собствения си път; не е раздражителна и злопаметна; тя не злорадства, натъквайки се на грешки, защото знае, че право и криво, правилно и неправилно не съществуват. Любовта понася всичко, познава всичко, изтърпява всичко, прегръща всичко, но не прощава никому и за нищо, защото знае, че никой и нищо не се нуждае от прошка.

Любовта няма край. Колкото до твоите предсказания, те ще изчезнат, колкото до твоя език, той ще замлъкне; колкото до твоето знание, то ще се развие и промени. Защото знанието все още е несъвършено, но когато най-после разберете, че всичко съществуващо е съвършено, несъвършеното знание ще изчезне заедно с навика ви да наричате несъвършено едно или друго нещо в живота си.

Когато беше дете, ти говореше по детски, разсъждаваше по детски. Но като израсна духовно, изостави детското отношение към света. После се видя неясно в едно огледало, но вече - лице срещу лице, защото бяхме станали приятели. После научи отчасти, а сега вече разбираш напълно, както си и напълно разбран. Това означава да имаш приятелство с Бога.

Сега аз напускам тези страници, но не и сърцето ти, никога пък - душата ти. Не мога да напусна душата ти, защото Аз съм душата ти. Душата ти е направена от това, което Съм Аз. И тъй, върви, приятелю на душата Ми, и живей с вяра, надежда и любов, с трите заедно; но помни, че най-велика сред тях... е любовта.

Разнасяй я, споделяй я, където и да си, и твоя ще бъде светлината, която наистина може да озари света.

Обичам Те, знаеш ли това?

Зная, че Ме обичаш. И Аз те обичам.

В заключение...

Както винаги, като завършвам всеки един от тези диалози, отново съм удивен от богатството на мъдрост, с което човешкият род е бил надарен. Не Само тук, а и в много други книги и чрез много други извори Бог непрестанно говори с нас. Ясно ми е, че *ако само бихме се вслушали* в гласа му, всички проблеми на нашата планета биха били решени.

Искам да превърнем в действие цялата мъдрост, която ни е дадена. Затова си позволявам в заключителната част на всяка от книгите си да препоръчам пътища, по които можем да се намесим, да участваме на следващото, по-високо равнище, за да превърнем своята духовност в действие.

Първата крачка, която трябва да направим, за да превърнем в действие своята духовност, е да се докоснем до нея. За мнозина това е не само първа, а и голяма крачка - защото за повечето от нас въпросът е: „Как да го направя?“ В тази книга аз зададох същия въпрос. Може би си спомняте отговора на Бога:

Отделяй всеки ден по няколко мига, за да се отдадеш на преживяването си за мене. Прави го сега, когато не ти е необходимо, когато изглежда, че житейските обстоятелства не изискват от тебе да го направиш. Сега, когато дори изглежда, че нямаш време за него. Сега, когато не се чувстваш сам. Така, когато се почувстваш „сам“, ще знаеш, че не си. Развий навика си всеки ден да общуваш с Мене чрез Божествена Връзка. Установиш ли веднъж тази връзка, никога няма да пожелаеш да я загубиш, защото тя ще ти носи най-голямата радост, която някога си изпитал.

Има много начини да се направи това, много пътища да се стигне до него и, както неведнъж посочвах в тази книга, няма един единствен верен път или най-добър път. Един метод, който, както открих, се оказа особено подходящ за мнозина, включително и за мене, и който изследвах лично, е Dahnhak: - *Данхак*. Това е един дисциплиниран, научен подход за връзка с Твореца Вътре в Нас, създаден и преподаван от Великия Майстор Сеунг Неун Лий чрез неговия 230 Dahn Center - 230 Дан Център в Корея, в Съединените Щати и на други места по света.

В продължение на цялата човешка история мъдри мъже и жени са проповядвали, че ние наистина сме Едно Цяло, че сме неотделими един от друг и че, ако нещо засегне част от нас, то засяга всички ни. Въпреки че многократно сме получавали това послание, въпросът си остава: Как бихме могли да превърнем тази истина в наша собствена? Как бихме могли „да почувстваме“ истината за нашето Единение, вместо просто да я „знаем“ на повърхностно равнище? Един от отговорите е *Дан*.

Дан е всестранно холистично упражнение, което включва калистеника, движения със силно протягане на тялото, медитация, техники на дълбокото дишане и други действия, които изострят чувствителността ни към Ки (*Ки*), познато в някои култури и като Chi (*Чи*) или Жизнена Енергия, която прониква в цялото ни същество. Почувстваш ли веднъж тази енергия, можеш да я използваш,

не само за да укрепим физическото си здраве, а и за да се свържем с енергията на Вселената, универсалната енергия и да постигнем духовно пробуждане, при което чувството за Единение е запечатано във всяка отделна клетка на твоето същество.

Дан е просто, лесно и упражнява дълбоко въздействие. Ако искаш да научиш повече за него, можеш да намериш най-близкия Дан Център, като звънеш на телефон 1-877-ДАННАК.

Има много други форми на физически и умствени упражнения, които в не по-малка степен заслужават внимание и интерес и наистина всяко от тях ще те предпази от заблуди - докато го използваш сериозно, с дълбок и искрен стремеж да станеш не само търсач, но и носител на светлина в нашия свят. Защото всеки от нас трябва да се съсредоточи не само върху своя собствен живот. Тези практики и дисциплини помагат да се свърже тялото със съзнанието, да се свържат „битието“ с „правенето“, начинът на съществуване с действията, да се издигне у личността и у човешката общност ясната представа за света.

В миналото сме се опитвали да променим колективния си жизнен опит, променяйки единствено онова, което вършим, но то не ни е довело до желаните резултати. Човешкият род продължава да действа така, както е действал преди хиляда години. Вярвам, че това става, понеже се стремим да променим поведението си, а не съзнанието си, което го поражда.

Продължителният ми диалог с Бога многократно подчертава, че не е необходимо да правим нищо; че не „правенето“ ще реши проблема. Ще го реши по-скоро *битието* - начинът, по който съществуваме.

Каква е разликата между „правенето“ и „битието“ и как да преведем това, как да го изразим с езика на живота ни ден-за-ден? Това е темата на извънредната брошура, която издадох като резултат от сблъскването си с този проблем. Искях да открия път, по който да заживея в действителния свят тъй, както Бог ме посъветва да го направя. Искях да открия път, по който може да се приложи на практика чудесната Божия премъдрост за битието. Знаех, че „битието“, начинът, по който съществува, е идея, която може да промени света, но не знаех как да я приложа.

Тогава, през един уийкенд, когато се чувствах обзет от почти непреодолимо раздражение, нещо ме осени, премина през мене. Единственото, което можех да сторя, беше да седна и да напиша нещо, от което излезе брошурка, озаглавена *Носители на Светлината*. Тя предлага необходимите в нашия действителен свят отговори на един от най-важните за съвременното ни въпроси - как да намерим най-добрия начин да си изкарваме прехраната и да постигнем *живот*, а не живуркане. Всички ние трябва да се освободим от капана на ежедневното „правене“, ден-за-ден, ако искаме някога да се превърнем, както Бог ни покани, в „светлина, която наистина може да озари света“.

ReCreation, фондацията с нестопанска цел, която основахме с Нанси, за да продължим да разпространяваме посланието на този диалог, издаде тази малка брошурка и се надявам, че всеки, който някога се е питал как да превърне живота си от правене в битие, ще я прочете. Нарекохме фондацията ReCreation, ПреТворяване, ПреСътворяване, изхождайки от разбирането си за целта на живота: да пре-твориш, пре-сътвориш себе си отново в духа на най-величествената проява и най-възвишеното прозрение, което някога си имал за своята същност и тъй да покажеш на дело Кой Си Ти.

Веднъж въввлечени в тоя процес, ще открием у себе си желанието да направим нещо за останалата част от човечеството. Това е естествено. Това би трябвало да последва. И един от начините да бъдем полезни е да пренесем своята духовност на политическата сцена. Зная, има хора, които вярват, че духовността и политиката не бива да се смесват. Но в тази книга Бог казва: „Твоята политическа гледна точка е израз на твоята духовност“.

На мен ми е съвсем ясно, че това е вярно. Точно затова години наред търсех да намеря политическа партия или движение, здраво изградени върху духовни, жизнеутвърждаващи принципи. Направо казано, търсех основание да гласувам по един или друг начин. Не успях да намеря онова, което търсех, в нашите традиционни политически партии. Тогава прочетох една, променяща парадигмите, образците книга на Роберт Рот. Уверявам ви, че ако тогава бяхте на мое място - мястото на човек, търсещ и губещ надежда

- тази книга щеше да ви покаже вълнуващ път за превръщане на вашата духовна истина в практическо политическо действие.

Книгата на г-н Рот беше озаглавена *Основание да Гласуваме*. Тя е нещо, което трябва да прочетете, дори ако не се интересувате от политика. *Особено*

- ако не се интересувате от политика. Причината за това вероятно е вашето несъгласие с това, което правят политиците. Политиците не са ви предложили действителен начин да изразите кои сте вие. Не сте имали *основание да гласувате*.

Сега ще откриете такова основание.

Мариане Уилямсън казва: „Колкото повече расте у нас могъществото на духа, толкова повече расте и желанието ни да бъдем полезни на света.“ Нейната удивителна книга *Лечение на Американската Душа* ни показва какво е необходимо да направим и как да го направим. Прозрението ѝ може да бъде приложено не само тук, а и навсякъде по Земята.

Мариане и аз учредихме съвместно Global Renaissance Alliance - Обединение за Възраждане на Планетата, обединявайки хората от целия свят в Граждански Кръгове, които са се посветили на задачата да използват духовните принципи и обществената дейност, за да бъде променен светът. Това е най-вълнуващото международно, трансконтинентално духовно-политическо движение, което познавам. Сред членовете на ръководството му са Дипак Чопра, Уейн Дайър, Том Хартман, Джийн Хоустън, Барбара Макс Хубърд, Томас Мур, Керолайн Мис, Джеймс Редфийлд, Гари Зукав и други. Всички ние работим заедно като съмишленици, членове на една общност, към която, надявам се, ще се присъедините и вие. Можете да научите повече за тази интересна инициатива, ако са свържете с:

Global Renaissance Alliance

P. O. Box 157.12

Washington, D. C. 20003

Telephone 541-890-4716

e-mail: office@renaissancealliance.org

on the web at www.renaissancesalliance.org

Има много други пътища, за да бъдат претворени в действие специфичните послания и мъдрост, които получихме от тези необикновени разговори с Бога. Да направя това е най-великото желание в моя живот, а знам, че още много хора изпитват същото. Ако сте сред тях, каня ви да установите връзка с фондацията, като поискате информация за *Разговори с Бога В Действие*.

Това е нова програма, която включва Кръг на Мъдростта (групи из цялата страна, които ни помагат да отговаряме на тристата писма, които получаваме седмично, с въпроси, свързани с тази материя), Екип за Отговор на Кризи (доброволци, които ни предоставят информация от своите общини и които в някои случаи действат като съветници на хора, обаждащи ни се, когато са в духовна криза), Мрежа на Ресурси (свързваща намиращите се в различни краища на света хора, които работят по проекти и идеи за подобрения от духовен и хуманен характер).

При поискване ще ви бъде изпратено кратко описание на програмата и как бихте могли да се присъедините към нас и нашите усилия в една или друга насока - сред които не на последно място е откриването на ново училище, създадено в отговор на поканата, която бях получил на страница 133.

Учебната програма на Хартлайт Скул ще бъде изградена въз основа на Трите Същностни Понятия, дадени ни в протичащия тук диалог: Ясно съзнание, Честност, Отговорност. Тази програма ще помогне на децата да преживеят и развият по *естествен път* онова, което вече е вътре в тях. Възнамеряваме да дадем на децата достатъчно знания. Ще помогнем на всяко от тях, окръжено от обич и грижи, да постигне прекрасна научна подготовка. А едновременно с това ще водим децата към разкриване на тяхната собствена вътрешна мъдрост.

Мъдростта е приложено знание.

Училището Хартлайт Скул ще учи децата да откриват нашето бъдеще, вместо да повтарят нашето минало. Ще им предостави *информацията*, необходима, за да оцелеят в нашия свят, но няма да им дава останали в миналото *наставления*, създадени, за да ги подтикнат, а в някои култури - и за да *изискват* от тях - повтарянето на стари образци и начин на живот. Очакваме, че мълвата за онова,

което правим и как го правим, ще започне да се разпространява и че тогава училища от типа на Хартлайт Скул ще бъдат открити в различни градове из целия свят.

И накрая, има много хора, които са прочели книгите от поредицата *Разговори с Бога*, усетили са дълбокото им въздействие и искат това тяхно преживяване да продължи. Ако искате да „запазите връзка“ с нас, прекрасен начин за това може да ви предложи нашият информационен бюлетин *Разговори*. Всеки негов брой съдържа широка размяна на мисли. В него показваме на читателите как могат да приложат Божиите послания в ежедневието си живот и отговаряме на някои от най-интересните изследователски въпроси, които някога съм получавал във връзка с книгите си. С това издание информираме читателите и за разкриващите се пред тях възможности да разширят своето възприятие за тази енергия, включително и Приятели на Божието Перо, предлаганото от нас петдневно уединение за Пре-Сътворяване на Себе Си, програмата Книги за Приятелите и други дейности на фондацията. Можете да се абонирате за този информационен бюлетин, като изпратите 35 щатски долара за 12 броя (45 щатски долара за адреси извън Съединените Щати). Съществува и възможност да кандидатствате за стипендии.

За да получите информацията относно *Носители на Светлината, Разговори с Бога В Действие*, училището Хартлайт Скул или информационния бюлетин *Разговори*, фондацията ви предлага да пишете на следния адрес: **The ReCreation Foundation**

PMB 1150

1257 Siskiyou Blvd.

Ashland, OR 97520

Telephone 541-482-8806

e-mail: Recreating@aol.com.

on the web at www.conversationswithgod.org

Независимо от това дали ще четете някои от тези книги или ще разширявате миогледа си, включвайки се в дейността на някоя от тези организации, надявам се, че ще се присъедините към мене и ще си сътрудничим при разпространяването на Новото Евангелие.

Ако направите това, ще помогнете да се осъществи основна промяна в нашето колективно съзнание. Тя ще доведе и до промени в нашите религиозни, политически, икономически, образователни, възпитателни и обществени ценности, промени с такива измерения, че да възвестят настъпването на златен век. Защото, когато всички развият у себе си нов подход към осъзнаването на Бога, те ще развият и нов подход към връзката си с Бога. Ще отхвърлят накрая представата си за едно отмъстително, наказващо, недостижимо, непознаваемо божество и ще развият работещо, функционално *приятелство с Бога*.

Също толкова голяма сила, а даже и по-голямо значение ще има насоката, в която ще ни поведе това приятелство: не само към още по-голяма яснота, с която да преживеем и осъзнаем дълбоката си връзка с Твореца, а също така и към истинското ни и същностно Единение с всички живи същества. Това, наистина, ще сложи край на вярването, донесло толкова много нещастия в живота ни - вярването, че един от нас или една група от нас в едно или друго отношение е по-добра от другите.

Тази книга изпраща пространно послание по този въпрос. Надявам се да ми съдействате в разпространяването на това послание. Присъединете се към мене, участвайте в това сътрудничество, така че през двадесет и първия век - колкото по-рано, толкова по-добре - да видим религиозните водачи, видните политици, дейците в областта на образованието и възпитанието, представителите на обществените науки, независимо от техните убеждения, да приемат поканата на Бога и да заявят:

„Нашият път не е по-добър, нашият път просто е различен.“

Това единствено по рода си удивително твърдение ще промени света.

Тук говорим за коренна промяна в цялата ни културна история, промяна за вечни времена в колективната ни представа за това - коя е истината за човешките същества и как стоят нещата с всички нас.

Нашата най-стара и най-разпространена история е историята за отделяне, за разделение. В нея сме си въобразили, че сме отделени от Бога, а затова - и отделени един от друг. От тази история е произлязла и необходимостта да се състезаваме помежду си, защото, щом сме отделени един от друг, всеки от нас остава сам за себе си - всяка човешка личност, всяка култура, всяка нация - и трябва да си съперничи с всички останали за ограничените средства, блага, ресурси.

От това превратно разбиране на нещата е произлязла и идеята ни за „по-добрия“. Щом ще се състезаваме помежду си, трябва ни *основание* да заявим, че *нашето* право да получим храната, земята, природните блага и възнаграждение за едно или за друго е право, което трябва да бъде уважено. Това основание, което издигаме пред самите себе си, е, че сме „по-добрите“. *Заслужаваме* да победим.

Това съждение за превъзходство ни е послужило за оправдание на всичко, което, по наша преценка, е трябвало да сторим, за да победим. Само че онова, което сме сторили, когато сме си въобразявали, че сме „по-добрите“, ни е довело не до победа, а до поражение. Това е човешката трагедия. В името на своето „превъзходство“ ние, „по-добрите“ сме извършвали „етнически прочиствания“ на цели народи. Предявявали сме права, присвоявали сме си привилегии и сме трупали блага. Господствали сме над онези, които сме обявявали за по-нисши от нас, като сме ги обричали да живеят в безропотно отчаяние.

Всичко това се е случвало, защото хората са вярвали, че са намерили „по-добър“ път за доближаване към Бога, „по-добър“ начин на управление, „по-добра“ икономическа система или „по-добро“ основание да предявяват право върху една или друга земя. Но книгите от поредицата *Разговори с Бога* отправят ясно послание. Никой не е по-добър от другите. Всички ние сме *Едно Цяло*. И няма да се възцари мир на Земята, докато не заговорим в един глас. Това трябва да бъде гласът на разума, гласът на съчувствието, гласът на любовта. Това е гласът на божественото у нас.

Зная, че нашите *Разговори с Бога* могат да се превърнат в *Приятелство с Бога*, толкова прекрасно, че след него ще преживеем и *Общуване с Бога*, което ще ни позволи накрая да заговорим в Един Глас.

И този Глас ще бъде чут по целия свят - на Земята, както е чут и в Небесата.